

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*To have her is to
ruin her.*

How To Marry A Marquess

Wedded by Scandal Series

STACY REID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*To have her is to
ruin her.*

How To Marry A Marquess

Wedded by Scandal Series

STACY REID

How To Marry A Marquess

Wedded by Scandal Series

STACY REID

İçindekiler

İthaf Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
ÜçüncüDördüncü	
Beşinci	
AltıncıYedinci	
Sekizinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onaltıncı	
Bölüm Dokuzuncu	
Onuncu Onbirinci	
Oniki	
OnüçüncüOndördü	
ncüOnbeşinci	
Sonsöz	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	
Bu tarihi kitaplarla skandal yaratın... Kisimul	
Kalesi'nin Kurdu	
Dükü Hata	
Uzlaşmacı Willa	

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2017 Stacy Reid tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki [web sitemizi](#) [ziyaret](#) edin.

Scandalous, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Düzenleyen: Alycia Tornetta
Kapak tasarımı: Erin Dameron-Hill
Kapak resmi DepositPhotos ve Period Images'ten
alınmıştır ISBN 978-1-64063-258-5

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

Baskı Ağustos 2017

Dusean, daima ve sonsuza dek.

Birinci Bölüm

1812

Pembington House, Wiltshire

Vikontes Benchley soluk soluğa bir kakhaha atarak, "Ah Rich, ne kadar yaramazsın," dedi.

Lord Richard George Maitland onu kucağına çekti, parmakları ustalıkla hareket ederek elbisesinin eteklerinin altından geçip kalçalarına doğru ilerledi. Yavaş ve şehvetli bir niyetle hareket ediyor, kadının ne istediğini ve onu almak üzere olduğunu anlamasına izin veriyordu. Dudaklarını yalamasına ve iç bacaklarında dolaşmasına rağmen, onu yuvarladığında bunu hızlı ve sert bir şekilde yapmak istiyordu.

"Bacaklarını aç."

Uyarılmışlık bakışlarını kararttı ve alnını onunkine yaklaştırdı. "Burada mı? Yani... burada, Leydi Gladstone'un bahçesinde sevişmemiz için mi?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Sikişmek. Sana bunu öneriyorum Maria."

Kadın titredi, adamın acımasızlığı karşısında nefes nefese kaldı. "İtirazın var mı?"

"Hayır... Ben... Evet, kocam."

Sustu. "O zaman içeri dön."

Maria dudaklarını ıslatarak, "Bu gece beni ziyaret edin," dedi. "Kocam kulübünde olacak ve ben-"

"Hayır."

Birdenbire ondan, ev partisinden ve hatta lanet olası büyümlü hayatından sıkılmıştı. Onu nazıkçe kucağından itti, şampanya kadehini aldı ve ayağı kalktı. Sanki içgüdüsel olarak adamın henüz kurulma fırsatı bile bulamamış bir ilişkiyi bitirdiğini anlamış gibi bakışlarında sıkıntı parıldıyordu. Haftalardır birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı ve daha önce hiç evli bir kadını yatağına almadığı için biraz isteksizdi. Bu fikir bir saat önce çok çekici gelmişti ama şimdi dilini acı bir tiksinti kaplamıştı. Kadınlar aşkları ve iyilikleri konusunda ne kadar da vefasızdı. Daha birkaç ay önce, sosyete Vikontes'in evliliğini bir aşk evliliğı olarak ilan etmişti.

Tanrı'nın kanı, gülünçtü.

"İçeri, kocanın yanına git Maria. Vikontunla evlenirken seçimini yaptın; ona karşı görevini yap. Lanet olası aptal, üzerinde yürüdüğü zemine saygı duyuyor. Tutarsız kalbinde adama karşı biraz sevgi ve saygı bulmaya çalış."

Yüzü kızardı ve bir eli boğazına gitti. "Lütfen, Richard."

Ayak parmaklarının üzerinde uzandı ve adamın dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. Hiç de iyi yapılmamıştı. Şüphesiz onu tutkusuyla baştan çıkarmayı amaçlıyordu, bunun yerine hevesli bir köpek yavrusu gibi çenesine salya akıttı. Adam onu nazıkçe yanından uzaklaştırdı. "İçeri dön. Kocanla dans et ve tutkularını ona sakla. Seninle cilveleşmeyi düşünmekle bile aptallık ettim."

Onun acı dolu soluğunu duymazdan geldi ve arkasını döndüğünde duraksadı. Leydi Aurelia, Kontes Trenear, gözleri Richard ve Maria arasında gidip gelirken donup kalmıştı. Kontes güzelliğın timsaliydi, söğüt gibi bedenini saran buz mavisi bir elbise giymişti. Koyu kumral saçları yanağına yakışır bir şekilde kıvrılmıştı ve açık mavi gözleri ihtiyatla parlıyordu. Bu kollar bir zamanlar onu sımsıkı sarmıştı.

Kendinden geçmeye doğru. İçten içe, onu tekrar gördüğünde vereceği tepkiden korkmuştu ama şimdi tuhaf bir şekilde kayıtsızdı.

"Merhaba Richard," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. Maria ikisinin arasına baktı, sonra hıçkırarak kaçtı.

Kontes yaklaştı. "Leydi Benchley sıkıntılı görünüyor." Onun sessizliği üzerine Aurelia devam etti. "Seni yeniden görmek ne güzel, Richard. Uzun zaman oldu."

Ona kendisini sevdiğini söyleyecek ve evlenme teklif edecek kadar aptal olmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Kız, onun çocuğunu taşıyor olmasına rağmen, ikinci oğlu olduğu için evlenme teklifini reddedecek kadar paragözdü. Kızın reddinden sonra, onayını almak umuduyla babasına yaklaştı. Richard kızını baştan çıkarıp hamile bıraktıktan sonra kontun karşısına çıkma cesaretini göstermek hiç de kolay olmamıştı. Aurelia'nın gönüllü bir katılımcı olması ve Richard'ın onun cazibesine ve hilelerine kapılanın *kendisi* olduğunu hissettiği zamanlar olması pek önemli değildi. Yine de kendini bir ahlaksız, bir çapkın ve onu hak etmeyen biri gibi hissediyordu.

Babası Richard'ın teklifini reddederken daha da kalpsiz davranmıştı.

"Kontes," dedi kısa ve alaycı bir selamla.

Kızın elleri narince çırpınarak ortasına dolandığında ve dudaklarında pişmanlık ifadesi belirdiğinde, gözleri dökülmemiş yaşlarla parladığında kabaca kıkırdadı. Kadının kırılgan bir yanı yoktu; hırsları onu çocuklarını doğurmaktan vazgeçirmiş ve kendisinden iki kat büyük bir adamla evlenmeye ikna etmişti... Hem de hiç ummadığı bir zenginlik ve prestij uğruna. Bir balonun dans pistindeki her gizli gülümseme, mutluluk ve tamamlanma iç çekişleri, vaatler... *Tanrım*, vaatler, hepsi hevesle yuttuğu tatlı yalanlardı.

Kadının direncini kırmaya çalışırken kalbinin nasıl acı dolu bir umutla çarptığını hatırlamak bile içini tiksintiyle dolduruyordu.

"Toplum olaylarından sonra hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldunuz... sonra..."

Sinirli bir şekilde güldü ve dudaklarını ıslattı. Bir zamanlar ona karşı şiddetli bir ihtiyaç duymasına neden olacak bir hareketti bu. Richard içinde kıpırdayan tek şeyin sabırsızlık olduğuna şükreliyordu. ihanetinden sonra orduya rapor veren bir subay olarak katılmıştı. Ona olan aşkı boşa gitmiş ve Londra'da kalamamıştı. Kadın Trenear Kontesi olurken kayıtsızmış gibi davranmak ve boş boş beklemek onun için dayanılmaz olurdu, bu yüzden kaçmıştı.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca tehlikenin kıyısında yaşamış, ordu için bela aramış, hatta düşman hatlarının gerisine bile gitmişti. Şeytanın umursamaz tavrı onu birkaç küçük sıyrık dışında sağlam bırakmıştı. Kendisini bu kadar az görmekten rahatsız olmayan ebeveynleri Salop Dükü ve Düşesi'ne görevinden bahsetmemişti. Londra'da izindeyken üniformasını giymedi ve savaştan bahsetmedi. Arkadaşlarının nerede olduğuna dair sorularını duymazdan geldi ya da esrarengiz bir şekilde "Şurada burada" diye cevapladı.

Richard'ın uşağının Portekiz'e gönderdiği ve ona düzensiz bir şekilde ulaşan babasının mektuplarının tonundan, onun yurtdışında vahşi bir sefahat hayatı yaşadığını varsayıyorlardı. Adamı Timmons, Richard'ın lojmanında yaşamaya ve onun adına sosyal davetlere cevap vermeye, katılamayacağı davetleri reddetmeye devam etti. Timmons, İngiltere'de iletişim kurma zahmetine katlandığı tek kişiydi.

Her nasılsa kibar dünya onun itibarsız bir çapkın olduğunu düşünüyordu.

Saçmalık tabii ki. Sadece kalbindeki evlenme arzusunu söküp atmıştı ve aşkın aptallığına inanmıyordu. Bir daha asla bir kadının dudaklarından dökülen tatlı yalanlara güvenmeyecekti. Kadınlar koca seçimlerini yaparken kriterlerini zenginlik ve toplumsal güce göre belirlerdi, şefkatli duygulara değil.

İngiltere'deyken kumar oynar, zaman zaman oldukça pervasızca yarışır ve her sınıftan kadınla düşüp kalkardı. İngiltere'deki kadınların

Londra'nın en kirli sokaklarında yürüyenler kadar yüksek sosyete de iyiliklerinde özgürdü. Sosyete kadınları sadece daha kurnaz ve şeytani derecede ketumdu. İçlerinde şeref ve sadakate gerçekten inanan var mıydı? Henüz sadık bir hanımla tanışmamıştı. Annesinin bile, babasının Richard'ın anlayamayacağı nedenlerle görmezden geldiği gizli bir sevgilisi vardı.

"Nerelerdeydin Richard?"

"*Bununla* ilgilenmiyorum... bu her ne haltsa," dedi ellerini onları kapsayacak şekilde açarak.

"Lütfen, ne kadar pişman olduğumu bilemezsin-"

Adam o kadar yaklaştı ki, neredeyse göğsüyle aynı hizaya geldi. "Pişman olduğum tek şey Aurelia, kendimi aptal durumuna düşürmeden önce senin gerçek karakterini görememiş olmam."

Solgunlaştı. "I-" Boğazı yutkunmaya çalıştı. "Lütfen, beni dinle."

"Birbirimize söyleyecek neyimiz olabilir ki?"

"Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Seni çok özledim. Aramızdaki şey-" Sert kahkahası kızın yüzünü kızartmıştı.

"*Hiçbir şeyimiz* yoktu. Size evlenme ve aşkımı teklif ettim, siz de Kont'un ailenize yardım edecek daha fazla serveti ve nüfuzu olduğu için reddettiniz. Dostluk tekliflerinizle ilgilenmiyorum Leydi Trenear. Bana bir daha yaklaşmayın, samimiyetim ve affediciliğim bir yere kadar."

Kadından uzaklaştı ve geniş katımlı ev partisinin eğlencelerinden uzakta, güzel bahçelerin derinliklerine doğru yürüdü. Tanrı , bu daveti neden kabul etmişti ki? Ağabeyi Francis'le birlikte Derbyshire'a ya da deniz kenarına gitmeliydi. Her şey bu dayanılmaz toplantıdan daha iyi olabilirdi.

Richard bir köşeyi döndü ve bir labirenti geçerek gizli oyuğa doğru ilerledi. Yaklaştıkça korkunç bir öğürme sesi kulaklarına ulaştı. Birkaç saniye sonra olay yeri görüldü ve bu korkunç kusmanın açıklaması ortaya çıktı.

rahatsız edici sesler kendini belli etti. Genç bir kadın eğilmiş, hesaplarını döküyor ve inliyordu. Gitmeyi düşündü, kadınlarla bir ay yetecek kadar etkileşimi olmuştu, ama kadından bir hıçkırık geldi ve ardından yine o lanet olası öğürme sesi geldi.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Bir gıcırtyla sustu ve eğildiği yerden öyle hızlı doğruldu ki tökezledi. Elinde ezdiği mendili kaldırıp dudaklarını sildi. Yanakları pembenin güzel bir tonuna dönüştü. "Çok utandım!"

Gözleri kızarmış ve ağlamaktan biraz şişmişti, yanılmıyorsa burnu da öyle. Yanakları lekelenmişti ve yanaklarını okşayan bukleler bile gevşemişti. Dağınıklığın altında, altın sarısı saçları ve üzerinde durdukları çimenler gibi yeşil gözleriyle genç kadın büyüleyiciydi. *Yüce Tanrım, çok güzeldi.* Minyon ama zarif bir vücuda sahipti ve şehvetli kıvrımları vardı. Aleti seğirdi ve esnedi ve damarlarında dolaşan can sıkıntısı dağıldı.

"Kimsin sen?" Daha düşüncesini bile oluşturamadan soru ağzından kaçtı.

Kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Tanıştırılmayı beklemeliyim, aksi takdirde çok uygunsuz olur."

Aşağıya baktı. "Hesaplarınızı döktüğünüzü gördüm. Mevcut koşullar altında, katı bir resmiyete olan ihtiyacımızı geride bıraktığımıza inanıyorum."

Gözleri irileşti ve birkaç adım geri çekildi. En azından bayılmamış ya da onun incelikten yoksun tavrı karşısında histeri krizine girmemişti. Küçük merhametler için göklere hızlı bir dua gönderdi. "Bana isminizi söylememe izin verir misiniz?"

Kaşlarını çattı ve sessiz kaldı. Görünüşe göre, kendisini çekici bulmayan genç bayanla karşılaşmıştı. Garip bir sessizlikten sonra şöyle dedi

"Lord Richard Maitland hizmetinizdedir."

Başını bir yana eğdi, meraklı gözleri onu inceliyor, güzel delici niteliğiyle onu inceliyordu. "Sen masumiyetin yağmacısı mısın?"

Şey... bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. "Pardon?"

Gözleri parladı. "Sen bir çapkın, bir çapkın, bir soysuz, bir masumiyet düşününü müsün?"

Yüce Tanrım. Kendisini takip eden şöhreti düşündü. *Birinci dereceden bir çapkın.* "Hayır."

Şüpheci bir ses çıkardı. "Ailemi nereden tanıyorsunuz?" "Lord ve Leydi Gladstone aileniz mi?"

Başını salladı.

"Kardeşiniz Elliot, Vikont Ravenswood ile iyi arkadaşız. Eton'da ve Oxford'da arkadaştık. Safkan atlara karşı ortak bir sevgimiz var. Beni buraya o davet etti. Tatillerde okuldan her geldiğinde çay oynamak için peşinden koşan küçük Evie siz misiniz?"

Gözlerindeki güvensizlik azaldı ve derin bir nefes aldıktan sonra ona ışıltılı bir gülümseme sundu. Lanet olsun.

"Elliot'ın benden sevgiyle bahsettiğini hiç bilmiyordum." "Daha çok hafif bir kızgınlıktı."

Kız ayıldı ve Ravenswood onun gülümsemesinin kaybolduğunu görünce olağanüstü bir üzüntü duydu. Ravenswood'un küçük kız kardeşi hakkında şefkatle konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu. Tanrım, adam sanki kız kardeşini atkuyruklu sinir bozucu bir çocukmuş gibi anlatmıştı. Bu genç bayan, tertemiz çarşafların üzerinde birbirine dolanmış uzuvların şehvet dolu düşüncelerine ilham veriyordu. Genç bayan hakkında böyle bir düşünceye sahip olmak bile onun için hiç de iyi bir şey değildi.

"Tüm erkek kardeşlerin kız kardeşlerin baş belası olduğuna inandığını söyleyebilirim."

"Gerçi sevgiyi ima eden birkaç eğlenceli anekdot vardı," dedi aceleyle, kızın hassasiyetlerini zedelemiş olma ihtimaline karşı.

Sanki yalan söylediğini biliyormuş gibi gözleri parladı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum Lord Richard, ancak tanışıklığımız oldukça endişe verici. Ben Leydi Evelyn Chesterfield. Arkadaşlarım bana Evie der."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum... Leydi Evelyn. Durulanmak ister misiniz?" diye sordu şampanya kadehini uzatarak.

Bir adım öne çıkarak adamın yüzüne baktı. "Ben... evet, teşekkür ederim," dedi o kadar kibarca ki adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bardağı kavradı ve arkasını dönmeden önce büyük bir yudum aldı. Birkaç saniye sonra hafifçe eğildi ve ağzındakileri tükürdü. Adamla yüzleşti ve bardağı ona doğru tuttu.

"İsterseniz içebilirsiniz."

"Bunu yapmam kabalık olur."

Richard kaşlarını çattı. Sosyete kadınlarını yöneten şeytani kuralları asla anlayamayacaktı. "Kimseye haber vermeyeceğim."

Gözlerini kırıştırdı, sonra bardağın içindeki altın renkli sıvıya baktı. Konuşmadan bardağı ağzına götürdü ve hepsini içti. Sonra dudaklarının kenarındaki küçük damlacıkları yaladı. Pantolonunun önü utanç verici bir şekilde gerildi. Tutkuları daha önce hiç bu kadar asi davranmamıştı.

Onun nesi var?

Sonunda onun ağzı olduğuna karar verdi. Özellikle dudaklarını çok çekici bulmuştu. Bir tutam tahrikle birlikte içinde bir ilgi uyandı. Şimdi o kadar yakın duruyorlardı ki, onun ilk başta tahmin ettiğinden çok daha genç olduğunu fark etti. "Kaç yaşındasın?"

"On beş."

Kalbi şiddetli bir rahatsızlıkla çarptı ve bir adım uzaklaştı. Sıradan bir kız için aleti sertleşmişti. *Lanet olsun*, tam bir ahlaksızdı. Richard elini yüzünde gezdirdi.

"Şaperonun nerede? Mürebbiyeniz mi?" diye sordu dişlerini sıkarak. Evlilik pazarındaki bazı genç kızların pek önemi yoktu.

On beş yaşında evlendiği için bu düşünceyi tatsız bulmuştu. "Bahçede neden yalnızsın?"

"gittim," dedi, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi.

"Neden?"

Dudakları düzleşti ve gözlerinden yaşlar süzüldü ama inatla sessiz kaldı.

"Kontesi çağırayım mı?"

Endişeli bir havayla onu izledi. "Hayır, lütfen, annem itaatsizliğimi affetmez. Misafirlerin arasına karışmamalıyım."

Dikkatli bir umursamazlık gösterisiyle kollarını kavuşturdu ve bir çeşmenin kenarına yaslandı. O Ravenswood'un kız kardeşi idi ve Richard kardeşiyle olan yakın ilişkisi hakkında yalan söylememişti. Onu sıkıntı içinde bırakmaya vicdanı elvermezdi. Hâlâ lanet bir vicdana sahip olduğunu keşfetmek onu şaşırtmıştı. "Bana oldukça iyi bir dinleyici olduğum söylendi."

Göz kapaklarını indirerek bakışlarını onunkilerden gizledi ve kirpikleri yanaklarına doğru titredi. "Nazik teklifiniz için minnettarım, ama bunu kabul edemem." "Bu bir dayatma değil. Konuştuğumuz her şeyin bende kalacağına söz veriyorum."

Dudaklarını bir anahtarla kilitleme hareketi yaptı.

Leydi Evelyn inatla sessiz kalmaya devam etti ve ona sırrını açma ihtiyacı açıklanamaz bir şekilde kabardı. "I..." Boğazını temizledi. "Ne zaman banyo yapsam şarkı söylerim."

Gözleri genişledi ve sonra düşünceli bir şekilde kısıldı. "Böyle eğlencelere düşkünüm. Bu bir sır sayılmaz."

Şeytan alsın. Şu anda en son isteyeceği şey onun küvette çıplak olduğunu düşünmekti "Bir keresinde ölmek üzere olan bir askere şarkı söylemiştim... bir dosta." Ve adamla da ağlamıştı, ama bu kısmı ona söylemeyecekti.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Böyle bir eylem övgüye değer. Eminim

biraz rahatlık sağladı."

"Ne yazık ki, bu konuda o kadar kötüydüm ki, Frankie hiçbir şekilde huzur içinde ölemedi, bu yüzden bugün oldukça hayatta."

Dudakları kıpırdadı. "Arkadaşınızın iyileşmesi beni çok rahatlattı." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirip adamın bakışlarına karşılık vermeden önce nefesini verdi. "Yarın benim doğum günüm."

On altı yaşında bir kıza karşı arzu duymuş olması daha kabul edilebilir görünüyordu. Ellerini ceplerine soktu. "Ve bu seni nasıl rahatsız ediyor?" Bir kızla kusmuğu üzerine sıradan bir işmiş gibi konuşuyor onu şaşırtmıştı.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi, saten terliklerine hâlâ çok yakın olan dağınıklığa baktı. "Gitmek ister misiniz?"

Bu teklif bariz bir isteksizlikle yapıldı. "Sen istersen ben iyiyim. Ben de kalabalıktan uzaklaşıp yalnız kalmak istedim. Çimenler kroket oynayanlarla, göl de sandallarla dolu."

Rahatlamış bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı ve Richard donakaldı. *Gerçekten enfesti.*

Boğazını temizledi. "Ancak, kanıtları gizlememe izin verirseniz?"

Kadının başıyla onayını aldıktan sonra geldiği yoldan hızla ilerledi ve gül yanında küçük bir kürek gördü. Alan yakın zamanda bakıma alınmıştı ve toprağı gevşekti. Eğildi, küçük küreği aldı ve topraktan bir miktar aldı. Aceleyle geri döndü, bir yanı kaçıp gittiğini düşünse de kızın hâlâ beklediğini görünce sevindi. Toprağı kızın üzerine serpti, sonra da küreği taş bankın üzerine koydu. "İşte, şimdi nispeten normal bir şekilde sohbet edebiliriz."

"Nezaketinize minnettarım." Birkaç adım uzaklaştı ve küçük bir ağaca yaslandı. "Yarın benim gayri resmi mezuniyet balom var. Annem birkaç teklif almamı bekliyor ve kimleri teşvik etmem gerektiği bana çoktan söylendi."

Sesinde belirgin bir titreme vardı ve gözleri belirsizlikle kararmıştı. "Evliliğe hazır değilim," dedi cılız bir sesle. "Ama annem görevimi yapmam gerektiğini söylüyor."

Kalbinin yatmadığı yerle evlenmeye teşvik edilen bir başka genç bayan. *Seni aptal, Aurelia'nın parayı ve prestiji seçtiğini asla unutma.* "Anlıyorum."

Leydi Evelyn'in nefesi kesildi ve onun bakışlarından kaçındı. "Annem Carlyle Dükü'nün açılmama büyük ilgi gösterdiğini söylediğinden beri midem düğüm düğüm. O bizim özel konduğumuz ve onun için iki dans ayıracağım." Ne demek istediğini vurgulamak istercesine iki parmağını havaya kaldırdı.

Carlyle Dükü mü? Adam ellisinden bir gün bile küçük değildi. "Bu yüzden mi yukarı çıkıyorsun?"

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. Sanki تنها bir bahçede yalnız değillermiş gibi öne eğildi ve sesini alçalttı. "O... o beni bu sabah müzik odasında öptü." Bu itiraf karşısında yüzü belirgin bir utançla kıpkırmızı oldu.

Soğuk, tiksindirici bir öfke midesini bulandırdı. Richard yirmi dört yaşındaydı ve ona karşı arzu duymaktan büyük rahatsızlık duyuyordu. Carlyle Dükü hayatının baharında bir adamdı ve bir avantaj elde etmişti. *Şehvet düşkününü piç.* Adamın ilk evliliğinden zaten bir varisi ve iki de yedek çocuğu vardı, neden bu kadar genç biriyle evlenmeye ihtiyaç duymuştu ki? "Annene haber vermelisin."

Richard görebildiği her yerinin pembeleşmesini hayretle izledi.

"Söyledim. O... Ona söylediğimde, annem Majesteleri'nin bu belirgin ilgisinden çok mutlu oldu."

Söylenmemiş sözleri duydu. Ona uygunsuz bir şekilde dokunulmuş olması ve hatta nişan ilan edilmeden önce dokunulmuş olması önemli değildi, çünkü yakalanacak kişi bir düktü; eşsiz bir güce, zenginliğe ve ayrıcalığa sahip bir adam. "Burada

bir talibin cesaretini kırmanın

yolları." *Ne halt ediyorum*

ben? "Var mı?"

"Evet, ama bu söz konusu beyefendiye göre değişir. Her erkeğin bir kadında görmek istemeyeceği kusurları vardır."

"Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

"Kaynağımın pek önemi yok; ancak erkeklerin zaman zaman bu tür konularda birlikte sohbet ettiklerini kabul ediyorum."

"Vallahi, beyefendilere dedikodu sanatının da öğretildiğini hiç bilmiyordum." Dük cevap vermeden önce, "Lütfen, bana söylemelisiniz, Dük'ün cesaretini nasıl kırabilirim?" diye devam etti.

Carlyle Dükü, Richard'ın babası Salop Dükü'nün yakın arkadaşıydı. Richard bu adam hakkında bildiklerini düşündü. Carlyle sert, düzgün ve tavırlarında kusursuz biriydi; düşesinden de tavır ve adaba en sıkı şekilde bağlı olmasını beklerdi. Ağırbaşlı dükün tutkununu kendisini yenmesine izin verip bu kızı öptüğünü hayal etmek bile oldukça zordu. Gerçi kızın güzelliği genç ya da yaşlı her erkek için baştan çıkarıcı olabilirdi. "Carlyle sizi gerçekten öptü mü?"

Yüzünde tiksinti belirdi ve ellerini dudaklarına götürdü. "Evet. Beni tatmak zorunda olduğunu söyledi. Sonra da çok memnun olduğunu ve babamla konuşacağını söyledi. Sanırım birkaç hafta sonra Almack'ın huzuruna çıkış balom ve sunumum bir komedi olacak, çünkü kocamla ilgili konu çoktan karara bağlanmış gibi görünüyor."

İçini bir sempati dalgası kapladı. Richard ona yaklaştı, ne kadar yakın olduklarının farkında olarak yanındaki ağaca yaslandı. "Beni dikkatle dinle."

Umut yeşil gözlerini parlattı. "Evet?"

"Yarınki baloda Dük ile yalnız kaldığınızda -ve sadece yalnız kaldığınızda ve kimsenin duyma ihtimali olmadığına- olabildiğince çok geçirin. Konuşma aralarında, dans ederken... geçir."

Ona ters ters baktı. "Benden böyle bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde davranmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Eğer yapabilirsen, kendinin de osurmasını iste. Bu meseleyi kesin olarak çözecektir."

Birkaç saniyeliğine yüzü karardı, gözlerinde şok edici bir farkındalık belirdi ve ardından dehşet dolu bir kahkaha attı. "Senden tavsiye isterken benimle böyle dalga geçmen çok zalimce."

"Şaka yapıyorum. Carlyle çok kibar bir adamdır ve fena halde alınacaktır. Dük gibi beyefendiler kütüphanelerine çekilir ve yanlarında bir konyakla mahremiyet içinde osururlar."

"Seni ahlaksız," diye soluk soluğa bağırdı, açıkça kırılmıştı.

"Beni haksız yere yaraladınız. Ben sadece değerli bir yardım sunmaya çalışıyorum."

"Davranışlarınızda kınanacak çok şey var lordum... hatta önerilecek..." Yüzü buruştu. "Majesteleri hakkında böyle konuşmanıza inanamıyorum. Dehşete düştüm Lord Richard, böyle nezaketsiz bir şekilde konuştuğunuz için size ve korkunç kabalığınızla eğlendiğim için kendime kızıyorum."

"Richard," diye mırıldandı, yerini dehşet verici bir mizaha bırakmış olsa da, süregelen belirsizliğin ortadan kalktığını görmekten anlaşılmasa da bir memnuniyet duyuyordu. "Resmiyete takılmayalım. Lütfen bana Richard deyin, ben de size Leydi Evie diye hitap edeyim, osuruktan bahsettikten sonra resmiyetin bir anlamı yok.

."

Eğildi ve elini adamın ağzının üzerine kapattı. "Lütfen, artık yok."

Adam başını salladı ve kadın elini indirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Eğer tavsiyenize uyarsam ailem bu davranışından dolayı büyük hayal kırıklığına uğrar."

"Carlyle da öyle."

Richard'a sertçe kaşlarını çatı. "Sen affedilemezsin."

Tohumu ektiğini görebiliyordu ve sadece biraz

gelişmek için teşvik. "Dük ile evlenme fikrinden gerçekten hoşnut değilseniz, tavsiyemi düşünün."

Başıyla zayıf bir selam verdi. "Yapacağım."

"Leydi Evelyn," diye seslendi sol taraflarından bir ses.

"Bayan Winters, mürebbiyem, beni arıyor. Gitmeliyim, Lordum... Richard."

Rahat duruşundan doğruldu. "Sizinle birlikte yürümemi ister misiniz?"

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Hayır, ama arkadaş olmamızı isterim."

Arkadaş mı? Bir kızla mı? "Arkadaş," diye tekrarladı, hiç .

"Evet," dedi. "Seni ilginç buluyorum." Bakışlarında belirsiz bir umut ve mahcubiyete benzer bir şey dönüyordu.

"Toplantımız izin verirse bunu isterim Leydi Evie. Aynı çevrelerde sık sık sosyalleşeceğimizden şüpheliyim."

"Ama kardeşimi ziyaret , değil mi?" "Evet," dedi
usulca.

"Ev partisinin geri kalanında kalacak mısınız? Yarın gün içinde okçuluk ve Cuma günü de av var."

Hemen gitmeyi planlamıştı ama ne gariptir ki bu plan az önce iptal edilmişti. *Daha on altı yaşında*, diye hatırlattı kendine sertçe. *Evet, birçok genç kız o yaşta evleniyor*, dedi içindeki şehvetli şeytan sinsice. Neredeyse tökezliyordu. Evlilik mi? Elbette, ilgisi devam ederse onurlu davranmak zorunda kalacaktı. Böylesine nazik bir masumiyet ve güzellik, kötülük yapma arzusu ne kadar korkunç olursa olsun, sefahat içinde olmamalıydı. Daha da kötüsü, vahim bir durum olmadıkça hiçbir şey onu yeniden evlenmeye ikna edemezdi ve bir eş almasını gerektirecek bir durum hayal bile edemiyordu. "Evet, evleneceğim."

"Peki beni dansa kaldıracak mısın?"

O zaman onun gözlerindeki farkındalığı gördü ve bunu kabul etti.

Bu durumda bir kadının bir erkeğe vereceği tepkiyi veriyordu. Kalbi çarptı ve damarlarında rahatsız edici bir şehvet dolaştı. Bunu daha önce yapabileceğini bilmediği bir iradeyle bastırdı. İçgüdüsel olarak onun tehlikeli olduğunu fark etti. Gerçi bu aptalcaydı, çünkü o sadece bir kızdı, masum bir çocuktan ama ruhunu yavaş yavaş saran soğukluktan kurtulma arzusu uyandırıyor. Tanrı aşkına, tesadüfi bir karşılaşmayla bu nasıl mümkün olabilirdi, hiçbir fikri yoktu.

Bu sarsıcı farkındalıktan sıyrılan Richard dikkatle birkaç adım geri çekildi. "Yarınki baloda vals çalınacağına dair mükemmel bir duyum aldım."

"Ne kadar skandal," diye mırıldandı, gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Başka hiçbir beyefendiye dans edeceğime söz vermiyorum," diye ekledi düşüncesizce. "Hiçbir şey beni ikna edemez, şiddetli bir azar tehdidi bile Annemden."

Kadının hararetli fısıltısı onu olduğu yere mıhladı ve adam çaresizce ona bakakaldı.

Ona doğru koştu ve hafifçe koluna dokundu. "Teşekkür ederim lordum."

Tüm vücudu sertleşti, gerildi, zar zor dokunuştan heyecanlandı ve sonra elini bıraktı. En tatlı gülümsemesini takdim ettikten sonra döndü ve adının ısrarlı çağrısına doğru gözden kayboldu.

Şeytan diyor ki, kız Richard'ın yakın arkadaşlarından birinin kız kardeşi, onun *bu* yakınlığına böyle bir tepki vermesi affedilemezdi. Ravenswood, Richard'ın onunla böyle bir gizlilik içinde görüştüğünü bilse onu düelloya davet eder ya da canına okurdu. Arkadaşının, onun kışkırttığı şehvet dolu düşüncelerden haberi olsa ne yapacağını hayal bile edemiyordu. *Tanrı'nın kanı*. Richard'ın biraz olsun onuru ya da arkadaşına saygısı kaldıysa, onun yanına her yaklaştığında düşüncelerini bir düzene sokması gerekiyordu. Belirtilmemiş bir kural vardı: Biri şehvet duymazdı.

arkadaşlarının kız kardeşlerinin peşine dūřmez, onlarla arkadaşlık etmezlerdi. Oysa o her ikisini de yapmıştı.

Az önce ne oldu öyle?

...

Bu gece, Leydi Evie ilk balosunda bir prenesti ya da erkek kardeşi Elliot biraz önce ona bu konuda güvence vermişti. Gümüş kurdeleyle süslenmiş, küçük şeffaf tülde kabarık kolları olan zarif beyaz balo elbisesi içinde kesinlikle bir prenses gibi görünüyordu. Mütevazı yakası, elbisesinin önünde uzun bir fiyonkla bağlanan uyumlu gümüş kurdelelerle süslenmişti. Bu elbiseyi daha karmaşık elbiselerinden daha çok seviyordu çünkü çok klasik bir sadeliği vardı. Annesi, Evie'nin balo kıyafetleri için hiçbir masraftan kaçınmamış, balo kıyafetlerine cömert süslemeler eklenmesinde ısrar etmişti ve birçoğunun bedeni tohum inciler ve altın iplikten yapılmış karmaşık işlemelerle süslenmişti. Gümüş saten terlikleri binlerce mumun ışığı altında parıldııyor ve zarifçe yukarı doğru taranmış saçları parlatılmış altın gibi parlıyordu.

Okula girdiğinden beri beklediği bu olaydan sevinç duymak yerine, sinirleri bozulmuştu. Bir kez daha birkaç saatliğine gizlice mutfağa girmiş, aşçılar onun varlığına tahammül etmiş ve birkaç ay önce edindiği, pek de hanımefendiye yakışmayan ama harika bir beceri olan kek pişirmeyi ona öğretilmişlerdi. Mutfak hizmetçilerinden biri kekleri süsleyecek çeker hamurunu yapmak için bir saat boyunca şekeri dövmüştü. Evie ilk kez *mille-feuille* yapmıştı; jilet inceliğinde milföy hamuru katmanları ve krema dolgusundan oluşan klasik bir Fransız pastasıydı ve üzeri tüy desenli buzla kaplanmıştı. Bunlar Evie'nin en sevdiği şekerlemelerden bazılarıydı ve artık bunları nasıl yapacağını biliyordu.

Korku ve belirsizliği yatıştırmak için çaresizce çok uzun süre oyalanmış ve annem onu suçüstü yakalamıştı. Evie en şiddetli azarlamalara maruz kalmış, hatta annem Bayan Potter'ı görevden almakla tehdit etmişti.

aşçı, onun pozisyonu. Bu olay ve dükün güvenliğini sağlama baskısı onu çok endişelendirmişti.

Bir leydi her zaman kibar, zarif ve dingindir, özellikle de soğukkanlılığı sarsıldığında. Kibar mürebbiyesinin sözlerine sımsıkı sarılan Evie çenesini kaldırdı, kendini adadığı potansiyel olarak yıkıcı plana rağmen bu gecenin başarılı olması için kararlıydı.

Midesi bulandı ve daha Almack'ın huzuruna çıkmaya fırsat bulamadan itibarını yerle bir edecek korkunç bir sosyal *gaf* eşiğinde olduğundan korktu. Evie, büyük beklentilerle kendisine bakan lordların ve leydilerin gözleri önünde bir kez daha hesaplarını ortaya dökmek üzereydi.

"Oldukça yeşil görünüyorsun," dedi yumuşak, kültürlü bir ses solunda.

Açık balo salonuna giden merdivenlerden inmeye hazırlanan Evie, kalbi boğazına kaçıp orada kalarak öylece durdu.

"Lord Richard," dedi usulca, kalbinde tehlikeli bir heyecan patladı. Elini merdivenin korkuluğuna sıkıştırdı ve sola bakabilmek için hafifçe kaydı.

Koridorun sahanlığında, bir sütuna yaslanmış, kısmen gölgeler içindeydi. Onun saflığına karşı karanlıktı, simsiyah giyinmişti ve sadece beyaz bir gömlek, altın bir yelek ve karanlığın genel izlenimini aydınlatmak için kusursuz bir şekilde bağlanmış bir kravat vardı. Adam tamamen rahat ve kendinden o kadar emin görünüyordu ki, kız sanki adamın soğukkanlılığının bir kısmı kendisine hediye edilmiş gibi hissetti. Zayıf, kıvrak boyu ve çarpıcı yüz hatlarını tararken, içinde garip bir sıcaklık kabardı. Gözleri kehribar renginin en güzel tonundaydı, parlak altın benekleri olan zengin, koyu bal rengindeydi. Babasının çalışma odasındaki Fransız rokoko dolabının dibinde özenle sakladığını düşündüğü viskiye çok benziyordu.

"Dik dik bakıyorsunuz, Leydi Evie," diye mırıldandı sesinde hafif bir tedirginlikle. Belki kendine o kadar da güvenmiyordu? Ama kibirli, karanlık

Başını geriye doğru eğdi, sanki cesur değerlendirmesinin devam etmesini ister gibiydi.

Yanaklarına renk geldi ve onun bir erkek olduğuna dair acıtıcı, dehşet verici bir farkındalık hissetti. "Çok yakışıklısın," dedi, sonra da cüretkârlığından dolayı kızardı. Şüphesiz onun flört sanatında kaba ve inceliksiz olduğunu düşünecekti.

Sertleşti, güzel gözlerinde eğlence ve çok daha anlaşılabilir bir şey belirdi.

"Kaç yaşındasın?" Soru, sormak için bilinçli bir karar vermesine gerek kalmadan ağzından çıkıvermişti. "Kaba ve uygunsuz davranıyorum, bağışlayın lordum," dedi, her kelimesi dikkatle ölçülmüştü. Onunla bu kadar az zaman geçirdikten sonra hayranlığını kazanmayı bu kadar çok istemesi Evie'yi şaşırtmıştı.

Genç bir hanımefendi bir beyefendiye olan saygısını asla belli etmemeliydi. Mürebbiyesinden aldığı ve uymayı çok istediği bir başka nazik ders de buydu.

Yaklaştı, yukarıdan bakan diğer misafirlerin gözünden uzak durmaya dikkat ederek, şüphesiz onu neyin perçinlediğini merak ediyordu. "Arkadaş olacağımızı sanıyordum."

"Oh, evet, kesinlikle," dedi çok fazla coşkuyla.

Lord Richard'ın esrarengiz gülümsemesi kısa süreliydi ama yüz hatlarında gezinen bakışlarının her nüansını hissedebiliyordu. Gördüğü hayranlık damarlarında zevkle kıpırdandı.

"Arkadaşlar arasındaki konuşmalar asla uygunsuz olamaz. Güven ve dürüstlük çok değer verdiğim değerlerdir. Etkileşimlerimizi ikiyüzlülük ve yanlış uygunluk hisleriyle lekelemeyelim."

Onun gösterişsizliğinden oldukça memnundu. "Elbette. Arkadaşlığımız konusunda iyimser olacağım ve her zaman güvenilir ve samimi olmaya çalışacağım." Verdiği söz, annesi ve mürebbiyesi tarafından kendisine aşıl原因 derslere çok ters . *Bir hanımefendi asla gerçekler konusunda cesur olmamalı, kalbi başka bir şeyle dolu olsa bile nazlı ve mütevazı olmalıydı.*

Duygu. Kibar yarı gerçeklerle dolu olmayan bir ilişkiye sahip olmak oldukça çekiciydi.

Gözleri ısındı. "Teşekkür ederim Leydi Evie. Ben de size aynı onuru bahşedeceğim, ancak dilime dikkat etmeye çalışacağım."

"Farkındalığınız kadınsı hassasiyetlerimi şımartmak için olmadığı sürece, dostluğumuzun gerçekten de olumlu olacağını söyleyebilirim."

Birkaç adım daha yaklaştı, mumların ışıkları şimdi vücudunun üst kısmına sırıyordu. "Birkaç hafta içinde yirmi dört yaşında olacağım."

Aralarında sekiz yıl vardı ve belli ki bu süre onun açısından büyük bir deneyim zenginliği demektir. "Bu olayı kutlamak için bir pasta yapacağım. Almak için aramalısınız."

"Yemek mi pişiriyorsun?" Adam şaşkınlığını zorlukla gizleyebildi. "Hiç de uygun değilsiniz, değil mi?" diye önerdi kayıtsızca.

İçini bir eğlence kapladı. "Oldukça alışılmadık, biliyorum ve eğer böyle bir güveni paylaştığım duyulursa annem beni İskoçya'daki malikânemize gönderir. Ancak en sevdiğim yemeklerin nasıl hazırlandığını bilmek isterim, böylece ileride çalıştıracığım aşçılara talimat verebilirim."

"Sırlarınız benimle güvende."

Açıklanamaz bir şekilde ona inandı. "Teşekkür ."

"Doğum günü ikramımı sabırsızlıkla ve dualarla bekleyeceğim." "Sizi temin ederim ki oldukça sıradan biri da yetenekli bir aşçıyım. Sen zehirlenmeyeceksin." Gerçi şimdi bu düşüncesizce teklifinden pişmanlık duyuyordu. Mutfak personeli dışında sadece erkek kardeşi onun yaptığı her şeyi tatma nezaketini göstermişti.

Ayak sesleri onu uyardı ve Bayan Henrietta Dawson'ın yüzünde geniş bir gülümsemeyle merdivenleri tırmandığını görmek için aşağıya baktı. Bayan Dawson'ın neşeli yapısı onları çok iyi arkadaş yapmıştı ve Evie onu gördüğüne çok sevinmişti.

"Ah, Evie, çok güzelsin," dedi Henrietta, mavi gözleri parlayarak

neşeyle.

"Sen de öylesin." Henrietta krem rengi dantel süslemeleri olan şeftali rengi yüksek belli bir elbise giymişti. "Gelmeyi başardığın için çok mutluyum."

"Babam izin vermekte isteksizdi ama sevgili annem eğlenmem konusunda kararlıydı ve bana eşlik etti," dedi hafif bir kahkaha atarak. Henrietta, Evie'nin gölgeli köşeye doğru hızlı bakışını takip etti.

"Orada biri mi var?"

Evie sırtarak ellerini birbirine doladı ve merdivenlerden balonun kalbine doğru indiler. "Lord Richard Maitland. Daha önce tanışma fırsatımız olmuştu ve az önce sahanlığın tepesindeydi."

Henrietta kaşlarını çattı. "Oh, Evie, dikkatli olmalısın. Annenin, onun bir yılanın cazibesine sahip olduğunu söylediğini duydum."

"Çok güzel bir yılan," diye karşılık verdi yumuşak bir gülümsemeyle son basamağa ulaştıklarında. "Ve benim hassasiyetlerimle fazla ilgilenmeyecek, esprili ve eğlenceli bir konuşmacı olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Evie!" Henrietta soluk soluğa kaldı, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlandı. "O hiç uygun biri değil. Onun bir çapkın olduğuna dair fısıltılar duydum. Eğer isterse, onu hiçbir dansa davet etmemelisin."

Bir tırmık mı? Daha önce şüphe ve korku denizinde bocalarken, o inanılmaz biriydi. Alçakça davranmak yerine onu teselli etmiş, sabırsız olmak yerine onu dinlemiş ve gözlerinde gerçek bir nezaket görmüştü. Lord Richard'ın tavırları ağabeyininki kadar neşeli değildi; onun yerine Lord Richard'ın gözlerinde anlam veremediği bir bıkkınlık vardı. İçgüdüsel olarak onun karakterinin çok katmanlı ve karmaşık olduğunu fark etmişti. Kendisinden çok farklıydı. Gece ve gündüz, su ve şarap gibiydiler, ama o harika, kışkırtıcı bir şekilde çekiciydi.

"Eğer uygunluk izin verseydi onunla her dansı yapardım." Henrietta'nın fikirlerine büyük saygı duysa da Evie'yi yine de kendi fikirleri yönlendiriyordu.

Arkadaşının dehşet dolu bakışlarını görmezden gelen Evie, annesi Carlyle Dükü'yle birlikte yaklaşırken omuzlarını dikleştirdi. Adamın gözleri bariz bir sahiplenme duygusuyla kızın üzerinde gezindi ve Evie'nin midesi düğümlendi. Kısa süre içinde, annesinin ışıltılı onayıyla iki dans ayarladı. Ayrıca onu akşam yemeğine de götürecekti ki bu, orada bulunanların gözünden kaçmayacak bir onurdu. Dük'ün davranışları, daha ilk kez sahneye çıkmadan, evlilik pazarından çekildiğini herkese haber veriyordu.

Pek çok hoş ve nazik genç erkek onun yanına üşüştü ve birkaç dakika içinde Evie'nin tüm dansları için konuşuldu. Gece dans, sohbet ve Majesteleri ile yalnız kalmanın korkulu bekleyişi içinde geçti. Ayaklanan sinirlerini yatıştırmak için birkaç kadeh şampanya içmişti ama köpüklü içki tam tersini yaptı. Evie kendini gergin ve gergin hissediyordu, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Şimdi ikinci bir dansta Ekselansları'yla eşleşiyordu, çünkü Dük kibirli bir şekilde, neredeyse hiç yaygara koparmayan genç bir lordtan bir kotilyon çalmıştı. Odanın içinde süzülüyorlardı, Dük iri cüssesine rağmen şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyordu.

Birbirlerinin etrafında dönerlerken Carlyle Dükü, "Anneniz bana sizin çok saygılı bir kız olduğunuzu söyledi," dedi. "Bir düşese yakışan başarılarla ve davranışlara sahipsin."

İtaatkâr. Bu kelimeye ve annesine, topluma ve müstakbel kocasının beklentilerine boyun eğdiğini ima etmesine içten içe içerliyordu. Bir iltifat aldığı için memnun olduğunu gösterecek herhangi bir cevap veremeyen Evie, dudaklarının ne memnuniyet ne de memnuniyetsizlik ima eden küçük bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdi.

Dans sona erdi ve onlar da saygıyla alkışladılar.

"Benimle yürüyün, Leydi Evelyn," diye emretti, kolunu uzatarak onun itaat etmesini bekledi.

Annesi keskin gözlerle bakıyor, Evie'ye sessizce

Aptalca. Koluna zar zor dokundu ve kalabalığın arasından geçerek ana giriş salonuna giden bölüme doğru ilerlediler. Lord Richard'ı uzak bir köşede uzanırken gördü, büyüleyici bir kadın onun yanına yapışmış, ciddi bir hayranlıkla ona bakıyordu. Dük'ün kendisini ve balo salonundan çıkışını izlediğini fark ettiğinde Evie'nin nefesi kesildi. Lord Richard'ın altın rengi gözlerinde, ailesinin beklentilerine uymama cesaretini gördü. Dudakları kıvrıldı ve kızın nefesi kesildi. Hınzır gülümsemesi pek de güven verici değildi.

Aptal olma, Evie. Annen hayal kırıklığına uğrayacak.

Dük kısa bir süre içinde onu ustalıkla eziyetten kurtarıp misafir odasına götürdü ama kapıyı aralık bırakacak kadar da haklıydı.

Eğlence geride kalmıştı ve ani sessizlik oldukça korkutucuydu. Dük onu izledi, gözleri onu durduğu yerde soyuyordu. İçini bir rahatsızlık kapladı. "Majesteleri, sanırım bahçede ya da terasta konuşsak daha iyi olur." Dükün cüssesi karşısında, misafir odasının mahremiyetinde gözünün korktuğunu hissetti.

"Sanırım bu sabahtan sonra Leydi Evelyn, sizi buraya neden getirdiğimi biliyorsunuz."

Bir kızarıklık yanaklarını ısıttı. Kapalı dudaklarına kondurduğu öpücük endişe verici ve tatsızdı. Midesi daha da düğümlendi. Bu kadar erken evlilikten bahsetmek istemediğine emin miydi?

"Ne yapacağımı majesteleri," diyerek teklifini ertelemeye çalıştı.

Yaklaştı ve onu kendine çekti. Dudakları onun şaşkınlık çılgılığını bastırdı. Evie onun cüretkârlığından rahatsız olarak geri çekildi. "Majesteleri, böyle bir yakınlığa izin veremem!"

Koyu gri gözleri sanki ateşlenmiş gibi parlıyordu. "Bana gençliğimi geri verdin, sevgili kızım. Büyüleyici dudaklarını öpmek için bu kadar istekli olmam beni şaşırtıyor."

Kararsız ellerini birbirine bağlayarak dükten uzaklaştı. Dük

avantajını kullandı ve şimdi sırtı duvara yaslanmıştı. *Yüce Tanrım.* Dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük daha kondurdu. Dondu kaldı, kalbi çılgınca çarpıyordu.

Dük başını kaldırdı ve gülümsedi. "Beni harika bir düşes yapacaksın," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Şampanya midesinde çalkalandı ve Evie birkaç hava yuttu. Geçirmek için elinden geleni yaptı ve ortaya çıkan şey, bir şekilde salonda yankılanan bir geçirmeye dönüşen yüksek sesli, utanç verici bir gurultu oldu.

Tanrıya şükür.

Dük dondu kaldı, yüzüne hoşnutsuzluk yerleşti. Onu azarlayamadan bir geçirme sesi daha çıktı ve burnu tiksintiyle kırıştı, öfke gri gözlerini kararttı.

Nemli avuçlarını birbirine sürttü. "Oh, beni affedin, Majesteleri, ben... ben... hassas bir bünyeden muzdaribim."

Gözleri kısıldı. "Hassas anayasa mı?"

"Evet, midem birkaç aydır iyi değil. Sık sık geçiriyor gibiyim. Sindirim sistemimle ilgili bir hastalık olabilir mi? Ya da hassas sinirlerim. Doktorlar şaşırmış durumda."

"Leydi Gladstone bundan söz etmedi," dedi sert bir sesle.

"Hassasiyetimi size açıklamaktan bile utanç duyuyorum, ancak tüm özelliklerimden haberdar olmamanıza vicdanım el vermiyor."

Kravatını çekiştirdi. "Tuhaflıkların mı?"

Destekleyici bir nefes aldı ve sonra yavaşça bıraktı. "Ben... ben... kontrolsüzce rüzgâr da geçiriyor gibiyim." Evie içinden akan aşağılanma duygusuyla ölmek istiyordu. Kendine dair tüm hislerini geri dönülmez bir şekilde kaybetmişti.

Dükün çenesi gevşedi ve nutku tutulmuş gibiydi.

"Majesteleri," diye söze başladı, çaresiz bir utanç içinde ona bakıyordu. "Kabalığımı bağışlayın."

Yüzü kızarmış ve bayılma tehlikesi geçirdiğinden korkmuştu. Adamın kravatını çekiştirmesini, sonra hızla topuklarının üzerinde dönmesini ve kesik adımlarla odadan ayrılmasını hayretle izledi.

Onun peşinden balo salonuna koştu. Dükün annesine yaklaşmasını beklerken endişe onu sıkıştırıyordu. Dük bunun yerine kontesi görmezden geldi ve ilgisini, kendini gösterme hızına bakılırsa, bu ilgiye oldukça minnettar ve heyecanlı olan genç bir bayana yöneltti.

Dükün varlığını görmezden geldiği ve annesinin şaşkınlıkla kaşlarını çatdığı birkaç dakikadan sonra Evie'nin midesi düğümlendi. Bakışları Lord Richard'ı bulana kadar kalabalığı taradı. Teras kapısının yanındaydı ve patavatsız bir yoğunlukla ona bakıyordu. Kadehini selamlamak için kaldırdı ve göz kırptı. Evie kıkırdadı, kanı heyecanla doldu.

Oh evet... arkadaşlığımız gerçekten büyük olacak.

İkinci Bölüm

Temmuz 1815

Grosvenor Meydanı,

Londra Üç yıl sonra...

Savaş nihayet sona ermişti ve İngiltere, Wellington Dükü'nün Waterloo'daki zaferini kutlamak için ayaktaydı. Sokaklar Bonaparte'ın yenildiğine dair sevinç çılgınlıklarıyla çınılıyordu. Uzun ve acımasız savaşın nihayet sona erdiğini ve savaştan etkilenen herkesin iyileşme şansının ufukta görüldüğünü düşünen Richard'ın hissettiği tek şey rahatlama olmalıydı. Bunun yerine, içi boştu... bomboştu, içi boşalmıştı. Kendisine doğru bastıran yumuşak ve şehvetli beden, damarlarında asit gibi dolaşan çalkantılı kederi azaltamıyordu. Kalbi ikiye bölünmüştü ve şu anda sanki hiçbir şey onu onaramayacakmış gibi hissediyordu. Kardeşi ölmüştü ve dünya Francis'in gür kahkahasını bir daha asla duyamayacak ya da onun nazik ve bulaşıcı ruhundan bir şeyler öğrenemeyecekti.

"Ah, Richard, seni ne kadar özlemişim," dedi kollarındaki kadın, parmağının ucunu göğsünün üzerinde gezdirdiğinde derin bir iç çekerek, kısa bir dokunuşla, ama kollarında şiddetle titreyerek, uzun kumral saçlarını savurarak.

Birkaç ay önce, kanepeye yuvarladığı kadının, kendisini güzel kadınlardan bıktıran Leydi Trenear olduğunu hayal bile edemezdi. Kendisinin de istekli olmasını diliyordu ama gerçekte arzu onu neredeyse hiç tüketmiyordu. İçten içe acıyla isyan ediyordu ve

Sıcak ve istekli bir bedende kendini kaybetmek, bu gece onunla yatma kararının arkasındaki itici güçtü. Bu ve artık Westfall Markisi, zengin ve güçlü bir dükalığın varisi olduğu için bacaklarını onun için tekrar açmaya istekli olduğu gerçeği. İçine çöken ıstırap neredeyse dizlerini büküyordu. Onu serbest bıraktı ve sendeleyerek uzaklaştı.

"Ah kahretsin," diye inledi, keder denen canavar bir kez daha su yüzüne çıkıp onu boğmaya çalışırken. Kardeşi üç hafta önce yüksek ateşten ölmüştü ve Richard'ın ayağa kalktığı her gün, Francis'in öldüğünü hatırlamadığı birkaç saniye oluyordu. Kardeşinin aile mezarlığında gömülü olduğu bilinci, Richard'ın dilini her zaman umutsuzluğun ve iç burkan acının aynı iğrenç tadıyla kaplıyordu. Kardeşi ölmüştü ve şimdi Richard ona ait olması gereken şeye sahipti. Yaşamayı hak eden kardeşiydi; o iyilik timsali, onurlu, iyi bir evlattı, Richard ise disiplinsiz ve onursuz bir çapkın. Dünya nasıl bu kadar yanlış anlamıştı?

"Neden durdun?" Aurelia, yüksek belli elbisesini pratik bir kolaylıkla çıkararak ona doğru .

"Dur," diye sertçe emretti, kendini yatağın kenarına indirerek. "Hayır, sevgilim, bana ihtiyacın var."

Kısa süre içinde soyundu, ona doğru yürüdü ve kucığına tırmandı. "Al beni. Benim için çok uzun zaman oldu, sanırım senin için de öyle?"

Kalçalarını döndürdü, bu hareket şehvetli ve kıvrımlıydı. İhtiyaç ve keder, çalkantılı ve rahatsız edici bir bileşimle içinde çalkalanıyordu. Kalçasını kavradı, saçlarını diğer elinin parmaklarına doladı ve ağzını cezalandırıcı bir öpücükle aldı, dünyadan nefret ediyordu, artık markiz olmasından nefret ediyordu, öptüğü kişinin o olmasından nefret ediyordu. Richard onunla birlikte döndü, onu yatağa indirdi, ziyafet çekmek üzere olduğu bir tanrıça gibi yaydı. Yine de kendini şımartmak istemiyordu.

Kendini soğuk ve boş hissediyordu ve olmak istediği yer burası değildi. Tatlı bir

Gülümsemesi ve büyüleyici bir yüzle çerçevelenmiş iri yeşil gözleri hayalinde yüzüyordu. *Evie*. Bir sonraki nefesini arzuladığından daha çok ihtiyaç duyduğu kişi *Evie*'ydi. Onu çok özliyordu. Onu son görüşünün üzerinden haftalar geçmişti; sadece dün sabahki cenaze töreninde bir anlığına görebilmişti. Şu anda onun burada olması, acısını göklere haykırırken ona sarılması için neler vermezdi. Onu çözüldüğü için, boğazını ve gözlerini yakan yaşlar için yargılamazdı. Hayır, *Evie*'si ona sadece ihtiyacı olan desteği sunacaktı.

"Neyi bekliyorsun sevgilim? Beni baştan çıkar," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı *Aurelia*.

Davet onu etkilememişti. Bakışlarının kadının göğüslerinin üzerinden geçip titreyen karnına inmesine izin verdi. Keder ve acının sisi içinde farkındalık parıldadı. Dondu kaldı, gözleri karnının ve kalçalarının üzerinde uzanan örümcekli iz ağını katalogladı. Daha önce içtiği likörün yarattığı sisi dağıtmak için başını salladı.

"Ne oldu?"

Ayağa fırladı ve yatağın yanındaki mumu kapıp yaklaştırdı, ışığı kadının vücuduna sıçrattı. Kadın doğrulmak için hamle yaptı ve adam bir elini karnına bastırdı, hareketindeki gücü hissetmesini sağladı ama onu incitmemeye dikkat etti.

"Westfall, lütfen..."

Herkes ne kadar da kolay bir şekilde onu bu lanet olası unvanla çağırmaya başlamıştı. Sanki kardeşi hiç var olmamış gibiydi. Ailesi bile *Richard*'ı bir eş bulması ve bir varis edinmesi için teşvik etmeye başlamıştı. Parmak ucuyla izlerden birini takip etti. "Nedir bunlar?"

Korku ve suçluluk yüzüne yapışmıştı. Konuşmadan, izleri bir kez daha düşündü. Bir keresinde birkaç aylığına bir fahişeye yatmıştı ve onda da benzer izler vardı. *Helena*. Şehvetli olmasına ve yetişkin erkekleri zevkten ağlatacak kadar becerikli olmasına rağmen

bu ufak tefek kusurları görüp öpmesinden utanmıştı. "Bir çocuğun oldu."

Aurelia'nın nefesi duyulabilir şekilde kesildi. Gerginlik vücudunu parmaklarının altında kilitledi. Parmaklarını kasıtlı olarak Aurelia'nın vücudunun gergin derisinin en ağır yükünü taşıyan bölgesinde gezdirdi.

"Ben... Kont ve ben-"

"Herkes Kont'un iktidarsız olduğunu biliyor. Dedikoducular onun zevk bahçelerine yaptığı ziyaretlerden ve sizin ondan memnun olmadığınızdan bahsediyor. Ayrıldığımızda, neredeyse bir yıl geçene kadar kontla evlenmediniz." *Çocuğumu gizlice doğurmak için yeterli zaman.* "Evliliğin gecikmesinin nedeni ailenin iddia ettiği gibi bir hastalık değildi. Çocuğumuzu taşıdığınız için taşrada saklandınız."

Sessizlik bunaltıcı bir hal aldı. O anda başını kaldırıp yüz hatlarını incelemek büyük bir güç gerektirdi. Boğazında çılgınca bir nabız atıyor ve şaşırtıcı bir şekilde gözyaşları şakağından kulağına doğru kontrolsüzce akıyordu. Kalbi acıyla düğümlendi ve göğsü fena halde ağrıdı. "Kız mıydı erkek mi?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı ve konuşmadan önce üç deneme yaptı. "Bir kızım var. Bir kızımız var."

Var mı? "Yaşıyor mu?" "Ben...Evet."

Garip bir zayıflık onu ele geçirdi. Elini yavaşça kadının artık gergin olan karnından çekti, parmaklarının titrediğini uzaktan fark etti. "Neden aksini düşünmeme izin verdin? Nerede o?"

Aurelia ayaklarını sürüyerek yataktan kalktı, elbisesini yerden alıp koruyucu bir şekilde önüne koydu. "Richard, lütfen, onunla ilgileniliyor. En iyisi-"

"Nerede?" diye hırladı.

"Doğar doğmaz gönderilmiş. Aynı evde mi yaşıyor, bilmiyorum."

konut." "Nerede?"

Yüzü kızardı. "Willesden Green'de bir bebek çiftliğinde-"

Bir bebek çiftliği mi? Boğazından bir inkâr iniltisi yükseldi ve odanın içine yayıldı. Öfke, şok ve korku zihnini ele geçirmek için savaşıırken ondan uzaklaştı. Çiftliklerde her yıl yüzlerce masum çocuk ölüyordu. Bu tür kuruluşlar sadece kâr etmeyi önemsiyor ve bakmaları gereken çocuklara karşı hiçbir şefkat duymadan işletiliyorlardı. Bir yetimhane daha nazik olabilirdi, ancak bu tür kurumlar da acımasızdı. Birçok bebek çiftliğinin temel amacı, eski akrabalarına istenmeyen bir suçluluk hissettirmeden gençlerin ölümüne kasten neden olmak gibi görünüyordu. Çocuğun zayıf olduğunu ve doğal nedenlerle öldüğünü söylemek daha kolaydı. Yetimhaneler ve çalışma evleri, en azından istenmeyen erkek ve kız çocuklarını bir işte çalıştırmak için eğitiyordu. Buralar sert ve soğuktu, çocuklar yetersiz besleniyordu ama sefil hayatlarını sona erdirmek için aktif bir çaba göstermiyorlardı.

"Neden?"

Hıçkırıklarını bastırmak istercesine bir elini ağzına götürdü.

"Onu bana getirebilirdiniz ya da onun için daha nazik bir düzenlemeye izin verebilirdiniz. Neden bir bebek çiftliği?" diye sordu kısık sesle.

"Ayarlamaları yapan babamdı. Toplumumuzun çoğunun aynı şeyi yaptığını söyledi."

O anda Richard savaş alanında olmayan ilk düşmanını kazandı. "Onu gördün mü? Yaşadığını nereden biliyorsun? Adı ne?"

"Ona Emily Rose adı verildi." Aurelia birkaç kez derin nefes aldı. "Onu hiç görmedim ama yine de parayı üç ayda bir bulunduğu yere gönderiyorum."

"Tam adres nedir?"

"Lütfen, gerekli olmadığı halde sorunlu suları karıştırmayalım. Toplum onun hakkında hiçbir şey bilmiyor ve en iyisi-"

"Seni aşıklık, iğrenç yaratık. Seni sevdiğimi nasıl düşünebildim?"

Nefes nefese kaldı, eli boğazına gitti. Saniyeler sonra yatağa yığıldı, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, yüzü ellerine gömülmüştü. Richard hiç acıma hissetmedi. Başka pek çok seçenek vardı. Eğer ailesinin isteği bu olsaydı, kızını alır ve skandalın üstünü örterdi. Annesinin adını asla vermezdi. Sadece çocuğuna sahip çıkar, onu sever, korur ve bağrına basardı. Bunun yerine, istenmeyen bir çöp gibi, hiç yaygara koparılmadan ve yılda birkaç şilin ödenerek terk edilmişti. Aurelia yüzünü avuçlarının arasından kaldırdı, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla daha da güzel görünüyordu. Ayağa kalktı, göğsünde gevşemiş olan çarşafları sıktı.

"Lütfen, inan bana Richard. Pişmanlık ve yalnızlık peşimi bırakmıyor."

"Kalbin varmış gibi davranma. Çocuğumuz hakkında bana yalan söyledin ve sonra sen rahat ve zenginlik içinde yaşarken onu yoksulluk ve aşağılanma içinde bir hayat yaşaması için terk ettin. Sizi asla affetmeyeceğim kontes. Bir daha asla bana yaklaşmayın ve benimle konuşmayın, yoksa sizi ve kontunuzu mahvederim."

Beti benzi attı, sendeleyerek geri döndü.

Adını söylediğinde etrafına bakmayı reddederek uzaklaştı. Öfke ve acıdan oluşan kara bir bulut onu sımsıkı sarmış, bırakmayı reddediyordu.

Richard adımlarının onu nereye götürdüğünün farkında değildi ve birkaç dakika sonra Gladstone'ların konağının önünde durduğunu fark etti. İrkilerek, sokakta birkaç at arabasının sıralandığını, evden neşeyle birlikte müzik yayıldığını gördü. Bir balo düzenliyorlardı.

Cep saatini aradı ve saate baktı. Saat neredeyse sabahın dördüydü. Evie büyük olasılıkla uyumuştur. Gizlice yan kapıdan atladı ve penceresinin durduğunu bildiği arka tarafa doğru tökezleyerek ilerledi. Kesinlikle gözü karaydı ama onu görmek için duyduğu acil ihtiyaca karşı koyamıyordu.

Karanlıkta eğilip birkaç çakıl taşı aradı ve bir avuç dolusu aldı. Ayağa kalktı ve onları hafifçe pencerelere vurdu. Birkaç tane

O görünene kadar saniyeler geçti. Pencere yukarı itildi ve başı dışarı baktı. İçindeki çalkantılı her şey kendini düzeltti.

"Richard! Hemen aşağıya geliyorum. Daha yeni emekli oldum ve hala giyinik durumdayım."

Cevap vermeden, penceresine giden kafesi yakaladı ve dikenlerle dolu tırmanma gülleri değil de sarmaşıklar olduğu için şükrederek balkona tırmandı. Balkona tutundu ve kendini yukarı çekmek için ayağını sütuna dayamadan önce asılı kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı öfkeyle, eğilip sokağın aşağısına bakarak.

Homurdanarak küçük balkona çıktı ve penceresinden içeri tırmandı.

"Aman Tanrım, biri seni görmeden acele et." Kadın onu ceketinin yakalarından tutup odasına doğru çekti. Kadının görüntüsü onu yoğun bir zevk dalgasıyla doldurdu. Leydi Evie on dokuz yaşında, onunla ilk tanıştığı zamankinden bile daha büyüleyiciydi. Altın sarısı saçları, zarif ama şehvetli vücudu ve diğerlerine belli etmeden sergilediği zekâsıyla gözde *bir* sosyal kelebek haline gelmişti. Hatta *Gazetede* birkaç kez yer almış, sosyete sayfaları onun balo elbiselerine ve modaya uygun saç modellerine hayran kalmıştı. Birlikte siyasetten hava durumuna kadar her şeyi tartışmışlardı ve adam onun gerçekten hayrandı. Zeki, eğlenceli ve düşünceli bir . Müzikallerde ve akşam yemeği partilerinde hüküm sürüyor, enfes şarkıları ve piyanodaki becerisiyle katılımcıları büyülüyordu. Evie, tek bir kararlılıkla kendini korumayı başarmış, *tonların* sevgilisiydi. itibaren olma nişanlı, a
Şaşırtıcı ve sinir bozucu

Ailesi için durum.

"Kendin de duyurabilirdin," diye nazıkçe uyardı.

"Ne bu kalabalığa katılmaya ne de onların bitmek bilmeyen sorularıyla uğraşmaya niyetim vardı. I...

seni görmeye ihtiyacım vardı."

Gözleri adamın yüzünü öptü, ifadesini inceledi. "Oldukça korkmuş görünüyorsun. Ne oldu?"

Sessizce durdu ve umutsuzluğunun üzerine çökmesine izin verdi.

Merhamet yüz hatlarını yumuşattı. "Burada kalamayız, yatmaya hazırlanırken bana yardımcı olması için hizmetçimi çağırdım bile. Birazdan burada olur. Belki de en iyisi gizlice kütüphaneye inmek. Orası kesinlikle boş olacaktır."

Aceleyle kapısına gitti ve yavaşça açtı. Koridorun boş olduğundan emin olmak için hızlıca bir kontrol yaptıktan sonra dışarı fırladı ve adamın onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Evie önce koridoru, sonra da dolambaçlı merdivenleri hızla indi. Tekrar ona baktı, gözleri mizahla parlıyordu. "Kendimi çok yaramaz hissediyorum. Annem odama girdiğini bilse nasıl da korkudan bayılırdı."

Evie cevap beklemedi, sadece koştu ve zarif bir ceylan gibi merdivenlerden aşağı süzüldü. Herhangi bir olay olmadan kütüphaneye vardılar. İçeri girdiklerinde onunla yüzleşti, gözleri sıcak ve endişeliydi. "Francis hakkında mı?"

İlk kez, kardeşinin adı içini burkan bir acıyla doldurmamıştı. Bir kız çocuğu fikri her şeyi gölgede bırakmış gibiydi. Adı konmamış bir duygu boğazını düğümledi. "Sorun o değil."

"Seni rahatsız eden
ne?" "Bir çocuğum
var."

Evie sanki ona tokat atmış gibi sarsıldı ve gözleri büyüdü. Bakışlarının derinliklerinde incinmiş olduğunu gördü ve bu onu şaşırttı. Genç yaşına rağmen güvendiği ve dayandığı bir dostluk geliştirmişlerdi. Öyle bir dostluk ki, kardeşiyle olan arkadaşlığının bile ötesine geçmişti. Evie onun ışığı, nezaketi, masumiyeti ve bıkkınlığının dengesi idi. Pencerelele yakın şezlonga oturmak için hareket etti, bakışlarını ondan hiç ayırmadı.

"O zaman evlenecek misiniz?"

Alay etti. "Evlilikle ilgilenmediğimi biliyorsun."

Dudakları aralandı ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ama eğer bir-"

"O zaten burada ve hesaplarıma göre en az dört yaşında," dedi huysuzca.

"Buna inanamıyorum! Bu nasıl mümkün olabilir?"

Sanki kontesle yatmak üzere olduğunu açıklayabilirmiş gibi. İçgüdüsel olarak, bunun onu inciteceğini biliyordu ve yıllar boyunca Evie'nin ilişkilerinden asla haberdar olmamasına özen göstermişti. Bir daha asla geri dönemeyeceği bir çizgiyi aşmamak için bunun nedenlerini irdelemekten çekiniyordu.

"Zaten evli olan annesi, kızım ile ilgili bilgileri az bana açıkladı." Hiç vakit , öğrendiği her şeyi Evie'ye aktardı.

"Ne yapacaksın?"

Adım atmaya başladı. "Bilmiyorum ama bir şeyler yapmalıyım. Dünyada bir kızım var ve o yalnız ve ailesinden habersiz."

"Will... onu bir yetimhaneye yerleştirecek misiniz?"

Sözleri onun göğsüne tekme gibi indi. Piçleri olduğunu fark eden lordların hepsi olmasa da çoğu böyle yapardı. Haksız kazançlarını iyi işletilen yetimhanelere büyük katkılarla yatırırlardı. Evie'nin ondan da aynı şeyi yapmasını beklemesi, içinde boş bir sızı bırakmıştı. Tanışmalarından bu yana ilk kez onu alaycı bir güvensizlikle kaplı gözlerle görüyordu.

"Bana vereceğiniz tavsiye bu mu Leydi Evelyn?"

Yavaşça ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Senden sadece pişman olacağın bir şey yapmamı istiyorum, Richard. Baban *çok* hasta ve ailenin itibarını ve toplumdaki yerini çok önemsiyor. Toplum gayrimeşru bir kıza sahip çıkmanı affetmeyecektir."

"Konuştuklarından emin olacak kadar dünya kadını değilsin," dedi alaycı bir tavırla.

Kızardı. "Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Sen Westfall Markisisin ve bir dükklüğün varisisin. Ailen ve toplum senden-" "Başka bir şey söyleme. Ne beklendiğini tamamen anlıyorum, teşekkür edeceğimden değil. hatırlattığın için teşekkür ederim."

Kızın gözlerinden acı fışkırdı ve adam yumuşadı. "Kaba davrandığım için beni affet."

"Affedilecek bir şey yok. Yürek parçalayıcı darbeler aldın Richard ve hâlâ ayaktasın."

Teselli için ona nasıl da güveniyordu. "Bu cömertliğiniz için teşekkür ederim." Dudaklarında nazık bir gülümseme belirdi. "Buna her zaman sahip olacaksın."

"Gitmeliyim. Arka bahçeden gizlice sıvışacağım."

Eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu. İkisi de bu beklenmedik yakınlık karşısında donup kaldılar. Onu neyin harekete geçirdiğini söyleyemiyordu, çünkü yakın arkadaşlıklarına rağmen Evie'ye hiç bu kadar aşına olmamıştı. Evie başını hafifçe yana kaydırđı ve dudakları birbirinden birkaç santim uzaklaştı.

Alçaltılmış kirpiklerinin altından, bakışları arsız bir ilgiyle adamın ağzına sabitlenmişti ve adam vücudundan geçip sikine doğru ok gibi inen şehvet karşısında neredeyse kükreyecekti. *Lanet olsun!* Onu acı verici bir vahşilikle istiyordu.

"Evie." Adının fısıltısı bir lütuftu, kendisini dizginlemesi için bir yalvarıştı, çünkü onlar söz konusu olduğunda hiçbir şey yapamayacağından korkuyordu. Buraya gelirken aklından ne geçiyordu? Tanıştıklarından beri sadece dostluk ateşini körüklemeye ve alevlenmeye çalışan tutku korlarını yok etmeye o kadar dikkat etmişti ki. Evie kimsenin metresi olmak için yaratılmamıştı ve onun farkında olmadan cazibesine kapılamazdı.

Başını usulca onunkine doğru itti, şehvetli bir kedi gibi onu dürttü

Onu oynamaya davet ediyordu. Yarım gülümsemesi kadınsı bir arzuyu ima ediyordu. *Tanrı'nın kanı*. Tahrik Richard'ın içinde bir alev gibi kıvrıldı. Elbette hareketlerindeki şehvetli davetin farkında olamazdı.

Bahçedeki buluşmalarından bu yana ilk kez, ona duyduğu arzuya koyduğu sınırlama sarsıldı.

...

Evie uzun zamandır Richard'ın onu en azından bir kez öpmesini arzuluyordu. Böyle samimi bir kucaklaşmadan hiçbir şey çıkmayacağını biliyordu, çünkü arkadaşlıklarına rağmen daha fazlasına izin verilmeyecekti. Richard kalbini aşka karşı şiddetle katılaştırmıştı ve ailesi onun evlilik için uygun olmadığını düşünüyordu. Yine de, Lord Westfall ve bir düklüğün varisi olduğundan beri, annesi bir ittifakın artık memnuniyetle karşılanabileceğini ima ediyordu.

Keşke Evie, yakın dostluklarına rağmen karşı cinse güvenilmemesi gerektiğinde ısrar eden bu yakışıklı beyefendinin kalbini yumuşatabilseydi. Uzun yazışmaları boyunca Evie onun inançlarından emin olamamıştı ve adam ona hayranlık duyuyor gibi görünse de onu baştan çıkarmak, hatta öpmek için bile hiçbir harekette bulunmamıştı.

"Seni gördüğüme çok sevindiğimi söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı. "Evie." Adam neredeyse inleyerek onun adını söyledi. "Uzak dur."

Richard'ın kendisinden uzaklaşamayacağını bildiği için damarlarında keskin bir zevk dolaşıyordu. "Hayır."

Vücudunda gözle görülür bir ürperti oluştu. "İstiyorum..."

Midesinin çukuru garip ve çırpıntılı hissetti. "Evet?"

Boğazı yutkunmak için çalıştı. "Korkarım hislerimi kaybediyorum."

"Beni öpmeyi mi düşünüyorsun?"

Ona uzun, anlaşılmaz bir bakış attı. "Tabii ki hayır."

"Bence öylesin," diye karşılık verdi usulca, dudaklarını onunkilere bastırmak istiyordu. Her şey

Aldığı öpücükler aşırı hevesli talipleri tarafından çalınmış ve oldukça tatsız olmuştu. Böyle bir yakınlığı almak yerine sunmak ilginç bir değişiklik olacaktı. Daha da önemlisi, Richard'ı kucaklamak ve rahatlatmak, onu kaskatı tutan acıyı ve gerilimi boşaltmak istiyordu. "dur, Evie." Ağabeyi Elliot'ın sık sık yaptığı gibi onu çenesinden hafifçe vurdu. "Annenden önce gitmeliyim. varlığımı keşfeder. Onun hakaretine dayanacak yüreğim yok."

"Görünüşe göre birinci dereceden gerçek bir çapkın olmuştun," dedi sırtarak. "Annem üzerimdeki yozlaştırıcı etkinizden çok korkuyor ve niyetinizi açıkça belirtmediğiniz sürece Leydi Beechman'ın balosunda sizinle dans etmem yasaklandı." Ses tonuna ciddiyet katmış olsa da, Evie'nin kalbi acıyordu çünkü annesi aralarındaki sıra dışı arkadaşlığa sürekli kaşlarını çatıyordu.

Gözlerindeki mizah parıltısı onu yatıştırdı. "Ben senin yanında bir azizim. Sana, seni bozamayacak kadar değer veriyorum."

Evie gülümsedi. Richard onun sırdaşıydı ve ne zaman başı sıkışsa başvurduğu kişiydi. Açık sözlüydü, onun hassasiyetlerini şımartmak gibi bir nosyonu yoktu ve alaycı da olsa canlandırıcı dürüstlüğüne her zaman güvenebilirdi. Hiçbir zaman düzgün ya da ağırbaşlı olmamıştı, bu da onun hoşuna gidiyordu, çünkü o kendi doğasının tam tersiydi. O mükemmel ve itaatkâr bir kızdı, o ise vahşi ve ne yapacağı belli olmayan biriydi ve hayattaki en büyük suçlu zevkiydi. Yemek pişirme sanatı hâlâ gizliden gizliye hoşlandığı bir başka zevkti ama son zamanlarda mutfakları daha az ziyaret eder olmuştu. Evlenmemiş bir sosyete kızı için, bireysellik ya da benzersizlik önerileri toplum ve özellikle de ailesi tarafından hoş karşılanmıyordu. Annesi *ton* kurallarına uyma konusunda çok titizdi ve Evie'yi alışılmadık avam ilgisi nedeniyle sürekli azarlıyordu.

Elini kaldırdı ve adamın alnındaki bir tutam dağınık saçı düzelitti. Adamın yüzünü gölgeleyen mutsuzluğun bir kısmını görmek için içinden yüksek sesle neşelendi.

gözleri azalır. "Git ve kızın için her şeyin iyi olması için dua ediyorum."

Gözlerinde karanlık bir azap parladı. "Sanki lanet kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum." Kaşlarını kaldırdı. "İssızlığımın bir gülümsemeye yol açacağını hiç düşünmemiştim."

"Sizi temin ederim ki sadece bir kalbe sahip olduğunuzu isteyerek kabul etmeniz beni yüreklendiriyor." Adamın tavrının çok soğuk ve mesafeli olduğu zamanlar olmuştu, huzursuzluk kalbini delip geçmiş ve nazik cinsiyeti pek düşünmeyen bir adama bu kadar hararetle hayranlık duymanın ne kadar yararsız olduğunu bir kez daha teyit etmişti.

Çenesi sıkıştı. Küçük arka bahçelere bakan pencereye doğru ilerledi ve dirseğini pencere pervazına dayadı.

"Zihnim bin bir yöne doğru gerildi. Merak ediyorum... Nerede o? Yaşıyor mu?"

Evie onun yanında durdu ve alnını serin cama dayadı. "Onu bulacaksın Richard ve seveceksin," dedi, onun korkusunun kalbine inerek.

Uzun, zamansız bir an boyunca ona baktı. Altın sarısı güzel gözlerinde öyle bir şüphe vardı ki kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Peki ya onu bulamazsam ve şu anda çekmesi gerekenden daha fazla acı çekmek zorunda kalırsa?"

"Pişman olmak senin doğanda yok. Artık Westfall Markisi'sin. Elinizde daha fazla kaynak var. Onları kullanın ve kızınızı bulun."

"Bulana kadar aramayı bırakmayacağım."

Onu rahatlatma ihtiyacı duyarak ona sarıldı. Adam sertleşti, sonra elleri çelik bantlar gibi beline dolandı ve onu vücudunun sert, erkeksi sıcaklığına çekti. Etrafı onun temiz erkek kokusuyla sarılmıştı ve onun kollarında olmak çok doğru geliyordu. Her şey tamamen uygunsuz ve harikaydı.

Adam ürperdi ve o zaman kadın onun dokunuşundaki korkunç gerilimi hissetti.

"Berbat bir baba olacağım... eğer karşılaşırsak."

"Sen kararlı ve cesursun, çapkın ününe rağmen onurlusun. Endişelenmen gerektiğini biliyorum ama onu bulacağına tüm kalbimle inanıyorum," diyerek onu rahatlattı. "Ve onu çok şımartacaksın ve tüm kalbinle seveceksin. Onun adını biliyor musun?"

"Emily," dedi huysuzca.

"Çok güzel bir isim. O bulunana kadar her gece bir mum yakıp dua edeceğim."

"Teşekkür ederim." Çenesi başının üzerinde daha sıkı duruyordu. "Annesi onu olduğu yerde bırakmam gerektiğine inanıyor."

"Üzerinde düşünmeye değmeyecek bencilce bir öneri." "Onu doğarken terk etti, lanet olası sürük."

Kaba dili Evie'nin yanaklarını kızartmıştı. Böyle anlarda Evie'nin edep duygusunu sarsıyordu ve bu da onun arkadaşlığından hoşlanmasının nedenlerinden biriydi. Richard ona bir kontun düzgün ve mükemmel kızıymış gibi davranmıyordu; kendisiyle sadece incelikli sözcüklerle konuşulmalı ve sanki aklı başında bir düşüncesi olmayan narin bir çiçekmiş gibi davranılmalıydı. Daha şimdiden iyi, nazik ve görgü kurallarını mükemmelleştirmiş bir kız olarak ün yapmıştı. Şimdiki talibi onun iyi huylu ve uysal bir eş olacağına inanıyordu ve bunu kibar dünyaya söyleyecek kadar kibirliydi. Evie'nin kalbinde nazik bir isyan kıpırtısı vardı ve Evie ailesinin onu şekillendirmesini beklediği kalıptan kurtulmak istiyordu.

"Kesinlikle katılıyorum, *lanet olası bir kaltak*," diye memnuniyetini dile getirdi.

Richard hafifçe güldü. "Böylesine mükemmel dudakların bayağılaştığını görmek kalbimi sevindiriyor."

"Aramanızda size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapamazsın. Onunla tanışmana bile izin verilmeyeceğini söyleyebilirim."

Yerini tespit ettim."

Acı kalbini sıkıştırdı. "Hiçbir şey beni uzak tutamaz."

Kaba bir şüpheci ses çıkardı. "Dünya ona sövecek ama ben onun için her şeyi daha iyi yapacağım."

"Sana söz veriyorum, onu senin sevdiğin gibi seveceğim."

Adamın elleri daha da sıkılaştı ve kadın alnını adamın omuzlarına dayadığı yerden kaldırarak adamın bakışlarıyla buluştu. Adam ona inanılmaz derecede rahatsız edici bir şekilde bakıyordu.

"Teşekkür ederim Evie," dedi sert bir sesle. "Beni rahatlatmak konusunda şaşırtıcı bir yeteneğin var."

Temkinli bir bekleyiş duygusuyla ellerini adamın çenesine götürdü. Adamın nefesi gözle görülür bir şekilde kesildi ve vücudunda ince bir titreme başladı. Bakışlarındaki yoğun duygusallık kadının nefesini kesti ve karnında yabancı ama ilgi çekici bir his dalgalandı.

Öp beni, diye sessizce yalvardı. *Sadece bir kez, sonra belki de sonsuza dek.*

Adamın başı eğildi ve adam ağzını sıkıca onunkinin üzerine yerleştirip nazikçe sahiplenirken Evie içini çekti. *Yüce Tanrım.* Hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti... bu kadar yüce bir şekilde doğru. Kızın nefesi kesildi ve adam da bundan faydalanarak dilini dudaklarının arasından geçirdi. Böylesine mahrem bir istilanın yarattığı şok, damarlarında sıcaklık birikip kanına karışırken kayboldu. Evie daha önce öpüldüğü fikrinde tamamen yanılmıştı. Richard'ın ağzı inanılmaz derecede yetenekliydi, tadı çağrıştıracıydı. Yumuşak bir iniltiyle onun zayıf ama lezzetli bir şekilde sert gövdesine daha da gömüldü ve ellerini boynuna doladı. Adamın ağzı onunkini şefkatli bir çaresizlikle kavrarken, parmakları adamın saçlarını taradı.

Dudakları kadının boğazına gitti, yaladı, öptü ve kemirdi.

Açıklanamaz bir sıcaklık kalçalarının arasındaki vadiye yayıldı ve nefesi kesildi.

Bir lanetle onu serbest bıraktı ve parmaklarını sokarak uzaklaştı.

Gece yarısı siyahı saçlarının arasından. Başını tavana doğru eğdi ve burnunun kenarını sıktı. "Ben şerefsizin tekiyim," diye mırıldandı.

Kalbi küt küt atmasına rağmen gülümsedi. "Peki kucaklamanıza böylesine coşkuyla karşılık verdiğime göre bu beni ne yapar?"

Ona azarlayıcı bir bakış attı.

"Üzülmeceğim. Her zaman ilk gerçek öpücüğümün seninle olmasını istemişimdir," diye utangaç bir şekilde itiraf etti. "Sözde ateşli talipler tarafından çalınan öpücüklerin sayısından bıkmıştım. İlk kez kendi isteğimle sana sarıldım ve bundan zevk aldım."

Kadının üzerine yerleşen bakışları delici ve , değerlendiriyor, kalbindeki sırları çıplak bırakıyordu. Yanına yaklaştı, yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve başparmağının ucuyla alt dudağına dokundu. "Yanında kendimi güvende hissettiğim tek kadın sensin. Karmaşık duygularla arkadaşılığımızı mahvetmeyelim. Sana çok değer veriyorum."

Göğsünde tanıdık bir sızı kabardı. "Güvenli mi?"

"Hmmm, beni evlenmek için tuzağa düşürmeye çalışacağınızdan hiç endişem yok."

Kadın homurdandı. "Aşkın duygularla kandırılanlar için olduğuna inanan bir adamla evlenmek benim arzum değil. Ben... ben... sadece kendi seçtiğim bir adamı öpmek istedim." *Ve seni rahatlatmak ve gözlerindeki acıyı silmek için.* Kanında bir ateş yakan bu zevk patlamasını hiç beklemiyordu.

"O halde hizmet edebildiğime sevindim." Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Birkaç haftadır doğru düzgün sohbet edemedik. Lord Muir'e kur yaptığına dair söylentiler duydum."

"Sorunlarımın artık tartışmaya değer olduğunu düşünmüyorum." "Benim için önemliler."

Boğazı kapandı. "Yıllardır kullandığımız taktikler onun üzerinde işe yaramıyor gibi görünüyor. Elimi tutmaya oldukça kararlı," dedi titreyerek. "Ama galip geleceğime eminim. Ona yemek pişirmeyi sevdiğimi söyledim ve kaçıp gitmek yerine, bana açık bir şekilde

hemen durdurulmalı. Bana emir vermeye ne hakkı var? Biz hanımların nakış işlemekten ve dedikodu yapmaktan ilgi alanlarımızın olması karşı cins için her zaman anlaşılmaz bir şeydir."

"Onu ziyaret edeceğim." Richard'ın sesi adı konmamış duygularla zonkluyordu. Ondan yayılan acımasız hücumda tehlikeli derecede büyüleyici bir şey vardı.

"Mantıklı ol. Bir beyefendiyi bana kur yapmaması için uyarırsan mahvolurum. Bir *eğilimimiz* olduğu varsayılır. Tabii benim için bir planın yoksa?" diye alay etti, kalbindeki sızıyı görmezden gelerek. Annesi Evie'ye bir sevgili seçmesi için daha fazla baskı yapıyordu ve bu Evie'yi o kadar sinirlendiriyordu ki, bir hanımefendi gibi davranıp çılgılık atmak istedi.

"Yüce Tanrım, hayır."

Evie sırtıttı. "Bu kadar dehşete düşmenize gerek yok."

Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Evlilik fikri beni dehşete düşürdü."

"Evlilik kurumundan tiksindiğinize o kadar yemin ettiniz ki, sizden şüphe etmiyorum," dedi usulca. Yine de kalbinde onu kendi düşünce tarzına kazanmaya kararlı bir yer vardı. Belki de tüm kendine has özellikleriyle mükemmel bir eştiler. Bu düşünce, gece balolarından ya da park gezintilerinden yorgun argın yatağa yuvarlandığında, rüyaları kaçınılmaz olarak bu büyüleyici haydut tarafından kucaklanmaya, öpülmeye ve Tanrı yardımcısı olsun, baştan çıkarılmaya dönüştüğünde kalbinde mayalanmaya başlamıştı.

"Norm, zenginlik ve sosyal bağlantılar için evlenmektir. Eğer bu senin arzun değilse, Evie, ailene karşı gel. Senden daha azını beklemiyorum."

"Lord Muir gurur ve önemle doludur, kendisi ve atları dışında kimseyi düşünmez. Sizi temin ederim ki böyle bir adamla asla evlenmem."

Hayal mi görüyordu yoksa adamın altın gözlerinde bir rahatlama mı parlıyordu? "Artık gitmeliyim."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Yüzünde ender rastlanan bir gülümseme belirdi ve eğilip uzun, zarif ama bir o kadar da sıcak ve rahatlatıcı elleriyle kızın yanaklarını kavradı. Dudaklarını veda edercesine alnına değdirdi, sonra yanağının üzerinden geçti, sonra da dudaklarının üzerinde anlaşılmaz bir şekilde oyalandığı yere kadar indirdi. "Kızımın yerini bulduğumda seni çağıracağım. Eğer o zamana kadar bana ihtiyacınız olursa, konağıma haber gönderin, adamım beni bulacaktır."

Kapı aralığından şok olmuş bir soluk geldi. Evie geriye doğru sıçradı ve elini göğsüne götürerek döndü. "Anne! Yemin ederim, beni çok korkuttun."

Kontesin gözleri kirpiklerini indirmeden önce zaferle parlıyordu. Richard'ın bakışlarıyla karşılaştığında ise sakinliğini koruyordu. "Kocam ve ben sizi yarın öğleden önce bekliyoruz, Lord Westfall."

"Anne!" Evie aceleyle ona doğru koştu ve onu odanın içine doğru çekerek kapıyı yavaşça kapattı. "Lütfen bu saçmalığı kes. Lord Westfall sadece bana veda etmek istedi."

Kontese bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardı. Richard annesinin onların arkadaşlığını her zaman onaylamadığının farkındaydı. Ama şimdi yaptığı dönüş açıklayıcıydı. Evie onun gözlerinde bilgiyi ve küçümsemeyi gördü.

"Leydi Gladstone," diye mırıldandı sert bir selamla. "Leydi Evie. İkinize de iyi akşamlar dilerim."

Kadın itirazını yuttu ve adamın odadan çıkmasına izin verdi. Adam kapıyı kararlı bir hareketle kapattı.

Annesi ipek yelpazesini coşkuyla sallamaya başladı. "Babanı çağıracağım. Lord Westfall, baban onunla konuştuktan sonra onurlu olanı yapacaktır."

Evie öfkeyle kızarak, "Anne, lütfen, sadece kısa bir öpücüktü," dedi. "Dudaklarımızın birbirine değmediğinden eminim." Richard'la böylesine yasak bir kucaklaşmanın içinde yakalanmak çok utanç vericiydi. "Rich'e sahip olmayacağım... Lordum

Westfall sadece birkaç saniye süren bir kardeşçe kucaklaşma için evliliğe zorlandı."

Annesi yelpazesini bir çırpıda katladı ve ona ters ters baktı. "Saçmalama. O şimdi düklük için sırada. Baskı altına alınmak için son derece uygun."

"Ah, anne." Evie içini çekti. "Birkaç hafta önce arkadaşlığımızı yasakladın, şimdi de evlenmemizi mi istiyorsun?"

"Birkaç hafta önce Westfall Markisi değildi. Kalın kafalı olma, canım."

Evie şakağını ovuşturdu, oluşmakta olduğunu hissettiği zonklamayı hafifletmeyi umuyordu. "Şu anda dikkatini dağıtacak önemsiz şeylere ayıracak ne zamanı ne de mizacı var. Bir kızı var ve onu bir an önce bulmalı. Bana karşı herhangi bir niyetini açıklaması gibi saçma bir taleple bu sürece karışmak vicdansızlık olur." Annesine yaptığı itiraf, Richard'ın açıklamasının Evie'yi ne kadar tedirgin ettiğinin bir göstergesiydi.

Annesinin beti benzi attı. "Bir piçi mi var?"

Evie irkildi. "Ondan böyle aşağılayıcı bir şekilde bahsetme. Hiç yakışık almıyor anne."

Annesi gözle görülür bir şekilde kendini toparladı. "Söz veriyorum, ona sahip çıkmayı düşünüyor olamaz, değil mi?"

Göğsünde aniden şiddetli bir gurur patladı, ancak endişeyle aynı güçlü bir şekilde savaştı. Kızını kendi toplumları içinde yetiştirmeye çalışırsa hayat ona iyi davranmayacaktı. Kız bir dışlanmış olacaktı. Balolara, gösterilere ve müzikallere katılmanın keyfini asla yaşayamayacaktı. Her zaman toplumun yakıcı ve sitem dolu bakışları altında meraklı bir böcek olarak kalacaktı.

"Öyle, anne." "Eğer , kesinlikle onu artık balolarımıza ve müzikallerimize davet etmeyeceğim.

ev partileri. Lord Westfall saygın soyadını böyle istenmeyen bir bağlantıyla lekelemeyi nasıl düşünebilir? O geleceğin Salop Dükü.

ve böyle bir kararın ne kadar yanlış olacağını mutlaka görmelisiniz!"

Yüce Tanrım. "Anne, lütfen-"

Havadaki bir fısıltı Evie'yi uyardı ve başını kaldırıp baktı. Richard kapı aralığında donup kalmıştı, gözleri sert buz parçalarıydı. Kalbi onun geri dönmüş olmasından dolayı sevinçle çarptı, sonra bakışlarını karartan soğuk öfkeyle endişe verici bir hızla battı. Annesinin duygularını paylaşacağına inanmıyordu herhalde?

"Duygusuz davranıyorsun anne."

Kontes, Richard'ın arkasında olduğundan habersiz, "Piç olduğunu iddia ederse, devam eden bir dostluk bu aileyi ilerletmez," dedi.

Sessizliğini koruyamayarak annesinin yanından geçip ona doğru yürüdü. "Lütfen annemi affedin lordum. O... benim hiçbir mazeretim yok," dedi.

Annesini delip geçen gözleri o kadar soğuktu ki Evie'nin içini bir rahatsızlık kapladı. Annesinin sert sözlerine aldırmadan arkasını döndü ve kapıyı aralık bırakarak uzaklaştı. Birden annesinin bir düşman edindiği ve arkadaşlıklarının bir darbe aldığı izlenimine kapıldı.

Oh, Richard.

Üçüncü Bölüm

*1818, ... Mayfair,
Londra*

Emily Rose Maitland dudaklarını memnun bir gülümsemeyle bükerek, "İşte şimdi oldu," dedi. Richard'ınkinin mükemmel bir altın kopyası olan gözleri mutlulukla parlıyordu. Başını havada asılı duran uşağına doğru eğerek sırtıttı. "Mükemmel değil mi, Bay Colby?" diye sordu kızı, kravatının dağınıklığını çekiştirerek. Uşağı kaşlarını çattı, Richard'ın gece kıyafetinin son rötuşlarını tamamlayabilmek için onu odadan kovmak istediğine şüphe yoktu.

"Bu baloda olmak istiyorum baba. Küçük kızların gidemeyeceğinden emin misin?" diye sordu, gözleri umutlu ama neşeyle doluydu.

Çabuk davranarak onu yakaladı ve havaya fırlattı, sahte dehşet çığlıklarının ve kıkırdamalarının tadını çıkardı. Onu Londra'nın göbeğinde, en pis ve tehlikeli bölgelerden birinde, Giles'ın yanında bulmasının üzerinden iki yıldan biraz fazla zaman geçmişti. Ordu için keşif yaparken edindiği titiz ve acımasız becerileri için ilk kez o zaman gerçekten minnettar olmuştu. Bebek çiftliği onu, rutin olarak toplumun en savunmasız çocuklarını avlayan ve onları yankesici, baca temizleyicisi ve hatta genelevlerde çalışmaya zorlayan adamlara satmıştı. Onu bulması birkaç haftasını almıştı ve arayışında acımasız davranmış, birçok kişiyi tehdit etmiş ve birkaç incitmişti.

daha fazla çocuk, daha ince omuzları örtmeye çalışan ince battaniyeler.

Onu aşağı indirdi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Evet, eminim." Güzelce dudak büktü. "Beni özleyecek misin?"

"Her zaman."

Yüzü zevkle aydınlandı. "Seni bekleyeceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Dokuza kadar yatakta olursun."

Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu ve her nasılsa, saat kaçta gelirse gelsin, yatağının ortasında uyuyor ya da bekliyor olacağını biliyordu.

Gözleri belirgin bir kurnazlıkla büyüdü. "Seni seviyorum, baba."

Gülümsedi. Kızına karşı hissettiği duygu yoğunluğunu asla hayal edemezdi. Onu kollarına aldı ve hoşnutsuz uşağının yanından geçerek odasından çıktı ve merdivenlere giden koridorda yürüdü. Merdivenlerden inerlerken Richard onu sıkıca tuttu. "Ben de seni seviyorum ama hâlâ yatakta olacaksın."

Kıkırdadı ve burnunu Richard'ın boynuna bastırdı. Richard onu nadiren uzun süreliğine terk ederdi, hatta onu mürebbiyelerin yanına bırakmak yerine Londra'ya bile götürmüştü. Ama bu gece Leydi Beaufort'un balosunda ona ihtiyaç vardı. Bu sezon kabul ettiği ilk davetti bu.

Bir eş almayı ciddi olarak düşünmesinin zamanı gelmişti. Emily'nin bir anneye ihtiyacı vardı. İki yıl boyunca onun tüm isteklerini yerine getirmeye çalıştıktan sonra, tüm ihtiyaçlarını karşılayamadığı sonucuna varmıştı. Onu Hyde Park'a ya da botanik bahçelerine götürdüğünde kadınlara özlemle bakması bilgilendirici ve yürek parçalayıcıydı. Herhangi bir kadınla evlenme konusundaki ciddi çekincelerine rağmen, kızında eksik olan her ne varsa, bunu sağlamak onun görevi ve zevkiydi. İtibarı ve içinde hareket ettiği dünya, bir düklüğün varisi olsa bile, bir hanımefendinin onunla ittifak kurmak istemesine pek ilham vermezdi. Evlilik fikri de onu soğuk ve yavan bırakıyordu.

Bu gece birkaç bayanla dans etmeyi deneyecek ve kimin onu arzuladığını görecekti.

kötü şöhretine rağmen dikkat çekiyordu. Yine de bu gecenin en çekici yanı, *onu-Evie'*yi göreceğinden emin olmasıydı.

Richard, Evie'nin sosyete de ne kadar popüler ve hayranlık uyandıran biri haline geldiğini bildiği için ona mesafeli duruyordu. Kaderin cilvesine bakın ki, Richard'ın ünü ne kadar karanlık ve tehlikeli bir hal alırsa, Evie'nin balolarda ve davet salonlarındaki varlığı da o kadar rağbet görüyordu. Evie elmas gibi bir kadındı ve onunla sosyalleşmesi onların hassasiyetlerini rencide ediyordu. Skandal sayfalarını yeterince görmüştü, karikatürlerde Evie'nin kaçan ve onların güzelliğinin ırzına geçen yaralı bir canavar olarak çizildiğini. Ama onu görmeden birkaç hafta geçtikten sonra, karşı konulmaz bir çekim onu ona çeker, onu uzaktan izlemesine ya da sırf onu görebilmek ve belki de onunla bazı önemsiz hoşbeşler yapabilmek için bir sosyete etkinliğine katlanmasına neden olurdu.

Bazen bu zayıflık onu tiksindiriyordu, bazen de Evie'nin her zaman kalbinin bir parçasına sahip olacağını ve her zaman arkadaşı olacağını kabul ediyordu. Ne yazık ki onu karısı olarak kabul edememişti. İşin ironik yanı, Evie'yi, özellikle de toplumdaki konumu onun için bu kadar önemliyken, skandallarla dolu tehlikeli hayatına bulaştıramayacak kadar çok önemsiyordu. *Ton*'daki çoğu kişi onun varlığından ve savunduğu ideallerden nefret ediyordu. Dünya kızını öğrendiğinden beri, bir zamanlar ona açık olan kapılar endişe verici bir hızla kapanmıştı. Kızını sevmeye cesaret ettiği için kulüplerden kovulmuş, yatırımlardan uzaklaştırılmış ve birçok kez doğrudan kesilmişti.

"Jack," diye seslendi Emily, Richard'ın kollarında kıpırdanırken. Koridorda yürüyen küçük çocuk duraksadı ve döndü. Gerçek bir sevinçle gülümsedi, bu sadece Emily'de görülen bir tepkiydi. Jack, Richard'ın onu bulduğu gece oradaydı, dövülmüş ve açlıktan ölmek üzere olan tüm çocukları koruyan bir güçtü, ancak Jack o sırada sadece sekiz yaşındaydı ve kendisi de yara bere içinde ve kanlar içindeydi.

Kız kıpırdandı ve Richard onu indirdi. Dikkatsizce bir el salladıktan sonra

Jack'e doğru koştı, onun elini sıktı ve yürümeye devam etti. Richard onlar daha küçük ve samimi salona girene kadar izledi. Diğer çocuklar onların gelişini coşkuyla karşılarken sesler ona doğru yayılıyordu. Şüphesiz gece okumalarına katılacaklar, sonra da whist ya da satranç oynayacaklardı.

Tanıdık, peçeli bir kadın görüldüğünde gülümseyerek döndü ve adımlarını yavaşlattı, uşağı da ondan önce geliyordu.

Bay Powell, "Lordum, bir ziyaretçiniz var," diye mırıldandı.

Kız kardeşi bu saatte onu neden ziyaret etsin ki? "Buradan sonrasını ben hallederim." "Elbette, lordum."

Sessizlik içinde kız kardeşi Phoebe'ye kütüphaneye kadar eşlik etti. Kapıyı kapattığında, kız kardeşi peçesini kaldırdı, yumuşak kahverengi gözleri onu görmekten duyduğu mutluluğu yansıtıyordu. Kız kardeşi ortalamanın biraz üzerinde bir boya ve ince bir bedene sahipti; açık tenli, koyu renk saçları, klasik yüz hatları ve şimdi en tatlı gülümsemeyele kıvrılmış inatçı bir ağzı vardı. "Uzun zaman oldu, kardeşim."

"Yalnız mı geldin?"

Onun ani ses tonu karşısında ayıldı. "Sana söz veriyorum, dikkatliydim. Takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için bana öğrettiğin her şeyi yaptım."

Kız kardeşinin on sekiz yaşına girmesine birkaç ay kalmıştı ve onu ziyarete giderken aldığı risklerden nefret ediyordu. "Seni özledim, ufaklık. Son ziyaretin üç ay önceydi."

"Ben de seni çok özledim." Çenesini kaldırmadan önce ufak bir tereddüt geçirdi. "Sorun babam. O hasta ve seni çağırıyor," diye ağzından kaçırdı.

Richard'ın kalbi buz . "Bu senin varlığını açıklamıyor, Phoebe." Gözlerinde hayal kırıklığı parladı. "Babamın inatçı olduğunu biliyorsun. Lütfen, lütfen, telafi etmeyecek misin?"

"Neden ayrı olduğumuzu biliyorsun."

Kızardı. "Evet, herkes biliyor. Ama eğer ilk adımı sen atarsan

."

Acımasızca gülümsedi. "Emily'yi bulduğum gece, yüzümden kanlar akarken, yarı aç ve dövülmüş kızım ve arkadaşları yanımdayken babamın kapısında belirdim. Çok öfkeliydi ve onların hayatları yerine bizim itibarımız için endişeleniyordu. Böyle bir vahşet görmezden gelinebilse bile, kızımın, *torununun* acı çekmesi için bir bebek çiftliğine yerleştirildiğini biliyordu. Onu gömülmesi gereken bir tatsızlıktan başka bir şey olarak görmüyordu. Söyle bana kardeşim, şimdi kendini kötü hissediyorsa neden umurumda olsun?"

Kızını ve onunla birlikte bulunan beş çocuğu terk etmeyi reddettiğinde, babası harçlığını kesmiş ve aralarındaki bağı koparmıştı. Ancak Richard'ın affedilemez bulduğu şey, babasının kızının kaderinden haberdar olmasıydı. Babası toplumda güçlü ve nüfuzlu bir adamdı. Bir düğ. Emily için başka bir ev bulabilir, ona hak ettiği gibi bakılmasını sağlayabilirdi. O gece, babasının onu bir yetimhaneye teslim etme emrinden uzaklaşırken, eski hayatının iplerinin koptuğunu ve daha sert, daha amaç dolu bir şeye dönüştüğünü hissetmişti.

"Çok özür dilerim," dedi Phoebe kısıp sesle. "Ben... Babamın bu kadar acımasız olduğunu hiç fark etmemiştim."

"değil. O öldüğünde, avukatlar beni nerede bulacaklarını bilecekler."

Kızın gözleri onun vurdumduymazlığı karşısında dehşetle açıldı. İç çekişini bastırarak ona doğru yürüdü ve yanaklarını avuçladı. "Kayboluşunuz fark edilmeden önce eve dönmelisiniz."

"Bundan nefret ediyorum," diye bağırdı şiddetle. "Birbirimizi görememekten nefret ediyorum. Seni balolarda gördüğümüzde tanımıyormuş gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Annem ve babam sen hiç doğmamışsın gibi davranıyorlar, hatta annem keşke Francis değil de sen olsaydın diyor..." Phoebe devam edemeyerek gözlerini kapattı. "Yeniden bir aile olmamızı istiyorum," diye fısıldadı.

Duygularının etkisiyle sesi titriyordu. "Sen benim kardeşimsin ve seni çok özölüyorum."

Yine de sırf o öyle istedi diye aralarındaki anlaşmazlık sona ermeyecekti. Babaları sert ve titiz bir adamdı. Richard'ın kibar toplumdan sürgün edilmesinde, kulüplerinde ve birkaç yatırımında etkili olmuştu. Ancak Richard gerektiğinde zeki ve kurnazdı ve babasının eylemlerini aşmanın yollarını bulmuş ve servetini etkileyici bir servete dönüştürmüştü. Aslında kızını cehennemden kurtardığı o meşum geceden beri dükle ne konuşmuş ne de herhangi bir teklifte bulunmuştu. Ödeneği derhal kesilmiş ve birkaç mülkün yönetimine son verilmişti. Tüm servetini kendi alın teri, yaratıcılığı ve öngörüsüyle kazanmıştı.

"Bunu düşüneneğim," dedi, bunun boş bir söz olduğunu biliyordu. Aralarındaki anlaşmazlık ancak babasının Emily'nin Richard'ın hayatındaki yerini kabul etmesiyle çözülebilirdi. Ve bu asla gerçekleşmeyecekti, çünkü babasının hassasiyetlerini ve dünyalarının nasıl düzenlenmesi gerektiğine dair varsayımlarını rahatsız ediyordu.

Piçler bir utanç kaynağıydı. Richard'ın ilişki kurduğu insanlar toplumun süprüntüleri, pislikler ve süprüntülerdi ve onlar için çok az şey düşünölmeliydi. Richard'ın Newgate Hapishanesi'nde kadınlara ve çocuklara yapılan adaletsizliklerle ilgili reformları açıkça desteklemesi bir skandal haline gelmişti. Babası yoksulluk ve adaletsizlikteki utancı görmemişti ve Richard sonsuza dek onun utancı olacaktı.

"Hadi seni eve götürelim," dedi ve Phoebe'nin alnına bir öpücük kondurdu.

İsteksizce de olsa kendisini kütüphaneden dışarıda bekleyen arabasına götürmesine izin verdi. Armanın üzeri örtölmüştü ama arabada uşaklar ve bir arabacı bulunuyordu. Yine de, güvenli bir şekilde dönmesini sağlamak için onu takip ettirecekti. Onu uğurladıktan sonra içeri girip çocuklara iyi akşamlar diledi ve birkaç dakika sonra da Leydi Beaufort'un meşhur balolarından birine, kendi özel işkence tarzını görmeye gitti.

...

Leydi Honoria bayılma nöbetlerine ve histeri krizlerine eğilimli aptal bir kızdı, en kötü dedikoducuların başında geliyordu ve Westfall Markisi onunla evlenecekti, ya da dedikodular öyle iddia ediyordu. Leydi Evie, Honoria hakkında böylesine acımasız düşüncelere sahip olduğu için duyduğu utanç duygusunu bir anda içine gömdü. Evie, Honoria'yı böylesine hanımefendiliğe yakışmayan bir şekilde yargıladığı için düşüncelerinde ve karakterinde daha iyi değildi.

Yine de... Richard ne düşünüyor?

Bu, Evie'nin üzüntüsüne rağmen isimlerinin yan yana geldiği ikinci sezondur. Geçen yıl söylentiler ortaya çıktığında Richard'ın niyetini sormuş, o da Leydi Honoria için teklif yapmayı düşündüğünü söylemişti. Ancak Richard hiçbir teklifte bulunmamış ve Evie de yanlış bir güven duygusuna kapılmıştı. Richard sosyetenin neredeyse tamamen kaybolmuş, şüphesiz birçok beklentiye de yerle bir etmişti.

Patlat adamı.

"Leydi Brantley'nin bahçe partisine katılacak mısınız leydim?" diye sordu şimdiki talibi Vikont Ponsby, iki sıra mükemmel dişini göstererek gülümseyerek.

"Annemin kabul edip etmediğini hatırlamıyorum. Elbette yarınki araba yolculuğumuzda kontrol edip sizi bilgilendireceğim." Evie kendi sosyal takvimini düzenlemekten büyük ölçüde sorumlu olmasına rağmen, son zamanlarda huzursuzdu, dikkati dağılmıştı ve dikkatini gerektiren davetiye ve yazışma dağlarını görmezden geliyordu. Bazen kendisi olmak için önlenemez bir istek duyuyordu. En iyi eğlencesinin ne olduğu sorulduğunda yemek yapmayı sevdiğini itiraf etmek. Gazeteleri siyasi haberler, son skandallar ve moda için okuduğunu itiraf etmek. Hayatının öngörülebilirliği içinde yeni, harika bir şeyler arzuluyordu.

Normalde sezon boyunca yoğun bir sosyal programı vardı. Hayatı annesine ev işlerinde yardımcı olmak, baloları ve diğer sosyete etkinliklerini planlamak, daha fazla baloya, müzikale ve pikniğe katılmak etrafında dönüyordu.

Katılacağı tüm heyecan verici etkinlikler için her mevsimi heyecanla beklemişti. Korktuğu tek şey, annesi fark etmeden kurnazca vazgeçirmek zorunda kalacağı pek çok talipti. Evie, annesinin çöpçatanlık çabalarını daha ilk günlerden itibaren boşa çıkardığı için kimseyi yetiştirememişti. Ancak annesi bir *sevgili* bulması için üzerindeki baskıyı on kat artırmıştı ve Evie, ailesinin yanında kendisinin onayı olmadan onun yerine karar verebileceğinin acı bir şekilde farkındaydı.

Evlilik arzusu olmadığından değil, tam tersine. Aslında, belli bir markizin özel ilgisini umutsuzca arzuluyordu. Richard'ı kocası olarak görmek istiyordu, bunun gerçekleşmesi pek olası değildi ama inatla umudunu koruyordu.

"Bir kadeh daha şampanya getirmemi ister misiniz?" diye sordu Vikont, çenesini kadının elindeki neredeyse boş kadehe doğru eğerek.

"Lütfen," diye gülümseyerek cevap verdi, birkaç dakikalığına da olsa düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu.

Başını sallayarak kalabalığı itti, dans pistinin etrafından dolaştı ve terasın yanındaki uşağa doğru yöneldi. Adam, kızın evlenmesini sağlamaya çalışan erkeklerin azalan sırasındaki en son talipti. Vikont yakışıklıydı, hem hanımlar hem de beyler tarafından tercih ediliyordu ve yılda elli bin dolarlık bir gelire sahipti. Annem, adamın kızına duyduğu bariz ilgi karşısında kendinden geçmişti. Elbette Evie, konuşmalar sırasında verdiği yanıtların bağlayıcı olmaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Birlikte yürürken sergilediği davranışlar, romantik bir yaklaşımı hoş karşılayacağı konusunda adama hiçbir cesaret vermiyordu. Yine de bu lanet olası adamı vazgeçirmek kolay değildi ve peşini bırakmıyordu. Bu alışılmadık bir durumdu, zira diğer tüm talipler, kız direnç gösterdiğinde ve beklentilerinin aksine bir doğaya sahip olduğunda ufak bir telaşla eriyip gitmişlerdi.

Evie, Vikont'un ilgisinden gurur duyardı, eğer kalbi

geri dönölmez bir şekilde başka bir yere dolanmıştı. Bu tür çıkmazlarla ilgili tüm içgüdüleri, arabada giderken ona evlenme teklif edeceğini söylüyordu. Reddetmesi halinde kaçınılmaz olan duygularını incitmekten nefret ederdi, bu yüzden bu gece onu caydırmak zorundaydı.

Lord Ponsby, kadının minnettar bir gülümsemeyle aldığı bir kadeh şampanyayla döndü.

"Yarın yolculuğumuzdan önce babanı ziyaret edebilir miyim? Konuşmam gereken acil bir konu var."

Onun ciddi yüzüne baktı, kalbinde bir sızı hissetti. "Neden?" diye sordu usulca, kendini şaşırtarak. Normalde onu yıllar içinde geliştirdiği hassas yöntemlerle savuştururdu ama adamın samimiyetinde onu duraksatan bir şey vardı.

"Sevgimi yanlış anlamadığınıza eminim. Size hayran olduğumdan şüpheniz olabilir mi, Leydi Evelyn? Dengeli, güzel, iyi bağlantıları olan ve toplumdaki yerini ve kibar bir hanımefendi olarak rolünü anlayan bir hanımefendisiniz. İyi eğitildiğiniz belli, kadın saygınlığının ve doğruluğunun tam bir timsali ve evim için mükemmel bir hanımefendi olursunuz," dedi sıcak bir gülümsemeyle, kadının damarlarında dolaşan dehşetten habersiz.

İyi eğitilmiş... kadın saygınlığı ve doğruluğu. Kulağa korkunç derecede sıkıcı geliyordu. Öyle değil miydi? Hayatında hangi riskleri almış, hangi zevklere katılmıştı? "Duygularınız için teşekkür ederim lordum, ama saygınıza karşılık vermiyorum ve sizi babamla konuşmaya vicdanen teşvik edemem."

"Leydim... Ben... Ben..." Adam telaşlanmıştı, hiç şüphesiz kızın ileri atılmasından dolayı. "Çarpılmanın etkisiyle aşırı heyecanlısınız, size duyduğum derin hayranlığı elinizin tersiyle itmek istemezsiniz herhalde."

"Bağışlayın beni, sizi üzmem istemem ama dürüst olmalıyım. Size karşı şefkatli duygular beslemiyorum. Kalbim başka bir yerle meşgul," dedi yumuşak bir sesle.

Dudakları gerildi ve gözlerini inkâr kararttı. "Az önce Bayan Dawson'la daha önce dans ettiğimi hatırladım, araba yolculuğu için size kendimi kabul ettirebileceğimi de sanmıyorum."

Sevgili kız kardeşinin dostluğunu ve onun nazik arkadaşlığını kaybedecekti. Boğazı düğümlendi. "Bir şey düşünme," dedi nezaketle. "Anlıyorum ve seni bana olan bağlılığından kurtarıyorum."

Vikont aceleyle uzaklaştı. Sezonun üç numaralı talibinin basit bir dürüstlikle cesareti kırılmıştı. Şampanyasından bir yudum aldı, boş zafer duygusunu merak ediyordu. Hayat tahmin edilebilir ve sönük bir hal almıştı; taliplerin cesaretini kırmak sıkıcı bir hal almıştı. Hiçbir zaman sıradışı bir güzelliğe ya da üstün bir zekâyâ sahip olmamış olsa da, Evie genç erkekler arasında kendine özgü bir popülerliğe sahipti ve hatta bazı bağlı hanımların hayranlığını kazanmıştı. Hayatında *bir şeylerin* eksik olduğunun farkındaydı ve hiçbir zaman sahip olamadığı şeyin kaybını derinden hissediyordu.

Ait olacağı bir yer için yanıp tutuşuyordu. Evie titreyen elini karnına bastırdı. Arkadaşlarının arasında bu kadar yalnız olmak alışılmadık bir duyguydu. Gözleri Belmont Markizi'nin yüksek belli elbisesinin altından Evie'oldukça belirgin gelen yumuşak yuvarlak karnına kaydı. Özlem kalbine çarptı, çaresiz acısı gözlerini yaktı. Benzer bir mutluluğa duyduğu özlem hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Keşke kalbi bu kadar inatçı olmasaydı. Annesinin aksi yöndeki argümanlarına rağmen, bir evlilikte mutluluğun ve sevginin ne kadar mümkün olduğunu bildiğinden beri, parasal kazanca dayalı, çok az ya da hiç şefkat göstermeyen mutsuz bir birlikteliğe razı olmasına izin vermezdi.

"Çok az şeyin değiştiğini görüyorum."

Yumuşak ses, savunmasının altından gülünç bir kolaylıkla kaymıştı. Kalbi küt küt atmaya başladı ve eli refleks olarak şampanya kadehini sıkıca kavradı. *Westfall*. Leydi Beaufort'un balosunda ne işi vardı? Son birkaç

Aylar boyunca yüksek sosyetenin ışıltılı koşuşturmacasından uzak durmuştu. Kimse onu anlamadığı için Richard hakkında pek çok dedikodu dönüyordu ve Evie onun tanıdığını sandığı küçük bir parçasının, aşık olduğu parçasının artık var olmayabileceğini fark etmeye başlamıştı. Bazıları ona kindar, acımasız, diğerleri ise ahlaksız Westfall diyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, Londra'nın kenar mahallelerinde yaşayanların ondan Aziz diye söz ettiği dedikodusu yayılmıştı. Bu haberi merdivenlerin altında fısıldaşan hizmetçilerden duymuştu. *Aziz*. O zamanlar bu tür ifşaatlarla ne yapacağını pek bilememişti.

"Benimle yüzleşmeyecek misin?" Alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Belki de soğukkanlılığımı toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var." "Seni kızdırdım, değil mi?"

"Bu kadar çok davetimi görmezden geldikten sonra burada bulunmanızın kesinlikle... rahatsız edici olduğunu kabul etmelisiniz." Adamın ünü arttıkça, sosyalleşme fırsatları da azalıyordu. Arkadaşlıklarını ve onu kendi düşünce tarzına çekebilme fırsatını çok özlemişti.

Bir nefes ensesine çok yakın geçti ve bir nefesi bastırdı. Elbette adam başını eğip içine çekmemişti. *Öyle değil mi?* Ona karşı bu kadar hınzırca davranmak onun doğasında yoktu. Balo çok kalabalıktı ve herkes kalabalığın arasında manevra yapmaya çalışmakla aşırı meşgul görünüyordu ama kartal gözlü bir dedikoducu bunu görebilirdi.

"Benimle bahçelere kadar yürü," diye yumuşak bir sesle emretti.

Onunla yüzleşti ve gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Merhaba, Richard."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bakışlarını yüzünün sol tarafında alnından çenesine kadar uzanan gizemli yara izine çekti. Kızını bulduğu sıralarda Richard da onunla birlikte ortaya çıkmış ve toplumun kuduz merakına kayıtsız kalmıştı. O da meraklıydı ama

Hazır olduğunda bu çirkinliğe nasıl ulaştığını aıklayacağına guveniordu. Bu gece çok karanlık ve tekinsiz görünüyordu. Evie'nin kalbinde şiddetli, acı dolu bir kabarıırken, yılların derinliklerinde sakladığı zlem de içinde titreşti.

Bakışları takdirle onun üzerinde gezindi. "Merhaba, Leydi Evelyn."

Normalde onu karşıladığı sıcaklığın yerini soğuk, kibar bir kısıtlama almıştı. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşlığımız ne zaman bu kadar resmiyete dönüştü?"

Uygunsuz bir şekilde daha yakına kaydı, hareketlerinde aldatıcı bir zarafet vardı ve bu kesinlikle onun hayranlık duyduğu bir şeydi. Yerinde durdu ve bu lanet adamın kendisini sinirlendirmesine izin vermedi.

"Bu gece çok guzelsin... Evie."

Cretkr bir şekilde dşuk yakalı, yüksek belli, gl goncası pembe ipek bir elbise giymişti. Omuzlarını açıkta bırakıyordu ve etek ucunu tl şeritle dönüşümlü olarak üç sıra dantel süslüyordu. Elbisesinin n kısmında, beyaz ipek gl goncalarından oluşan küçük bir korsaj, kusursuz tenini vurguluyordu. Saçları başının üstünde toplanmış ve daha fazla tl kurdele ve ipek gl goncasıyla sarılmıştı. Boynundaki  inci dizisiyle uyumlu minik inci küpeler takmıştı. "Ben her zaman guzelim."

Adam nüfuz edilemez gözlerle onu izledi. "Gördüğüm kadarıyla iltifatları kabul etmekte hâlâ nazik değilsin."

"Dört ay bir haftadır birbirimizi görmediğimiz için bir değişiklik mi bekliyordun?"

Hatırlama konusundaki hassasiyeti karşısında kara bir kaşı kalktı ve yanakları kızardı. Lanet olsun.

"Sanki sen de beni çok zlemişsin gibi geliyor."

"Kendinizi vme konusunda hâlâ usta olduğunuzu da görüyorum lordum. Eski Richard'ın bazı eski özelliklerinin kalması beni rahatlattı."

Adam gülümsedi ve kadın aptal kalbini normal ritminde atmaya zorladı.
Adam

hâlâ çok yakışıklı bir şeytandı. Alnından yanağına kadar uzanan üzücü ve gizemli bir yara izi olmasına rağmen, bu onun doğuştan gelen güzelliğini azaltmıyordu. Sosyetedeki çoğu kişi ona doğrudan bakmakta zorlanırdı ve hatta birkaç sosyetik genç kız ona bakınca bayılmış ve epeyce heyecan yaratmıştı. Ama o değil, asla o değil. Adam kesinlikle kötüydü; etrafını saran bir tehlike, içkin bir güç ve acımasızlık havası vardı. Bu Evie'yi temkinli yapmalıydı; ama Evie anlaşılma bir şekilde onu daha çekici buldu. Keşke o da kendi toplumuna ait olanlardan beklenen normlara uysaydı, o zaman onun kalbini ele geçirmek için verdiği savaş daha az... zor olurdu.

"Dört ay ve üç gün daha doğru," dedi beklenmedik bir şekilde.

Damarlarında sıcaklık dolaştı ve dudaklarında patlayan gülümsemeyi zapt etmek imkânsızdı. "Karşılıklı sevgimizden eminim."

"İyi misin, Evie?"

"Beklenebileceği gibi."

"Peki ya Leydi Gladstone?"

"Annem, kardeşimi bir eş bulması ve soyumuza yeni bir varis kazandırması için teşvik etmekle meşgul."

Yumuşak, kayıtsız bir homurtu duyuldu.

"Peki kızınız nasıl?" diye sordu usulca. Gözleri gölgelendi. "İyi."

Adamın cevabı öylesine tüyler ürperticiydi ki Evie ona çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamadı. *Ton*'un gayrimeşru bir kızı olduğunu öğrenmesinin üzerinden iki yıl geçmişti ama Evie onu sadece dört kez görebilmişti; en sonuncusu da birkaç ay önce, şimdi Wolverton Düşesi olan sevgili arkadaşı Adeline'in ikiz çocuklarının vaftiz töreninde olmuştu. Richard küçük Emily'sini, *tonların* neşeyle ondan nefret ettiği şiddetli bir korumacılıkla koruyordu. Acımasız dikenlerini hassas etine batırma fırsatını kaçırmış olmasına derinden . Emily, Richard'ın koruyucu ihtiyatını anlıyordu, ama bu onu parçalıyordu.

Kızını da ondan sakladığını kalbinde hissediyordu. Birden fazla kez kızına çay daveti göndermiş ama cevap alamamıştı.

"Benimle bahçede bir tur atar mısın? Orada sohbet etmek için nispeten mahremiyetimiz olur," dedi yumuşak bir sesle, sonra kaşlarını çattı, gözleri gölgelendi. "Bizi yalnız görmek toplum için iyi olmaz."

"Dans etmeyi tercih etmez misin?" Bu kadar cesur bir adım attığı için kalbi yerinden çıkacak gibi olsa da, onun kollarında vals yaparken görülmekten bir an bile korktuğuna istemiyordu.

Bakışları kalabalığı taradı ve topluluğaa karşı hissettiğı küçümsemeyi görmek oldukça kolaydı. "Hayır."

Sosyete etkinliklerindeki varlığı, *Ton'un* engellemek için hiçbir çaba sarf etmediğı kötü niyetli spekülasyonlara neden oluyordu ve şimdi etraflarındaki havayı karıştıran fısıltılarda, ona yöneltilen sivri şüpheli bakışlarda açıkça görülüyordu. Belki de dans etmeyi reddetmesi en iyisiydi, çünkü en son böyle bir eğlenceye katıldıklarında toplum hiç de nazik davranmamıştı - karikatürler korkunçtu ve annesi utançtan duyarsız kalmıştı. Onların spekülasyonlarına muhatap olmaktan duyduğu rahatsızlığı görmezden geldi. "Bahçelerde kötü niyetli çok sayıda misafir olduğuna şüphe yok. Belki de kış bahçesini ziyaret etsek daha iyi olur."

Sıkışıklığın içinden manevra yaparak geçtiler, Richard onun birkaç adım gerisindeydi. Giriş salonuna girdiler ve Lord Beaufort gülümseyerek başını Richard'a doğru eğdi. Kontu ve kontesi görmezden geldi, ileriye doğru kararlı adımlarla yürüdü. Birkaç soluklanma ve twitten anlaşıldığı kadarıyla bu hareketi dikkat çekmişti ve sabah skandal sayfalarında Lord Westfall'un Lord ve Leydi Beaufort'a doğrudan pay verdiğı ortaya çıkacaktı.

Leydi Beaufort'un bariz utancı karşısında Evie'nin yüreğine bir sızı saplandı. Richard yıllar boyunca tanıdığı sevimli ve sevecen adamdan çok değişmişti. Bir keresinde ona apkın olup olmadığını sormuştu ve o da hayır demişti, artık vnemeyeceğı bir iddiaydı bu. şimdi ise en çok

Birkaç skandal gazetesine göre tehlikeli bir soysuzdu, toplumun görüş ve beklentilerini umursamıyordu. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü yüksek sosyeteden nefret ediyordu ve bu nefretini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Kız ise affedilmez derecede pervasız davranıyordu. Arkadaşlıklarına ve kalbindeki arzulara rağmen, adamın itibarı yalnız kalmalarına izin vermiyordu. Mantıklı aklı ona ihtiyatlı olmasını söylese de, terasa açılan yan kapıdan geçmeye devam etti.

Dışarı çıktılar ve kadın onun yanında yürümeye başladı. "Az önce oldukça kabaydınız. Senin küçümsemene maruz kalacak ne yaptılar?"

"Onların varlığı beni rahatsız ediyor," dedi açıkça.

"Sende bir koçbaşı hassasiyeti var," diye mırıldandı. "Leydi Beaufort, kızı müzik öğretmeniyle Gretna Green'e kaçtıktan sonra hâlâ toplum tarafından kabul edilmek için mücadele ediyor. Senin yaptıkların topluma onu kınamak için daha fazla neden verdi."

"Sanki pişmanlık duyacakmışım gibi beni azarlıyorsun."

"Biraz pişmanlık duymanız gerektiğini söyleyebilirim. Senin duygusuz biri olduğunu hiç bilmiyordum."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "On bir yaşında bir çocuk arazilerinde kaçak avlanırken yakalandı. Küçük kız kardeşlerini beslemek için bir çift sülün. Av bekçisi onu yakaladı. O çocuğun şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Kadın kaşlarını çattı. "Hayır, ama bir hırsız yargıca teslim ettikleri için Kont ve Kontes'e kızamazsınız herhalde."

"Hırsız mı?"

"Şey, evet," dedi dikkatle. "Kendisine ait olmayan bir şeyi aldı."

"On bir yaşındaki bu çocuk, bir çift kuş için yedi yıl ağır iş cezasına çarptırıldı. Yemek için özgürlüğünüzün alınmasını ister misiniz?"

İçinden bir şok geçti. *Yedi yıl mı?* "Kanun böyle," dedi belli belirsiz. "O halde kiracılarınıza iyi davranacağınızı düşünmek benim için çok kolay."

benzer bir aşğılama, Evie."

İçini bir belirsizlik kapladı. Adamın ses tonunda çözemediğı bir alt akıntı vardı. Kontu savunması onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Bahçelerden geçip cam eve doğru ilerlediler. Bakımlı kış bahçesine girdiklerinde, balonun kahkahaları ve heyecanı uzaktan gelen bir vızıltı gibiydi. "Çocuğun bu kadar ağır bir cezaya çarptırılması gerektiğine katılmıyorum ama hırsızlığını sizin gibi kolayca savunamam."

Richard'ın dudakları kıvrıldı. "Sosyeteden bir hanımefendiden beklendiğı gibi."

İşte yine oldu. *Ton* için hissettiğı üstü örtülü küçümseme. Boğazındaki yumru daha da büyüdü. Son birkaç aydır onu toplumdaki herkesle bir tuttuğı rahatsız edici bir şekilde netleşmişti. Arkadaşlık bağları oldukça ciddi bir şekilde gerilmişti. "Bu gece burada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor," dedi usulca. "Uzun zamandır sohbet etme fırsatımız olmamıştı."

"Ah... Bunun kasıtlı olduğunu düşünmüştüm. Son karşılaşmamızda tüyler ürpertici bir nezaketsizlikle karşılaştım."

Evie yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Leydi Welsh'in balosuna... *metresinizle* birlikte katıldınız. Tanışıklığımızı kabul etmemi ve sizinle dans etmemi beklemiyordunuz herhalde?"

"Nezaket beklerdim."

Ve onun gözlerinde, normalde kendisine ayırmadığı tuhaf bir soğukluk gördü. Bunu görmek ona acı veriyordu. "Onu toplumumuzla tanıştırıyordunuz. Onunla konuşmamı arzu edeceğinizi düşündüm."

"Senden medeni olmanı beklemem çok şaşırtıcı."

"Richard, onunla konuşmuş olsaydım itibarımın zedeleneneğini elbette anlıyorsunuzdur."

"İtibarınız hiçbir zaman tehlikede olmadı. Bayan Cranston daha iyi günler görmüş bir dul, ama asla benim metresim olmadı."

"Lord Percival'ın metresi olduğuna dair söylentiler var. Onun

itibarı ve bağlantıları şüpheli ve onu buraya getirmek-"

"*Ton*'un ikiyüzlülüğü beni hasta ediyor." Kontrol etmeye çalıştığı öfke sert bakışlarında barizdi. "Orada onu en haksız şekilde kesen birden fazla bayanı azarladım. Kapalı kapılar ardında hevesle yaptıkları eylemler için onu yargıladılar."

Yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "Değişmişsin."

"Değiştim mi?"

"Evet ve sen de bunun farkındasın Richard. Herkes senden gözden düşmüş bir lord olarak bahsediyor ve annem seni balolarımıza davet etmekte isteksiz davranıyor."

"Rezil mi oldum?" Bakışları sertti. "Asıl rezil olan sizin gibiler."

Evie irkildi, kalbinde bir acı filizlendi. "Benim türüm mü? Ben ne yaptım ki beni bu kadar hor görüyorsun?"

"Kesinlikle öyle Evie, sen hiçbir şey yapmadın."

Onun sert ses tonu karşısında bocaladı. "İzin verin-"

Adamın değişmeyen bakışları onu tedirgin etti. "Sana *hiçbir şey* için izin vermeyeceğim. Yıldızlı bir kafeste yaşıyorsun; içinde bulunmaktan mutlu olduğun bir kafes. Dışarıdaki gerçek dünyadan, zavallı yetim çocukların, dul kadınların ve engelli gazilerin çektiği acılardan haberin yok. İnsanlar, Evie, bizim gibi acı çeken, bizim gibi kanayan *insanlar*. Senin hayatın çay partileri, balolar ve müzikallerden ibaret. Hayatın acı gerçekleri hakkında hiçbir fikrin yok ve cehaletinden oldukça memnun görünüyorsun."

Adamın acımasız açık sözlülüğü karşısında şok olmuştu.

İçinden küfretti ve parmaklarını kuzguni siyah kalın saçlarında gezdirerek özenle dağılmış saçlarını karmakarışık bir hale getirdi. "Bağışlayın beni, konudan saptım. Buraya kavga etmeye gelmedim."

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak odayı taradı ve daha az üzücü bir konu aradı. Bir çiçek dizisi gördü ve ona doğru yürüdü. "Tüm ayrıntılarıyla çok güzel bir düzenleme, öyle değil mi?"

Ona düşünceli bir bakış attı. "Laf kalabalığı yapmak sana yakışmıyor."

"En iyisi başka bir konuda sohbet etmek, yoksa akşamı tartışarak geçireceğiz." Yumuşak bir nefes aldı. "Neden buradasın Richard?"

"Notunuzu aldım."

"Sana her zaman yazıyorum."

"En iğrenç ve üzücü haberleri duyduğun yer, hemen görüşmeliyiz. İşte o."

Evie irkilmesini engelledi. "Onu haftalar önce gönderdim." O mektubu kalbi umutsuzca sızlayarak ve öfkesi damarlarında dolaşarak yazmıştı.

"Ve eğer sosyal bir ziyarette bulunsaydım ailenizin salonuna kabul edilir miydin?" diye buz gibi kırptı.

Gözlerini açmadan önce kısa bir süreliğine kapattı. "Bağışlayın beni, aykırı davranıyorum. İsminizi bir kez daha Leydi Honoria ile ilişkilendiren söylentiler var. Doğruluklarını merak ediyorum."

Yüzü kapandı. "Niyetimi kamuoyuna açıklamadım."

Birden konuşamaz hale gelerek ona baktı. *Niyeti neydi?* "Öğleden önce onu iki kez ziyaret ettiniz, Hyde Park'ta onunla yürüdünüz ve geçen hafta Leydi Pomeroy'un balosunda onunla dans ettiniz. Skandal sayfaları doymak bilmezdi. katılmaya tenezzül ettiğinizde asla dans etmezsiniz."

İnanılmazlık onun alaca bakışlarını doldurdu. "Ve?"

"Toplumu heyecanlandıran şeyin bu olduğunu elbette görüyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Zaman zaman seninle dans ediyorum ve böyle bir söylenti yok."

Kaba bir omuz silkme hareketi yaptı. "Evet, ama tüm toplum bizim özel dostlar olduğumuzu biliyor, yeter ki bunu hatırlasınlar ve dostluğumuzu skandal sayfalarında gülünç çizimlerle aşağılayıcı bir şekilde resmetmesinler. Yıllardır birbirimize eşlik ettiğimizi söyleyebilirim, bu yüzden arkadaşlıktan daha derin bir şey olsaydı kendini gösterirdi.

açık, sizce de öyle değil mi?"

Yüce Tanrım, asi dilimi affet. Evie kendini reddedilmeye hazırladı, kalbi göğsüne çarpıyordu. Onun içinde uyandırdığı şefkatli duyguları ima edecek şekilde hiç konuşmamıştı. Aceleyle ona yaklaştı ve üç parmağını dudaklarına bastırdı. "Aceleyle konuştum. Patlamamla ilgili konuşmaya gerek yok."

Sessiz kaldı ama gözlerinde binlerce soru vardı. Bileğini nazikçe kavradı ve elini kaydırды. "Yapmamalı mıyım?"

Aralarındaki hassas duygulardan bahsetmek istemediğinden emin miydi? "Hayır, gerek yok."

Esrarengiz bir yarım gülümsemeyle onu süzdü. "Neden korkuyorsun?"

Evie onun araştıran bakışları altında kaskatı kesildi. "Sizi temin ederim ki endişeli değilim." "Aramızdaki dürüstlük her zaman dostluğumuzun temeli olmuştur."

Lanet olası adam. "Aramızda dostluktan başka bir şeye ihtiyacın olmadığını itiraf ettiğini duymaya dayanamazdım, asla," diye itiraf etti usulca.

Adam tamamen durgunlaştı ve kadın utancından ölmek istedi.

Sonra gözlerinde bir şey değişti, ham ve kışkırtıcı. Arzu muydu bu? Nefesi dudaklarında titredi, midesinde bilinmeyen bir his patladı ve içinden ezici bir güçsüzlük geçti. Sanki yanmış gibi elini onun ağzından çekti. "Richard?"

Yüz ifadesi kesinlikle şehvetliydi. "Baştan çıkarıcı olmasına rağmen saldırmayacağım."

Birden nefesi kesildi ve tüm mantıklı düşüncelerinden tamamen vazgeçti. "Bana saldırmayı mı düşündün?" Ne demek istediğini pek anlamasa da, bu fikir korkunç derecede heyecan verici görünüyordu.

"Seninle ilk tanıştığım andan beri," dedi, dudaklarında alaycı bir eğlence vardı. "Sen on altı yaşındaydın ve ben seni öpmeyi düşündüğüm için bir ahlaksızdım.

anlamsız."

Evie bu beklenmedik itiraftan ve onun bunu bu kadar kolay yapmasından rahatsız olmuştu. Birbirlerine karşı her zaman dürüst olmuşlardı ama *bu...* Yüce Tanrım, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"I..." Tutarlı bir düşünce oluşturamayan Evie gergin bir şekilde kıkırdadı. Neden şimdi bu kadar açık sözlüydü? "Ben... Gerçekten de beni nutkum tutulmuş bir hale getirdiğinize inanıyorum."

Bakışları onun dudaklarına kaydı ve belirgin bir isteksizlikle bakışlarını başka yöne çevirdi. Kadın ona yaklaştı, adamın yüzüne kazınmış olan şehvet karşı konulmaz bir şekilde onu çekiyordu. Onun da kendisine aynı şekilde ilgi duyduğunu nasıl bilememişti? Paylaştıkları öpücüğün her zaman bir sapma olduğunu düşünmüştü, onun böyle bir ihtiyacı olduğunda sağladığı harika bir teselli. Ona dokunmak için içinde açıklanamaz bir arzu kabardı ve Evie parmak uçlarında durdu, sonra ellerini onun çenesine götürerek yanaklarını kavradı. "Seni ne kadar özledim..."

Başparmağını kızın yanağında ileri geri gezdirdi. "Beni her zaman aptal olmaya teşvik ettin Evie ve bir kez daha bunu yapıyorsun."

Her zaman mı? Sevinçle dolmuştu.

Richard elini indirdi ama skandal yaratacak kadar yakın durdu, böylece balo elbisesinin etekleri ayakkabılarının üzerine yayıldı. Kendini ona görünmez bir iple bağlı hissediyor, şu anda annesinin beklentilerine ve görgü kurallarına uymayı umursamıyordu. "Neden duygularına göre hareket etmedin?"

Kaşlarını çattı ve ağzı neredeyse alay edercesine kıvrılırken yüzünün gölgeleri satenleşti. "Seni mahvederim, Evie." Uzun bir parmağı ona doğru uzandı ve kulağının arkasına şefkatle dokundu, parmak tüy gibi bir dokunuşla okşadı, boynundan aşağıya ve köprücük kemiği boyunca ilerledi.

"Öyleyse beni mahvet," diye nefes aldı, içinde yaşadığı kafesten sadece birkaç değerli çalıntı an için bile olsa kurtulmak için çaresizce. Böylesine nefis bir şekilde kötü ve çekici birine direnmek de zordu.

Gözleri yırtıcı bir beklentiyle parlak altın renginde parlıyordu. Parmakları balo elbisesinin yakasında durdu ve dantelin tek çizgisini takip ederek bir noktada bittiği yere kadar ilerledi ve göğüslerinin arasındaki gölgenin en ufak bir görüntüsünü ortaya çıkardı. Evie kıpırdamadan durmaya, etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı ama parmağı göğüslerinin arasında oyalandıkça midesine bir burkulma hissi yayıldı. Göğüslerini tuhaf hissetti, aniden ağırlaştı ve doldu, meme uçları neredeyse acı verici bir hassasiyetle gerildi. "Richard..."

Parlak altın rengi gözlerinin kızın bedenini taradığı şiddetli yoğunluk, kızın içinde hem ihtiyat hem de özlem duygularının zonklamasına neden oldu. Kibirli tavrı kaybolmuştu ve gözlerinin içinde çok daha sıcak bir şey vardı - özlem, hayranlık, hatta belki de ihtiyaç. Zaman dondu, bir şeyin, *herhangi bir* şeyin beklentisi damarlarında dolaştıkça nefesi kesildi, ama sonra bir nefes buldu ve zaman ilerledi.

Parmağı dikleşen meme uçlarından birine gitti, uyarılmasından dolayı büzüşmüş olan ipeğin üzerinde dolaştı, hafifçe bastırdı. Dizleri titredi, alnını adamın omzuna dayadı ve adamın tanıdık kokusu içini acıyla doldurdu. İçini şok edici bir sıcaklık dalgası titretti. Daha önce hiçbir şey ona Richard'ın dokunuşu kadar ihtiyaç hissettirmemişti. Açlık, açgözlü bir güçle onu pençeledi ve en mahrem gizli yerine doğru ilerledi. Acıyordu. Kontrol edemediği bir tepkiyle sarsılan Evie titredi.

Ne biz?

Sanki kadın yüksek sesle konuşmuş gibi, adam elini indirdi.

"Safça teklif ettiğin her şeyi almak ve sonuçlarını lanetlemek için yanıp tutuşuyorum. Ama seni mahvetmekten sorumlu olmayacağım, Evie. Senin enfes cazibene kapılmak için duyduğum güçlü ihtiyaca rağmen her zaman bir centilmen olacağım."

Zarif bir selam vermeden ve eldivenli parmaklarına kısa bir öpücük kondurmadan önce dimdik ayağa kalktı. Sonra döndü ve salondan dışarı çıktı.

Onu yalnız ve bırakarak.

Dördüncü Bölüm

Londra'nın Doğu Yakası'nın karanlık köşeleri ve ara sokakları pek çok sır ve tehlike barındırıyordu ama Richard, saldırımları halinde en istenmeyen unsurları uzak tutma becerisine ara sokaklarda dolaşıyordu. Kötülerin ve ahlaksızların arasında, kendi toplumunda hissettiğinden daha rahat hale gelmişti. Bu fikir ilk olarak tüm skandal gazeteleri tarafından ortaya atılmıştı ama o uzun zamandır bu fikri benimsemişti. Bugünlerde kendi sosyetesinden olanları pek düşünmüyordu ama belki Evie için bir istisna yapabilirdi.

"Evie..." Onun adını fısıldaması gecenin soğuk havasında yankılandı. "Bu kadar az çabayla beni baştan çıkarıyorsun."

Altı uzun yıldır verdiği savaşı kaybediyordu. Ona karşı hissettiği arzu giderek güçleniyor, özdenetimini sürekli olarak kesiyordu. Ona duyduğu açlık hiç uyumuyor gibiydi, her zaman onun masumca sunduğu her şeyi yutmak ve almak için kontrolünde bir çatlak bekliyordu. Bu gece, kız o kadar saf ve dokunulmaz görünüyordu ki, içindeki kötülük onu bozmak için çaresizce yüzeye çıkmıştı. Parmaklarını onun mükemmel altın saçlarına dolamak, onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak ve o etli dudaklarını sikinin etrafına sarıp emmesini istemek istemişti, eğer sadece bu kabalığından dolayı yüzündeki şok ifadesini görmek için bile olsa. Bir an için, kadının onu zorlamayı kabul edebileceğini bile düşündü. Yüksek, tatlı göğüsleri, şehvetli yuvarlak kalçaları ve uzun bacakları vardı.

sırtına lezzetli bir şekilde sarılır ve onları özlemini çektiği yolculuğa çıkarırken onu içinde derinlemesine tutardı.

Beni mahvet.

Aman Tanrım, eğer uyandırdığı korkunç düşünceler hakkında en ufak bir fikri olsaydı, onu tokatlardı. Onurunu ve iradesini koruyarak oradan uzaklaştığı için o kadar mutluydu ki. Evie ona göre değildi, hiçbir zaman da olmamıştı ve şimdi sosyal konumları bu kadar zıtken, hiçbir zaman da olmayacaktı. Hiçbir kadına onun kadar güvenmiyordu ve o zaman bile ona mutlak güvenini veremezdi. Sosyetenin sevgilisi, vefasızlıklarının ve katı yürekliliklerinin hüküm süren kraliçesi haline gelmişti. Kendisini artık bir parçası olarak göremediği bir dünyaya aitti. *Ton*'un acımasızlığının ve ikiyüzlülüğünün bir parçası olmak dayanılmaz hale gelmişti.

Aynı toplumdan olsalar da, Evie onun kendisi için şekillendirdiği hayata asla uymayacaktı. Dünyanın, çizmelerinin altındaki topraktan daha değersiz gördüğü aşağılık erkek ve kadınlarla kaynaşmış, kızını cehennem hayatına mahkûm etmeyi düşünen adamların ve benzer işlerle uğraşan diğerlerinin boğazlarını kesmişti. Daha da kötüsü... merhametsizliğinden dolayı hiç pişmanlık duymamıştı. Şimdi nüfuz sahibi kişilerle bir araya geldiğinde yaptığı şey kendi çıkarı için değil, yakın dostları Wolverton Dükü ve Blade Kontu ile birlikte uğruna savaştığı yoksullar ve alt sınıf vatandaşlar içindi.

"Ah, Evie, tuhaf arkadaşlığımız konusunda ne yapmalıyım?" Bir an önce karar vermek zorundaydı. Ona duyduğu ihtiyaç ve bu arzuyu asla gerçekleştirmeyeceğine dair ettiği daha fazla katlanamazdı. Ya ondan tamamen uzaklaşacak ya da bu büyüleyici güzelliği baştan çıkaracaktı. İkinci cazibe karşısında ağzı kurudu ve aleti kıpırdandı.

Eğer ahlaksız düşüncelerine göre hareket ederse, o zaman kesinlikle olabilecek en kötü alçak olurdu. Karanlıkta uyumsuz bir ses yankılandı. Çizmelerin kiremitli çatılar üzerindeki tıkırtısı.

Ah... gölgem geri döndü.

Teyit etmek için rahatça döndü ve bir çocuğun onu takip ettiğini gördü, çatıdan çatıya hafifçe zıplıyor, Richard'ın görüş alanından çıkmasına asla izin vermiyordu. Bu, takipçisini fark ettiği üçüncü geceydi ve daha önce Jenny'nin Hanı'nda arkadaşı Bıçak Kontu Tobias'la buluştuğunda çocuğun onu gözetlediğinden emindi. Çocuk normalde Richard arabasına binip Doğu Yakası'nın kenar mahallelerinden ayrıldıktan sonra pes ederdi. Büyük olasılıkla Grosvenor Meydanı'nda onu takip edemeyecek kadar tuhaf biri olacaktı.

Çocuğun bir ayak takımı olması imkânsızdı ama Richard onu hafife almadı. St. Giles'da bir adamın kaburgalarının arasına bıçak sokan on iki yaşlarında çocuklar görmüştü. Çocuk tehlikeli olabilirdi ama bir suikastçı olması pek olası değildi. Richard idealleri uğruna kendi toplumundan ve Londra'nın varoşlarından acımasız düşmanlar edinmişti - Tanrı'nın önünde kadın ve erkek eşit olmalıydı ve zenginlik birkaç kişi tarafından biriktirilmemeli, kitleler arasında dağıtılmalıydı. Köşeyi döndü ve binanın kirli duvarına yaslandı. Birkaç adım attıktan ve çocuk kendini çatıdan aşağı bırakırken çıkardığı homurtulardan sonra köşeyi dönerek Richard'ın gölgeler arasında gizlendiği yere geldi.

Çocuk belirgin bir şaşkınlıkla sarsıldı.

"Adımlarımı takip edip duruyordun. İşte buradayım," dedi Richard yumuşak bir sesle ve folyosunun bulunduğu bastonunu hafifçe kavradı.

"Clara'ya ne yaptın?" diye sordu çocuk. "Onu senin aldığını söylediler."

Clara. Çocuk yırtık pırtık bir pantolon ve daha iyi günler görmüş bir palto giymişti. Ayakkabıları delikti ve Richard ayak başparmağının dışarı çıktığını görebiliyordu. Çocuk üşümüş olmalıydı ama Richard ona vahşete benzer bir şeyle baktı. Çocuğun kolu kıpırdadı ve Richard o anda çocuğun elindeki sopayı fark etti.

"Bir Clara tanıyorum," dedi Richard. Beline kadar olan yüksekliği gösterdi. "Şu boylarda, kahverengi saçları kızıla çalan, gözleri gördüğüm en koyu renk

hiç görmedim."

Çocuğun alt dudağı titredi ve bakışlarını dolduran umut ve rahatlama patlaması derindi. "Eğer ona zarar verdiysen seni kokuşmuş bir balık gibi deşerim."

"Yeterince adil, bir çocuğa zarar veren herhangi bir adama da aynısını yaparım." Çocuk şaşırılmış görünüyordu. "Sen bir soysuzsun," diye alay etti. "Bize zarar verdin."

Çocuğun yanaklarındaki gözyaşlarına baktı. "Clara diye birini tanıyorum. Hampshire'daki Kencourt Malikanesi'nde yaşıyor."

"Orası senin süslü yerin mi?"

"Onlardan biri."

"O senin mi?" diye sordu çocuk, sesi öfkeyle sertleşmişti. "Hayır, o benim kızım Emily'nin arkadaşı ve yoldaşı."

"Yoldaş nedir?"

"Birlikte oynuyorlar ve aynı dersleri öğreniyorlar. Hatta bazen aynı yatakta uyuyorlar."

Çocuk bu ifşaat karşısında ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Yalan söylüyorsun."

"Clara sık sık kardeşinden güzel anılarla bahseder. Yanlış hatırlamıyorsam adı James'ti."

Gözlerini parlatan umuda tanık olmak çok acı vericiydi. Boğazı öfkeyle çalıştı ama hiç ses çıkmadı.

Richard sözlerine şöyle devam etti: "Annelerini kaybetmeden önceki günlerden, Suffolk'ta kırlarda nasıl dolaştıklarından, yabani meyveler topladıklarından ve akşam yemeği için balık tuttuklarından bahsetti. Ayrıca haftada iki kez mektup öğrenmek için yerel papazla buluşurlardı."

"Bu o! O benim kız kardeşim."

"Onunla tanışmak... onunla yaşamak ister misin?"

James'in yüzünü şaşkınlık kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer arzunuz buysa sizi ona götüreceğim. Kalmak isterseniz, bu seçenek sizin için mevcut olacaktır."

"I..." Çocuk karanlık sokakta şüpheyle etrafına baktı. "O senin molly'n olmayacak."

Bu kelimelerdeki acı zenginliği Richard'ın kanına öfke pompalamıştı. Clara'yı St. Giles bölgesinin kalbindeki bir genelevden kurtarmıştı. Genç bir lordun, Madam Delouse'un kendisine yumuşak, tatlı bir lokma bulduğunu söyleyerek övündüğünü duymuştu. Richard önce onu elde etmek için harekete geçmiş, evin hanımına sahip olduğu iki genç kız için birkaç yüz pound teklif etmişti. İkisinin de on yaşında olduğunu öğrendikten sonra duyduğu tiksinti, o gece birkaç düşman daha edinmesine neden olmuştu. Genelevin yakılmasını ayarlamış ve kadınlara güvende olacaklarına dair söz vererek fabrikalarında alternatif iş teklif etmişti. "Sizden başarılı olmanız dışında hiçbir beklentim yok."

"Neyi başarmak?"

"Hayatta olmak istediğin her şeyde."

James'in gözlerinde anlamsız bir bakış vardı. Richard topuklarının üzerinde döndü, kirden ve umutsuzluktan yavaşça uzaklaşarak çok daha güvenli bir alanda bekleyen arabasına doğru ilerledi. Arkasına bakmasına gerek yoktu, çocuk onu takip ediyordu, sopası elindeydi ve her an hazır bekliyordu.

Bu, *tonların* zarafetinden ve cehaletinden çok uzak bir hayattı; Evie gibi bir *hanımefendinin* asla anlayamayacağı ya da hayatının bir parçası olarak kabul edemeyeceği bir hayat.

...

Düzgün genç hanımlar sefahat düşleri kurmazdı. Evie rüyasında Richard'ın dudaklarını ve vücudunun kıvrımlarını öptüğünü görmüştü ve sabahın erken saatlerinde uykudan uyandığından beri şiddetli bir huzursuzluk içindeydi. Adamın dokunma şeklini hatırlayınca baş döndürücü bir heyecan duydu. Her ne kadar Evie, adamın ona dokunuşunun

Sadece birkaç dakikalığına uygunsuz davranma ve skandal yaratma düşüncesiyle heyecanlansa da, kalbinin derinliklerinde asla böyle kadınsı olmayan ya da ahlaksız bir şekilde davranmayacağını biliyordu.

Yumuşak bir iç çekişle salondaki kanepeye daha rahat bir şekilde yerleşti. Büyük bir irade gücüyle düşüncelerini Richard'dan uzaklaştırdı, yoksa öğleden sonra arayanlara kızardığı belli olmayacaktı.

"Sevgili Evie, saygıdeğer Percy Sutton'ın Bayan Eliza Fairfax için bir teklif yaptığı söyleniyor. Geçtiğimiz haftalarda oynasırken görüldükleri için hepimiz onun Bayan Henrietta Dawson'a teklifte bulunacağını düşündük," dedi Leydi Jane ve Evie'yi çalkantılı düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Cavorting. İç çekişini bastırdı. Henrietta onun arkadaşıydı ve onurlu Percy Sutton'a aşık, toplum artık bunun farkındaydı ve yirmi bin sterlinlik mirası olan bir varis için arkadaşını açıkça bir kenara attığı için dedikodular ayyuka çıkacaktı. Evie'nin yakında Henrietta'yı ziyaret etmesi ve teselli için omzunu uzatması gerekecekti.

"Percy ve Bayan Dawson'ın sadece arkadaş olduklarından ve birbirlerini anlamadıklarından eminim. Henrietta, *Percy*'yi uygun bir sevgili olarak bile görmeyecek kadar ince duygulara sahip." Evie, şimdiki arkadaşları Leydi Jane ve Bayan Trombly'nin, Henrietta'nın Percy'nin onursuz davranışları yüzünden paramparça olduğunu düşünmelerinden nefret ediyordu.

Şimdiden üç farklı ziyaretçi grubu gelmişti. Bugün düşünceleriyle baş başa kalmak için biraz zaman ayırmak istemişti ama annesi kendisiyle baş başa kalmıştı. Hiçbir şey arayanları kabul etmekten sapmamalıydı. Evie fena halde sıkılmıştı ve şimdi bunun sezon başından beri içinde bulunduğu bir durum olduğunu fark ederek irkildi. Normalde, günlerini arayanlar, arkadaşlarını çağırmak, zevk ve eğlence hayatını planlamak beklerdi. Ancak günler önünde sonsuza dek uzayıp gidiyordu,

ve tüm sosyal etkinlikler tamamen sönüktü. Mutfağa gidip aşçıları Bayan Collins ile yemek pişirmek bile can sıkıntısını gidermiyordu. Gerçekten, her şey ne zaman bu kadar sıkıcı olmuştu? Belki de Adel'i ziyaret etmeliydi. Eminim o zaman neşesi yerine gelirdi.

"Haberleri dikkatle takip edeceğiz ve haberdar oldukça sizi bilgilendireceğiz," diye yanıtladı Leydi Jane.

Evie çayını yudumladı ve annesi onaylarcasına kükrerken dudaklarını gülümsemeye zorladı.

"Peki sizden yakında bir duyuru bekleyebilir miyiz, Leydi Evie?" Bayan Trombly sinsi bir gülümsemeyle yaban mersinli tartına uzanarak sordu.

"Hayır, şu anda böyle bir beklentim yok."

Annesinin yüzü buruştu ve hanımlar birbirlerine spekülatif bakışlar fırlattılar. "Oh, canım, genç Lord Ponsby'yi çizik," diye mırıldandı Leydi Jane. "Hepimiz bundan o kadar emindik ki."

"Yılda elli bin sterlinden fazla kazanıyor," diye ekledi Bayan Trombly. "Ve size olan ilgisinden oldukça etkilenmiş. Eğer bu ittifak suya düşerse çok yazık olur."

Evie iniltisini bastırdı. "İttifak falan yok-"

"Her an bir teklif gelebilir," dedi annesi sıkılgan bir gülümsemeyle. "Her an olabilir. Biraz daha çay, hanımlar?"

Bu sabah annesinin sert nasihatlerine çoktan katlanmış ve annesi Vikont'a bir özür notu yazarken çaresizce beklemişti. Vikont bir saat içinde cevap vermiş ve araba gezintileri yeniden planlanmıştı.

"Bu turtalar çok lezzetli. Aşçınıza saygılarımı sunarım, Leydi Gladstone. Aşçım için bu tarifi kesinlikle almalıyım."

Annesinin dudakları daha da sıkılaştı ve zarif elmacık kemikleri boyunca bir kızarıklık kendini gösterdi. *Kahretsin*. Bu, şu anki yiyeceklerini pişirenin kızı olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Birkaç dakika daha saçma sapan konuştuktan sonra

Evie, ziyaretçileri onlara veda edip ayrıldıklarında neredeyse neşelenecekti.

"Anne, bana birkaç gün izin verebilir misin? Adel döndüğünde onunla birlikte Rosette Park'a gitmeyi çok isterim."

Annesi kaşlarını çattı. "Raporlar Lord Ponsby'nin babasının bir av kazası nedeniyle yatalak olduğunu gösteriyor. Malikaneleri Hampshire'da ve düşese sadece bir günlük mesafede. Lord Ponsby'nin babasını ziyaret edebileceğiniz için yakınlarda olmanız iyi olabilir. Sizinle seyahat etmesi için bir şekilde bir hizmetçi ayarlamam gerekecek."

"Eğer isteğiniz buysa, anne, kontu ziyaret etmek isterim."

Annesinin yüzü aydınlandı. "Pekâlâ," dedi coşkulu bir iç çekişle. "Sanırım Lord Ponsby birazdan burada olacak. Koyu mavi araba elbiseni giy, ten rengini çok güzel tamamlıyor ve yanılmıyorsam bugün o gün."

"Bu sadece kız kardeşleriyle piknik yapmak için bir davet." Evie, dün geceki balodaki dürüstlüğünden sonra onun sadece arkadaşlığa açık olacağını umuyordu.

"Aileyi ilgilendiren bir davet, onun daha derin niyetlerini ortaya çıkarır ve aceleyle hareket edip onu güvence altına almalıyız. Ayrıca yakında Hampshire'da olacağınızı ve babasını ziyaret edeceğinizi belirtmek için nazik bir yol bulmalısınız. Beyefendiler böyle bir görev bağlılığına hayranlık duyarlar."

Evie'nin içinden öfke fişkırdı. "Anne, eğer bir teklifte bulunacaksa buna olumlu yanıt vermeye hiç niyetim yok."

Kontesin gözlerinde yavaş yavaş öfke belirdi. "Kabul edeceksiniz, genç bayan. Bu ev sizin inatçı yapınızı daha fazla kaldıramaz."

"Lord Ponsby ve ben uyuşmuyoruz."

"Onun iyi ve hoş doğasını reddediyorsunuz."

Dumanı tüten çay fincanına baktı. "Peki ya kasası?"

"Bu kadar kaba olmayın, ama yılda elli bin sterlinden fazla parası olması sizin durumunuza zarar vermez."

"Onun zenginliği umurumda değil anne."

"Teklifi geldiğinde kabul edeceksin, Evie."

"Anne, lütfen, bir başkasını severken Vikont'la nasıl evlenebilirim?"

"Aşk mı?" diye alay etti. "Sevgi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sevgi, bir bütün olarak ailenin iyiliği işin görevini yapmaktır; o iğrenş ahlaksıza karşı beslediğin bencil arzularla ilgili değildir."

Öfke içinde parladı ve bakışlarını annesine doğru kaldırdı. "Lord Westfall ahlaksız biri değil. Sadece kızını kabul etti, bu da onu tanıdığım tüm beyefendilerden daha onurlu yapıyor."

"O bir piç ve artık saygıdeğer ailesiyle hiçbir bağı yok!"

Evie irkildi. "*Ton*'daki pek şok erkeğin gayrimeşru şocuğu var." Herkes Richard'ın babasının kendi oğluyla konuşmayı reddettiğinin farkındaydı, şnk akla hayale gelmeyecek bir şey yapmış, pişini kabul etmiş ve böylece tüm toplum onun varlığından haberdar olmuştu. Bu sürtüşme aylardır skandal konusu olmuştu.

"Kızı acı şekmeye terk edildi, ilgisiz bir eğitimle ihmal edildi ve belki de yoksullar evine düşecekti." Evie aylarca toplumun onu kınayan fısıltılarını duymazdan gelmiş ve annesi diğer hanımlarla güçlerini birleştirdiğinde sessiz kalmıştı. "O bir beyefendinin kızı ve kendisine hak ettiği fırsat verildi. Ona hayranlık duyulmalı, kşmsenmemeli."

Annesi haklı bir öfkeyle kaskatı kesildi. "*Beyefendiler* evlilik dışı ilişkilerini sahiplenmezler ve bunları üstlerinin yüzüne vurmazlar. Marki seni istemiş olsa bile, baban ve ben adımıızı lekeleyecek spekülasyonlara izin vermeyiz."

Markiz seni istemiş olsa bile.

"Ah anne, nasıl böyle zalimce şeyler dşnebiliyorsun?" Kalbini delip geçen acı uyuşturuyordu. "Markiz'in cazibesine kapılmak işin ona hiçbir zaman fırsat vermedim." Onun pcğnn anısını bastırdı.

Yıllar önce dudaklarına bastırmış ya da kış bahçesinde tenini uygunsuz bir şekilde okşamıştı. Kısa sürmüştü ama onu damgalamış ve harap bir halde bırakmıştı. Kendine engel olamayarak parmakları dudaklarına gitti ve üzerlerinde gezindi.

"Bu benim son uyarım. Lord Westfall'ı unutacaksın, yoksa Londra'daki hiçbir misafir odasına kabul edilmemesini sağlarım."

Annesinin tehdidi boştu. "Richard tüm İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri haline geldi ve serveti babasınınkiyle yarışıyor. Ona kızılıyor olabilir ama aynı zamanda hayranlık duyuluyor ve kıskanılıyor." Evie fincanını ceviz masaya bıraktı, ayağa kalktı ve ortasına sarılarak pencerelere doğru döndü. "Onun suçu ne anne? Sorumlu olduğu bir çocuğu yanına aldı ve onu seviyor. Böylesine onurlu bir eylemin neresinde suç var?"

"Bu konuyu babanla konuşacağım ama başka bir talibi reddetmene izin verilmeyecek. Vikont Ponsby'yi kabul edeceksin."

"Yapmayacağım. Bu tedbirsiz bir eşleşme."

Annesinin yüzü kızardı ve gözleri öfkeyle parladı. "Küstah kız! Aptalca arzuların yüzünden geçen yılki sezonun en büyük avlarından birini kaybettin. Artık buna izin vermeyeceğim. Babandan seninle hesaplaşmasını isteyeceğim. Aklını o ahlaksızdan uzak tut. Bayağı avam ve serserilerle düşüp kalkıyor. Baban ve ben seni onunla daha fazla dans etmekten men ediyoruz." Kontes ardından kapıyı çarparak salondan çıktı.

Evie iç çekerek alnında ağrımaya başlayan noktayı ovuşturdu. Annesi, Evie'nin geçen yıl gerçekten de on yılın maçını kaybetmesinden bu yana daha az hoşgörülü olmuştu. İnsanın uyması gereken kurallar vardı ve Evie'nin bu şeytani kuralları çiğnediği tek olayda, en yakın arkadaşını incitmiş ve aylar sonra bile gizli fısıltılarla konuşulan bir skandal yaratmıştı. Wolverton Dükü, Evie'ye

Evie, Evie'nin bu birliktelikten kaçabilmesi için Adel'in onunla uygunsuz bir durumda yakalanmasına izin vermişti. Doğasının bir parçası olduğunu düşünmediği aceleci bir bencillikle hareket etmişti. Her ne kadar Evie kendini affetmekte zorlansa da, arkadaşının nazik ve affedici doğası sayesinde hâlâ en yakın arkadaşlardı.

"Westfall'ı seviyorum. Her şafak vakti onu düşünüyorum. O benim dostum, sırdaşım ama aynı zamanda sevgilisi olmayı da arzuluyorum. Beni acıtıyor ve kalbim ona ait. Beni bir kez öptü ve hala dudaklarının dudaklarıma yapışını, vücudunun sıcaklığını ve kollarının gücünü hissediyorum."

Yaptıklarını haklı çıkarmak için arkadaşına tutkuyla söylediği sözler. Evie'nin onun içinde uyandırdığı duyguları kabul ettiği tek zamandı bu. Ama o zaman çaresizdi, kalbi ve bedeni Richard için ağırırken dükle evli olma fikrine katlanamıyordu.

Kapı açılmadan önce hafif bir tıkırtı duyuldu ve içeri babası girdi. Aceleyle ona doğru koştu, ellerini uzattı. Babası ellerini tuttu ve onu kendine doğru çekerek alnına bir öpücük kondurdu.

"Sevgili Evie, anneni telaşlandırıyorsun."

Babası mizaç olarak annesinin tam tersiydi. Oldukça sevecen ve hoşgörülüydü ve bir talibin cesaretini kırdığında onu her zaman desteklemişti. Güçlü Wolverton Dükü'ne karşı bile babası onun kaçışını görmekten mutlu olmuştu, çünkü kızının mutluluğunu gerçekten önemsiyordu. "Oturalım baba. Daha fazla çay için zili çalayım mı?"

"Hayır, canım, ama acilen konuşmalıyız. Korkarım daha fazla geciktiremem ve bu tatsız konuşmayı yapmalıyız."

Sözlerindeki çaresizlik iması ağzının kurumasına neden oldu. Kendini kanepeye bırakıp babasına baktı. "Ne oldu baba?"

Yüzünde bir kızarıklık belirdi ve belirgin bir gerginlikle kravatını çekiştirdi. İçine bir endişe çöktü. "Lütfen, baba-"

"Vikont'a seni istemesi izin verdim. Beklentim

Zamanı geldiğinde teklifini kabul edeceksin."

Midesi sıkı, acı verici düğümlerle büküldü. "Anlamıyorum. Bana sevmediğim biriyle evlenmek zorunda kalmayacağıma söz vermiştin."

Yüzünü buruşturdu, dirseklerini dizlerinin üzerine dayadı ve öne doğru eğildi. "Kasamız neredeyse boşaldı ve servetimizi geri getirecek gibi görünmüyorum."

Karnı guruldadı. "*Boş mu?*"

"Evet. İşten çıkardık, annen tasarruf yapmaya çalışıyor ve ben de elimdeki parayla birkaç yatırım yaptım ama korkarım çok geç kaldık."

İşten mi çıkarıldınız?

"Baba, bu sezon benim için tam bir gardırop sipariş edildi, annem için de öyle. Tasarruf yaptığına dair bir kanıt göremiyorum." *Yüce Tanrım*. "Elliot'ın haberi var mı?" Ağabeyinin bir metresi olduğuna ve onu nasıl şımarttığına dair söylentiler vardı. Kuşkusuz, mali durumlarının kötü olduğunu bilseydi, harcamalarında bu kadar pervasız davranmazdı.

"Kardeşinizle geçen hafta konuştum. Artık görevinin farkında."

"Hangisi?" Kalbinin derinliklerinde korkmasına rağmen biliyordu.

"Bir varisle evlenmek zorunda."

Aman Tanrım. Yerinde duramayarak ayağa kalktı ve odanın içinde volta attı. "Vikont'un teklifini kabul etmemin nedeni bu mu?" Evie onun sesindeki yalvaran tını karşısında irkilmekten kendini alamadı.

Babası ayağa kalktı. "Evet canım, ailen bu eşleşmeyi yapman için sana güveniyor. *Ben* de sana güveniyorum, sevgili çocuğum. Nişan altı hafta sonra annenin yıllık balosunda ilan edilecek. Wolverton'la yaptığın gibi ortalığı karıştırma. Böyle maskaralıklara müsamaha gösterilmeyecektir."

"Baba..." *Ne diyebilirim ki?* Dük ile evlenmekten kaçmak için kasıtlı olarak entrikalar çevirmiş ve korkunç bir skandala neden olmuştu. İşin içinde olan diğer tarafların, onun entrikalarının yol açtığı durumdan son derece memnun olması mutlu bir tesadüftü.

"Şimdilik, vahim durumumuz *tondan* korunuyor," diye devam etti babası, sanki o konuşmaya teşebbüs etmemiş gibi. "Birkaç hafta içinde itibarımız ciddi bir incelemeye tabi tutulacak. Bize güvenen işçiler ve kiracılar kendilerini tahammül edilemez bir durumda bulabilirler. Kiralar yükseltilmeli ve bunu karşılayamayan pek çok kişi yeni evler bulmak zorunda kalacak. Anneniz şimdiden hizmetçilerimizi azalttı ve Bath'daki konağımızı sezon için kapatıyor. Hiçbirimiz için suları almak diye bir şey olmayacak. Bu aile, görevinizi yerine getirmeniz için size ve kardeşinize güveniyor."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve doğrusu, ailesini güvende görmek için elinden gelen her şeyi nasıl yapmazdı?

"Sevgili çocuğum, neden bu kadar kederli görüldüğünün tamamen farkındayım." Kalbi acı dolu bir kadansla çarpıyordu.

"Anladığından emin değilim, baba."

Babası ona doğru yürüdü ve ellerini kendi ellerinin arasında sıktı. "Westfall Markisi sana göre değil," dedi nazikçe. "İstenmeyen kişilerle arkadaşlık ediyor. Yüzüne bir baksana. Karıştığı insanlar -hesapsızlar, halktan insanlar, hırsızlar ve caniler. O toplumumuz için bir utanç kaynağı. Düşman edinmesine neden olan korkunç fikirleri var. Lordlar Kamarasında ileri sürdüğü ve *Cobbett's Political Register* ve *The Gentleman's Magazine*'de yazdığı argümanlar kışkırtıcıdır."

Huzursuz edici bir hüznün Evie'nin kalbini delip geçti. "O benim çok takdir ettiğim bir adam baba," dedi hiç rahatsızlık duymadan. Babasıyla her zaman ince duyguları tartışabilmişti. Wolverton Dükü'yle arasındaki istenmeyen bağ koparmak için aceleci davrandığında da babasının sempatisini ve anlayışını kazanmıştı. Babasının ona verdiği tüm sözlerden vazgeçmesi durumlarının vahim olduğunu gösteriyordu.

"Marki'ye olan hayranlığınıza birkaç kez şahit oldum genç bayan. Hata bende.

onunla birlikte oluştu. Canım," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer Lord Westfall senin için teklifte bulunursa, annenin karşı çıkmasına rağmen, kabul ederim."

Evie'nin nefesi kesildi. "Onu uygun bulmadığını sanıyordum."

Babası nazikçe gülümsedi. "O bir düklüğün varisi ve babası onunla ilişkisini kesmiş olsa da, söylentilere inanılacak olursa Lord Westfall inanılmaz derecede zengin. Ailemize yardım etmek için Vikont Ponsby'den daha uygun bir konumda olduğu kesin."

"Ah baba, keşke karakterine bakarak onun hakkında olumlu bir fikir edinsen." Babasının endişeli yüzünü dikkatle inceledi. "Nasıl oldu da bu kadar borçlandık?"

Yüzünü buruşturdu. "Kendini bu tür konularla meşgul etme. Bunu kardeşin ve ben tartışırız." Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve onu çalkantılı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Evie ellerini karnına bastırdı ve pencerelere doğru yürüyüp saray gibi malikâneye baktı. Ailesine itaat etmek onun göreviydi. Babası yıkımın ve utancın eşiğindeydi ve hepsi iyi bir eş bulması için ona . Evlenmek zorundaydı ve vicdanen daha fazla erteleyemezdi. Ailesinin ona ihtiyaı vardı ve toplum içinde evlilik ittifaklarının duygusal duygularla kurulmadığını her zaman anlamıştı. Evlilikler siyasi ittifaklar, güçlü ve asil soyların birleşmesi ve maddi kazanç için yapılırdı. On beş yaşından itibaren ailesi ve toplumun kendisi tarafından tek bir amaç için yetiştirilmişti: ailesinin yararına evlenmek. Görevini anlamasına rağmen, asi kalbi her zaman hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adama karşı biraz sevgi beslemek istemişti.

Öfke, aresizlik ve isyanın şaşırtıcı bir karışımı kalbinin derinliklerine doğru ilerledi. Evie salondan aceleyle çıktı, neredeyse koşarak koridora indi ve merdivenlerden odasına ıktı. Pencere kenarındaki yazı masasına gitti, alt çekmeceyi açtı ve bir eskiz defteri ile

birkaç gazete kupürü. Pelüş ve dolgulu sandalyeye oturdu ve eskiz defterini açtı. İlk resim, savaşın ön cephelerinde süngüleriyle mevzilenmiş ve diğerleri hendeklere çömelmiş adamların ayrıntılarıyla sürükleyici ve yalındı. Karakalemle çizilmiş olmasına rağmen, askerlerin yüzlerindeki korku ve umut inkar edilemezdi.

Richard onun için pek çok resim çizmişti, bazıları yürek parçalayıcı olsa da hepsi çok güzel detaylandırılmıştı. Ama bu çizimleri savaşta bulunduğu yerleri ve hatta Viyana, Brüksel ve Paris gibi insanları ve kültürlerini harika bir şekilde resmettiği diğer olağanüstü yerleri yakalamak için yapmıştı.

Gazete kupürleri, yoksulluk çeken pek çok kadın ve çocuk ile malul askerler için yazdığı etkili ve iyi savunulmuş makalelerden oluşuyordu. Yüksek sosyetenin böylesine dışlanmasına rağmen böylesine kararlı olması ona olan hayranlığını derinleştirmişti ve ona duyduğu sevgi, başka biriyle evlense bile asla azalmayacaktı.

Derin bir iç çekerek onları yerine koydu ve pencere kenarına oturdu. Çenesini yukarı kaldırdığı dizlerine dayadı. Richard şu anda kalbindeki tüm boşluğu işgal ederken bir başkasıyla evlenmeye nasıl razı olabilirdi? Onun dudaklarını hayal ederken, onun dokunuşunu arzularken nasıl bir başkasını öpebilirdi? Adama zerre kadar saygı duymadan, parasal değeri için bir beyefendiyle bencilce nasıl evlenebilirdi? Vikont işine geldiğinde çekiciydi ve kesinlikle yakışıklıydı ama Evie'nin içinde uyandırdığı tek duygu dostluktu. İyi bağlantıları olan bir evlilik gerçekten de ailesi için faydalı olabilirdi ama kendini sevmediği bir adama teslim edemezdi.

Acaba Richard'a doğrudan evlenme teklif etse mi diye düşündü. Evie kıkırdadı, Richard'ın bu teklif karşısında nasıl dehşete düşeceğini tahmin edebiliyordu.

kavram. Yolu açıktı; Richard'ı baştan çıkarmalı, onun kalbini ve ruhunu da kendisinininki gibi bylemeliydi. Evie'nin nefesi skandal niteliğindeki, uygunsuz ve itaatsiz düşünceleri karşısında kesildi.

Bunun için hiçbir yardım yoktu. Kararlı, cesur ve *yüce Tanrım...* asi olmalıydı.

Beşinci Bölüm

Araba hızla Londra'nın kalbine doğru ilerliyordu. Evie küçük perdeyi kaydırđı ve arabanın penceresinden gri-kehribar sabahına baktı. Birkaç kitap iade etmek için ödünç verilen kütüphaneyi ziyaret etme niyetiyle arabayı erkenden sipariş etmişti. Huzursuz bir gece geçirmiş ve evlenmeden babasını içinde bulundukları karmaşadan kurtarmanın başka bir yolunu bulamadığı için saatlerce düşünüp durmuştu. Kesintiye gitmek zorundaydılar ve geçen hafta sipariş ettiğı birkaç şapkayı, danteli, günlük elbiseyi ve balo elbisesini iptal edememek onu çok üzüyordu. Eğer herhangi bir ürünü iptal edecek olurlarsa, bu mali durumlarının kötü olduğunun bir işareti olacaktı ve alacaklılar bir çözüm bulunmadan önce kapılarını çalacaklardı.

Leydi Evie'nin hizmetçisi Bayan Rogers, "Anneniz uyanmadan, öğleden önce eve dönmemiz gerekiyor," dedi. "Kontes bizi gitmiş ve ona eşlik edecek kimseyi bulamamış olarak görmekten hoşnut olmayacaktır."

Evie başını salladı. O ve annem son birkaç aydır aynı hizmetçiyi paylaşıyorlardı ama annem Bayan Rogers'ın zamanının çoğunu tekeline alıyordu. Ne zaman dışarı çıksa Evie'nin sadece saçıyla ve giyimiyle ilgileniyordu. Neyse ki annem ne zaman bir gece önce bir baloya katılsa hep geç yatarđı. "Kütüphaneyi ziyaret ettikten sonra bensiz dönebilirsiniz. Lütfen anneme Wolverton Düşesi'ni ziyaret ettiğimi söyleyin. Majesteleri akşam yemeğine kadar beni eve bırakma nezaketini gösterecektir."

Bayan Rogers başını salladı ve koltuğa daha rahat bir şekilde yerleşti.

squablar. Evie gerçekten de Adel'e bir ziyarette bulunacaktı. Lord Ponsby'nin fazlasıyla cömert evlilik teklifini kabul etmesi için annesinin yaptığı baskıdan uzak birkaç saat geçirmek istiyordu, böylece düşüncelerini net bir düzene sokabilecekti. Belki de arkadaşının, dün gecedan beri kafasında dönüp duran aceleci planlardan, yani eve dönmeden önce Richard'ı ziyaret etme niyetinden vazgeçirmesine izin verecekti.

İstenmeyen kişilerle, haydutlarla, hırsızlarla karışıyor.

"Bazılarının *Aziz olarak* adlandırdığı adam hakkında bir şeyler duydunuz mu, Bayan Rogers ve sık sık gittiği bölgeler?"

hizmetçisinin gözleri spekülasyonla açıldı ve Evie'nin yüzü kızardı.

"Bu yüzden mi böyle giyindiniz leydim?" diye sordu Evie'nin kıyafetine dik dik bakarak.

Evie içgüdüsel olarak başını okşayarak şapkasının tam oturduğundan emin oldu. Açık mavi bir elbise, siyah bir Spencer ceket ve duvaklı bir şapka giymişti. Richard'ı evinde ziyaret etme fikri aklına gelmişti ve kimliğinin korunması gerekiyordu. Pervasız kalbini keşfederken, Evie aptal olmadığını umuyordu. Peçesi ve sade giyim tarzı onu Richard'ın konağına girip çıkanları izleyenlerin hevesli bakışlarından koruyacaktı. "Sadece merak ediyorum. Eğer rahatsız olduysanız, anlarım."

Bayan Rogers'ın burnu kırıştı ve kahverengi gözlerinin derinliklerinde bir eğlence gizlendi. "Markizin adını duymuştum leydim. Daha geçen ay nüfuzunu kullanarak Bayan Trent'in oğlunu idam sehpasından kurtardığını söylüyorlar."

Darağacından mı? "Peki Bayan Trent kim?"

"Lambeth'te dul bir kadın. Kocasını öldüğünden beri hayatta kalmak çok zor."

"Peki ya oğlunun suçu?"

"Bir beyefendiden cep saati çaldı. Değeri 30 dolardı."

Gine." Hayranlık Bayan Rogers'ın gözlerini aydınlattı. "Amcam küçük Tommy'nin nakledileceğini söyledi, ama marki gecenin köründe yargıcı ziyaret etti ve her şey halloldu. Kimse ne yaptığını bilmiyor leydim, ama küçük Tommy serbest bırakıldı. Bayan Trent'e de cömertçe yardım edildi."

"Anlıyorum," dedi Evie sakın bir düşünceyle. "Markiz çok cömert davranmış."

"Gerçekten de leydim, haberi duyduğumuzda çok sevindik. Kibar insanlar normalde bizimle ilgilenmezler."

"Aileyi tanıyor musunuz, Bayan Rogers?"

"Tanıyorum Leydi Evie, onlar benim komşularım."

Anlıyorum. Araba sarsılarak durdu ve Evie panjurları açtı. "Neden durduk?"

Bayan Rogers küçük pencereyi açtı ve arabacıya sordu. Perdeyi geri çekti ve koltuklara yaslandı. "Bir kaza olmuş gibi görünüyor leydim ve trafik var. John yolu değiştireceğini ve kısa süre içinde kütüphanede olacağımızı söyledi."

Evie başını salladı ve araba bir kez daha sarsılarak hareket edince rahat bir nefes aldı. "Umarım kimse yaralanmamıştır," diye mırıldanarak daha önce okumakta olduğu kitabı eline aldı.

Gürültülü bir ses Evie'nin panjurları bir kez daha açmasına neden oldu. Kaşlarını çatarak dışarıya baktı, geçtikleri sokaklara yabancıydı. Öne doğru eğildi ve yüzünü arabanın penceresine dayayarak bir adamın küçük bir çocuğa yumruk attığını gördü. Arnavut kaldırımlı sokakta yürüyenler işlerine devam ederken nefesi kesildi. Pişman olacağından emin olduğu bir içgüdüyle hareket ederek şemsiyesini kullandı ve arabanın tavanına vurdu.

"Leydi Evelyn?" Bayan Rogers sertçe sordu, bulundukları yere bakarken burnu tiksintiyle seğiriyordu.

"Burada kalabilirsiniz. Ben kısa süre içinde döneceğim."

Hizmetçisi ona skandal dolu bir bakış fırlattı. "Kesinlikle kovulacağım eğer izin verirsem

arabayı refakatsiz terk edemezsiniz!"

"Hadi o zaman." Araba durdu ve kadın aceleyle at arabasından indi, adamın hâlâ çocuğu dövdüğünü görünce öfkeyle birlikte iğrenme duygusu da içinde çalkalandı.

"Sen oradaki," diye çıkıştı küçük çocuğu ensesinden tutan adama. "Bırakın onu."

Adam arkasını döndü ve kadın bocaladı. "Lord Prendergast!" Kardeşinin bir arkadaşıydı ve akşam yemeği partileri ve balolar için birkaç kez evlerine gelmişti. Koyu kızıl saçları, gri gözleri ve zarif fiziğiyle her zaman çok nazik, cana yakın ve içten görünmüştü.

Elinde tuttuğu çocuk kanlar içindeydi ve ağlıyordu.

"Dehşete düştüm lordum. Bir çocuğa bu kadar zalimce davranmak için ne sebebiniz olabilir?"

"Bu çocuk," diye tükürdü, "cebimi karıştırmaya çalıştı. Onu sulh yargıcına teslim etmediğim için şanslı."

Evie çenesini kaldırdı. "Başarılı oldu mu?" "Hayır."

"O halde çocuğu bırakmanız için size yalvarıyorum lordum. Yaralı ve çok korkmuş durumda. Bir beyefendinin çaresiz bir çocuğu kanlar içinde bırakana kadar dövmesine inanamıyorum."

Lord Prendergast kızarma nezaketini gösterdi ve kravatını çekiştirdi. Tutuşunu bıraktı ve çocuk arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı.

"Teşekkür ederim."

Gözleri ısındı. "Sizi memnun etmekten her zaman mutluluk duyarım leydim. Gideceğiniz yere kadar size eşlik etmeme izin verir misiniz?"

"Eşlik eden biri olmadan arabama dönebilecek durumdayım. hizmetçisi yanımda."

Dudakları gerildi ama konuyu uzatmadı. Şapkasını sallayarak uzaklaştı ve bir köşede kayboldu. Hiç şüphesiz kardeşi

ve onu en sert şekilde azarladı.

"Kimsenin müdahale etmediğine inanamıyorum," dedi Evie, kalabalık caddede yürürken insanlara ters ters bakarak. Bakışlarının, şehrin o güne kadar gördüğü en metruk bölgelerinden birindeki binalarda gezinmesine izin verdi. Her şey çok pis görünüyordu, is ve kirle kaplıydı: binalar, çocuklar, gazete satıcısı ve soğukta cesurca portakal satan küçük çocuk. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu ve bu yerde anlayamadığı kasvetli bir kasvet vardı. Yoldan geçen birkaç kişi arabaya baktı ve isteksizce ilerlemeden önce onu dikkatle inceledi. Bayan Rogers'a baktı. "Neredeyiz biz?"

"Smithfield et pazarının yakınında, leydim."

Evie daha önce şehrin bu tarafına hiç gelmemişti, bu düşünce onu dehşete düşürdü, çünkü araba yolculukları fazla uzun sürmemişti. "Burası bir gecekondulu mahallesi mi?"

Bayan Rogers tereddüt etti. "Hayır, leydim." Hanımefendinin hizmetçisi birkaç adım arkalarında duran iki uşağa baktı.

"Bence en iyisi arabaya dönüp yolumuza devam edelim," diye mırıldandı Evie, çevredeki farklılığa hâlâ inanamıyordu. Binalar derme çatmaydı ve Evie'nin uzun zamandır alışık olduğu incelikten yoksundu. Birçok kirli çocuk ona yaklaşmaya çalıştı ama uşaklar onları uzaklaştırdı.

Küçük bir kız koptu ve kollarını açarak ona doğru koştu. "Lütfen hanımefendi, yemek için bir bozuk para."

Kızdan yayılan güçlü koku Evie'nin burnunu kırıştırdı. Zayıftı, dağınık ve keçeleşmiş siyah saçları ve delik botları vardı. Kızın gözleri geniş ve korkmuştu ya da belki de açlık ve çaresizlikti. Evie'nin yüreği burkuldu. İçinde birkaç bozuk para bulunan küçük çantasını aldı ve birkaç çocuğun, hanımefendinin hizmetçisinin ve uşaklarının itirazlarına aldırmadan üzerine çullanmasıyla geri çekildi. Bir el fırlayıp çantayı onun kaptı ve çocuklar birbirleriyle itişip kakışarak kaçışmaya başladılar

içindekiler.

"Sizi hırsızlar," diye bağırdı Bayan Rogers.

"Onları rahat bırakın Bayan Rogers, sadece açlar."

"Onlar hırsız, leydim. Rapor etmek ister misiniz?"

"Tabii ki hayır. Onlar çaresiz çocuklar." Richard'ın ona bahsettiği, yiyecek çaldığı için yedi yıl hapse mahkûm edilen çocuğa çok benziyorlardı. İnsanların ne kadar kötü giyindiklerini fark etmekten kendini alamadı, şu anda bile Evie'nin kemiklerini sızlatan soğuk için çok kötüydüler. Bakışları olukta hareketsiz yatan küçük bir bedene takılınca kaşlarını çattı, elleri yanında gevşekçe sallanıyordu. Portakal yüklü bir arabayı iten bir adam etrafından dolanırken Evie'nin nefesi kesildi.

"Başka tarafa bakın leydim, büyük ihtimalle ölmüştür."

"Öldü mü?" Evie titreyen elini midesine bastırdı, içinde kıvrılan hastalık hissinden nefret ediyordu. Görünüşte cansız olan çocuğun yanında yere oturmuş, ekmeğe benzeyen yuvarlak bir şey yiyen insanlar vardı, birkaçı hareketsiz yatıyordu, çoğu uzuvları kopmuş adamlardı. Şok bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. "I..." Boğazı kapandı. *Kim bunlar?*

Birdenbire, mantıksız bir şekilde, üşüdüğünü ve korktuğunu hissetti. Bu yoksulluktu, annesinin yakındığı kader değildi. İçgüdüsel olarak, Evie bunun en kötüsü olamayacağını fark etti, çünkü gecekondü mahallesinin kalbinde değillerdi. Sadece çevrede durması akıl almaz görünüyordu. Sanki hareketlerini başka biri kontrol ediyormuş gibi, bakışları umutsuzluğun yürek parçalayan yüzlerinden birinden diğerine sekerek sokakta daha da ilerledi. Çocuklar, kadınlar, kirli ve yırtık pırtık asker üniformaları içindeki erkekler.

Yaşı belli olmayan bir kadın, kucağında bir çocuk ve elbisesine tutunmuş iki çocukla ona doğru koştu. "Lütfen hanımefendi, benim çocuklar için bozuk paranız var mı?"

Evie çaresizce, "Ben... hayır, hepsini daha önce aldılar," diye cevap verdi.

Kadın, yalvarışını masaya taşıırken ona bir bakış bile atmadı.

Evie'nin arkasındaki beyefendi, hatta ceketini tutacak kadar ileri gitti. Adam kadının başının yan tarafını kelepçelediğinde Evie'nin nefesi kesildi ve kadın t6kezledi, ocuk kolundan kaydı. Evie koşarak yanlarına gitti, eğildi ve ayağı kalkmalarına yardım etti.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu sert bir ses arkasından.

Richard. İçinde tuhaf bir his belirdi ve kendini onun kollarına atmak istedi. Yavaşça kavrandı ve bir binanın kenarına doğru sürüklendi.

"Açıkla kendini - seni buraya hangi çılgınlık getirdi?"

Utanç ve üzüntü gözyaşları içinde boğulurken konuşamıyordu. "Evie, nasıl bir risk aldığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir ocuk dvlyordu ve ben fazla düşünmeden tepki verdim." Boğazında büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirdi. "Ben... hizmetimi ve iki uşağımı aldım."

"Seni koruyamazlardı," diye homurdandı. Yakınında duran Bayan Rogers'a baktı. "Git. Onu sağ salim evine geri götüreceğim."

Bayan Rogers hızlı bir reverans yaptı. "Peki lordum. Kontese Majestelerini ziyaret ettiğinizi haber vereyim, leydim," dedi ve iki uşakla birlikte aceleyle uzaklaştı.

Richard bakışlarını Evie'ye çevirdi, gözleri rahatsız edici bir yoğunlukla onun yüzünü tarıyordu. "Sorun nedir? Tanrı yardımcım olsun, sana zarar veren kişiye gmeceğim."

"Kimse bana zarar vermedi," diye soluk soluğa bağırdı, ondan yayılan tasmalı şiddetle sarsılmıştı.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Gözlerinden akan yaşları sildi. Bakışları bir kez daha dilenen çocuklara, yaşlı işportacıya ve olukta uzuvsuz yatan adama kaydı. "Onların çektiği acılar beni utandırıyor," diye boğuk bir sesle mırıldandı.

"Ağlama," dedi sert bir sesle.

"Nasıl yapamam? Burada üşüyen, zar zor yemek yiyen, yüzleri is içinde çocuklar var ve görünüşleri o kadar... o kadar yetersiz ki. Bu arada, balo üstüne balo veriyoruz, sonrasında bir sürü yiyecek ve şampanya atılıyor."

Evie parmaklarına titrememelerini emretti. Gözyaşları bir kez daha gözlerinin arkasını yaktı. Başını onun göğsüne yasladı ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Tüm dünyası esprili konuşma sanatını, zarif bir zarafetle nasıl yürüneceğini ve dans edileceğini, kurnazca nasıl flört edileceğini ve yılda en az on bin sterlin kazanan bir beyefendiyi nasıl elde edeceğini öğrenmek üzerine kuruluydu. "Nasıl bu kadar cahil olabildim?"

İçinden çığ, çirkin bir ses yükseldi ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını öfkeyle silkeledi. Richard alçak sesle, anlaşılmaz bir küfür savurarak, herkesin gözü önünde onu kendine doğru çekti.

"Yapma," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, Evie."

"Acı çekenleri hiç düşünmedim. Yoksulluğun ve çaresizliğin farkında bile değildim. Bu kadar bolken bu nasıl olabilir? Hayatım ortaya çıkmakla, her balonun güzeli olmakla geçti, oysa *bu*... Gerçekten de mükemmel bir yaldızlı kafesin içinde yaşıyordum," dedi.

İşte o zaman onun nasıl değiştiğini, *tonlara* ve daha az şanslı olanlara yardım etmeyi reddedenlere karşı duyduğu tiksintiyi anladı. Onu kıran utanç, önünde duran adama dönüştüren ise umut olmuştu.

Eli yavaş ve yatıştırıcı bir hareketle kadının sırtında gezindi. "Kahretsın Evie, sözlerim asla seni buraya sürüklemek için değildi."

"Onlar yapmadı, arabacı tesadüfen bu tarafa yönlendirdi." "Gelin, kalamayız, her köşede pusuda bekleyen ayak takımları var." dedi ve onu bekleyen arabasına doğru götürdü.

Boğazından bir itiraz yükseldi. "Şurada yan yatan küçük kızı gördün mü? Sanırım..." Yutkundu, korku boğazını yakıyor ve kalbindeki neşeyi sıkıştırıyordu. "Sanırım artık yaşamıyor. Lütfen onu kontrol eder misiniz?"

Kızı nazikçe sıktı, sonra onu bıraktı ve sokağın kenarına sarılmış küçük bedene doğru yürüdü. Richard eğildi, ince battaniyeyi kaldırdı ve kızı inceledi. Paltosunu silkti ve kızı kucağına aldı. Evie'nin içinde umut alevlendi. Beklemeye dayanamayarak aceleyle ona doğru koştu. "Yaşıyor mu?"

"Evet, ama açlıktan bayılmış durumda. Onu hemen Bayan Cranston'a götürmeliyiz."

Fahişe dul eşi mi?

Aceleyle arabasına doğru ilerlediler ve kısa bir süre içinde arabaya oturdular. Çocuğu daha da sıkı bir şekilde paketledi, göğsüne yakın tuttu, pisliğini ve ondan yayılan kötü kokuyu umursamadı.

"Sokaklarda yürüyen adamlar vardı ve onu görmezden geldiler," dedi Evie, dudaklarını sıkarak ve titreyişlerinden nefret ederek.

Altın rengi gözler onunkilerle çarpıştı. "Her yıl yüzlerce çocuk şehrin sokaklarında ölüyor. Ya açlıktan ya da soğuktan."

Kadın irkildi. "Böyle bir vahşeti hiç okumadım."

Alaycılık dudaklarını soğuk bir küçümsemeye dönüştürdü. "Çünkü hangi leydi ve lordun muhtemelen bir ilişki yaşadığını bildiren skandal sayfaları daha çok rağbet görüyor."

Küçük pencereden dışarı baktı, adamın bakışlarındaki kınamaya dayanamadı. Sessizlik içinde yol aldılar ve birkaç dakika sonra araba tıkırdayarak durdu ve kapı arabacı tarafından gecikmeden açıldı. Arabadan indiler ve dışarıdaki büyük ama çok acımasız görünen eve doğru hızla ilerlediler. Kadın ona ayak uydurmak için acele etti. "Neredeyiz biz?"

"Cheapside bölgesi."

"Ve Bayan Cranston burada mı

yaşıyor?" "Evet."

"I..."

"Arabada bekleyebilirsiniz," diye kestirip attı. "Görölmeniz durumunda ortaya çıkacak skandaldan endişe duyduğunuza şüphe yok, ancak arkadaşlarınızdan hiçbirinin şehrin bu bölgesine gittiğini sanmıyorum."

Evie onun sözlerinin doğruluğuna içerleyerek dilini tuttu. Richard kapıyı çalmadan büyük meşe kapı açıldığında onu takip etti. Richard koridorda aceleyle ilerlerken Evie de ona ayak uydurdu ve evin sıcak, davetkâr varlığına dikkat etti. Paçavra kaplı duvarlar yeni boyanmış neşeli bir pembe renkteydi ve mobilyalar masif koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Modadan uzaktı ama pratik ve iyi cilalanmış görünüyordu.

"Bayan Cranston," diye bağırdı.

Bir kapı açıldı ve Evie, birkaç temiz ve canlı çocuk yüzünün bir grand-pianoforte etrafında toplandığı bir tür müzik odasına göz attı. Kapı kapandı ve birkaç hafta önce baloya getirdiği dul kadın, nazik gözleri merakla Richard'dan Evie'ye bakarak ilerledi.

"Burada neyimiz var?" diye mırıldandı, çocuğun yüzünü incelemek için battaniyeyi kaydırды. "Onu yukarı çıkar Richard. James'e Dr. Campbell'ı getirmesini söyleyeceğim."

Merdivenleri hızla çıktı ve Evie ne yapacağını bilemez bir halde donup kaldı. Bayan Cranston genç bir hizmetçiye çorba, kuru tost ve doktorun çağrılması için emirler yağdırdı. Herkes onun emirlerini yerine getirmek için hareket etti ve koridor boşaldığında dikkatini Evie'ye çevirdi.

Bayan Cranston reverans yaptı. "Leydi Evelyn, bu koşullara rağmen sizi yeniden görmek büyük bir zevk."

"Ben... Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye sıcak bir şekilde karşılık verdi.

Haftalar önce Richard'ı görmezden gelmişti çünkü şimdi karşısındaki kadınla tanıştırmak istemiyordu. Evie, Bayan Cranston'ın toplumun kendisine yönelttiği pek çok eleştiri yüzünden nasıl aşağılandığını hayal bile edemiyordu. "Kızın inanıyor musunuz? Yerde yatıyordu ve duyarsız görünüyordu."

"Onun iyileştiğini görmek benim görevim ve sevincim. Çocuğa bakmadan önce size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Lütfen tüm ilginizi ona yöneltin. Ben iyi olacağım."

"Size salona kadar eşlik etmeme izin verin." Birkaç dakika sonra Evie, itirazlarına rağmen, çay ve bisküvilerle birlikte, zevkle döşenmiş geniş salona rahatça yerleşmişti. Bayan Cranston gülümsedi, hafif bir reverans yaptı ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Burası da neresiydi? Richard hakkında, onun kaygıları, hayalleri ve umutları hakkında ne kadar az şey biliyordu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve adam içeri girdi. Elindeki çay bardağını küçük ceviz masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "İyi olacak mı?"

Anlaşılmaz bir duygu gözlerini kararttı. "Doktor yolda, Bayan Cranston da şu anda onu yıkıyor ve saçlarını kesiyor. Yakında karnı da doycak."

"Şimdi ona ne olacak?" "Burada yaşayacak."

"Peki burası?"

"Terk edilmiş çocuklar için kurduğumuz pek çok evden biri. Bir odada iki çocuk kalıyor ama her birinin kendi yatağı var. Mürebbiyeler ve öğretmenler var. Onlara okumayı, sayıları ve coğrafyayı öğretiyoruz. Amacımız çocukların saygın bir konum elde etmelerini ve ilerlemelerini sağlayacak özel bir eğitim almalarını sağlamak."

"Böyle birkaç ev var mı?" "Son sayıma göre yirmi tane."

"Konuştuğunuz konular hakkında fazla konuşma fırsatımız olmadı."

şimdi de dahil." Hayatındaki en değerli insanlardan biri olmasına rağmen onun çabaları hakkında hiçbir fikri olmamasının utancı içini yaktı. Aynı toplumdan oldukları halde nasıl bu kadar ayrı dünyaların insanları olabilirlerdi?

"Meşgulmüşsün."

Uygun bir yanıt bulmakta zorlandı. Sezonun ev partisini planlamakla ve annesiyle birlikte balolara ve müzikallere katılmakla meşguldü Adel birkaç kez Evie'ye daha az şanslı olanlar için inşa ettikleri okullar ve hastaneler hakkında bilgi vermişti. Peki o ne yapmıştı? İğne parasının bir kısmını hiç anlamaya çalışmadan vermişti. *Aman Tanrım.*

"Bana her şeyi anlatacak mısın?" Sözleri fısıltıdan farksızdı.

Gözleri yavaşça kadının üzerinde gezindi, yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet."

"Londra'nın kenar mahallelerinde yaşayanlara yardım etmek için Wolverton Dükü, Blade Kontu ve diğer birkaç iyi adamla ortaklık kurdum. Uygun fiyatlı evler, okullar ve hastaneler inşa ediyoruz."

"Burada, şehirde mi?"

"Burada birkaç tane var. Çoğu şehrin kenarına yakın, havanın daha temiz olduğu kırsal kesime doğru, ancak erkek ve kadınlarımızın hala şehir merkezindeki işlerine ulaşabilecekleri yerlerde bulunuyor. Çocuklar bebek çiftliklerinden, kötü işletilen yetimhanelerden ve St. Giles'in gecekondu mahallelerinden kurtarılıyor. Reformlar için daha güçlü çağrılar yapılıyor, ancak lordlar İngiltere'nin savaş kayıplarının durumuna karşı katı kalpliler."

Salondan çıkarken ona eşlik etmesi için kolunu salladı. Adam, Bayan Cranston'a yarın ziyaret edeceğini söyleyip evden ayrılırken kadın hiçbir soru sormadı. Onları park halindeki arabasına doğru yönlendirdi.

Onları durmaya zorladı. "Yürüyebilir miyiz?"

Kaşlarını çattı, altın rengi gözleri dikkatle kızın yüzünü inceliyordu. "Şu anda arabanın içine kapatılmayı hiç istemezdim."

"Gidelim," dedi huysuzca, kızın elini çekip kendi elinin içinden geçirerek.

Adamın kendisine sarılmasına izin veren samimi tavrına baktı. "Sanırım burada kimse bizim dünyamızı yöneten katı edep kurallarını umursamıyor."

"Yok."

Evden uzaklaşıp işlek bir caddeye doğru ilerlediler ve nehir kıyısına doğru yürüdüler. Hava nemli ve soğuktu ama yine de ruhunda bir sıcaklık hissetti. Bir çocuk koşarak yanlarına geldi ve iki elma uzattı.

"Sizin için, patron," dedi.

Richard onları aldı ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi havaya bir bozuk para fırlattı ve delikanlı onu ustalıkla yakaladı. Paranın bir hükümdarlık olduğunu görünce çocuğun yüzüne memnuniyet yerleşti. Evie onun cömertliği karşısında şaşkına döndü ve nehre bakan küçük bir parkın yanındaki taş banklara ulaşana kadar bu olay en az altı kez daha tekrarlanınca daha da alçaldı. Bir sepet, şüpheli etli turtalar, elmalar, tarçınlı çörekler ve portakallar almışlardı. Hava nahoştu ama bunu gösterişli bir balo salonuna ya da sıcak, iyi dekore edilmiş bir salona değişmezdi. "Çocuklar... Onlara karşı son derece nazıksınız."

"Birileri olmak zorunda. Londra'nın doğu yakasında yoksulluk ve gecekondlu mahalleleri hakim."

"Diğer alanlarda daha mı korkunç?"

Dudakları kıpırdadı. "Kötü inşa edilmiş apartmanlar var. Binaların altyapısı o kadar kötü ki sık sık çöküyor ve tüm aileler yataklarında eziliyor. Ancak, kolera ve diğer hastalıkların düzinelerce insanı öldürmesine neden olan kötü atık bertarafına rağmen, çocuklarının aç karnını doyurmak için umutsuzca iş arayan aileler giderek daha fazla şehre akın ediyor. Savaştan beri, Evie..." Acı dolu bir yüz ifadesi

yüzüne çarptı. "Savaştan bu yana pek çok çocuk yetim kaldı, kadınlar dul kaldı, pek çok asker iş bulamadığı için karnını doyurmakta zorlanıyor. Bunlar Londra'nın güveçlerinde yaşayanların acımasız gerçeklerinden bazıları. Ama biz... bizim gibiler, yoksulların durumundan hiç etkilenmeden, kibar toplumun zenginlik ve ayrıcalıkları içinde müstehcen bir zenginlikle yaşıyoruz," dedi ve ağzı gizli bir küçümsemeyle düzleşti.

Boğazı düğümlendi. "Sizce toplumumuzun çoğu böyle bir umutsuzluğun varlığından haberdar mı?" Çok sevdiği ve saygı duyduğu annesinin ve babasının, çocukların içinde uyuduğu ve öldüğü yoksulluğun farkında olmalarını ve hiçbir şey yapmamalarını kabullenemiyordu.

"Farkında olmayanlar için, görmezden gelmeyi seçiyorlar. Ben yıllarca görmezden geldim," dedi biraz pişmanlık ve acıyla. "Kızımı nasıl bulduğum olmasaydı... mülklerimden, kulübümü ziyaret etmekten, yarışmaktan, kumardan, metres tutmaktan ve *tonun* genç adamlarının düşkün olduğu genel saçmalıklardan daha fazlasını asla umursamayabilirdim. Ordu ile yurtdışında geçirdiğim zaman bana acı çektirdi, ancak bunu savaştan zarar görmüş bir ülkede olduğum için haklı çıkarabilirdim. Bu farklı ve çok ama çok yanlış."

Onun koluna hafifçe dokundu. "Buna inanıyor olamazsınız. Hayır kurumlarına bağış yaptınız-"

"Binlerce bağışta bulundum ama kızımın tanışana kadar hiç ilgi görmedim. Bu insanların, Evie, onlara yardım edebilecek ya da edemeyecek bazı hayır kurumlarına yapılan bağışlardan daha fazlasına ihtiyaçları var. Bizim gibi toplumun lokomotifleri olan insanların onları önemsemesine ve onlar için mücadele etmesine ihtiyaçları var. Bu gece gördükleriniz Londra'yı kaplayan çaresizlik ve umutsuzluğun sadece görünen yüzü."

"Emily'ni bulduğuna sevindim," dedi. "Bunu sana daha önce söylediğimi sanmıyorum."

Başını bulutlu gökyüzüne doğru eğdi. "Kızımı bulduğumda yankesicilik yapmaya zorlanıyordu. Ve onu elinde tutan adamlar onu bana satmaya çalıştılar."

Evie irkildi. "Pardon?"

Ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Onu ve diğer çocukları satın alıyormuşum gibi davranmak zorunda kaldım. Parayı aldık ve kaçtık ama kalplerindeki açgözlülük ve kötülük onları bizi takip etmeye teşvik etti." Gerginlik Richard'ın içine işledi ve bakışlarında karanlık bir şey gizlendi. "Eğer onu bulmasaydım, eninde sonunda Emily'm sokaklara gönderilecek ve yiyecek, barınak... ısı için bedenini satmak zorunda kalacaktı," diye itiraf etti Evie'nin nefesini kesen bir açık sözlülükle.

Yüce Tanrım.

"I..." Saf bir iğrenme nöbeti onu delip geçti. Temel insani ihtiyaçlar için bedenlerini takas etmek zorunda kalan kadınlar ve çocuklar olduğundan haberi yoktu. Daha da kötüsü, çocukları satan insanlar vardı. Bir kez daha, gözyaşları dökülmekle tehdit etti. "Böyle bir hayatı anlayamıyorum."

Dalgın bir şekilde kolunu okşamaya başladı ve ona, arzuladığını fark etmediği bir rahatlık sağladı.

"Daha fazlası var mı? Bundan dolayı solmak istemiyorum. Lütfen söyle bana."

"Sokak aralarında ve oluklarda uyuyan kadın, erkek ve çocuklarla dolu birçok gecekondu mahallesi var. Kışın hiç ısınmayan evler, on ya da daha fazla kişilik bir aileyi barındıran tek bir oda, yeraltı dünyasını yönetenler için yankesici olarak çalışan çocuklar. Fabrikalarda ve baca temizleyicisi olarak çalışan çocuklar. Birçoğunun doktora, hastaneye, temiz suya ya da iyi gıdaya erişimi yok. Ülkenin umutsuzca siyasi reforma ihtiyacı var. İngiltere'yi Parlamento ve Lordlar Kamarası yönetiyor ve savunmasız olanları Londra'nın yeraltı dünyasının acımasız ve ahlaksız adamlarının pençelerine terk ediyor. Varoşların yırtıcıları tarafından her fırsatta sömürülüyor ve istismar ediliyorlar."

"Ve onları kurtarmak mı istiyorsun?" "Bir çözüm önermek istiyorum."

zengin malikaneden sadece birkaç mil ötede böyle bir dünyanın var olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Thames Nehri'nden sert bir rüzgâr esiyordu,

Evie titreyerek ellerini kollarının üzerinde gezdirdi.

"Buraya gel."

Kaşlarını kaldırarak yaklaştı. Adam paltosunu silkti ve onu paltosunun muhteşem sıcaklığına soktu. Eğer *tonlarca* ağırlıkta biri tarafından gözetlenirlerse, kız inkâr edilemez bir şekilde mahvolurdu. Bu düşünce şimdi o kadar saçma geliyordu ki dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hadi yürüyelim. Soğuğa iyi gelir."

Ayağa kalktılar ve sessizce arabaya doğru yürüdüler. Adamın akıl almaz bakışları sokaklarda o yeni hesapçı tavrıyla dolaşırken kadın onun sözlerini düşündü. Ona her zaman sessiz, kendine yeten bir güce sahipmiş gibi görünmüştü, ama şimdi dünyaya sunduğu yüzeyin altında daha uçucu, daha acımasız bir şey parıldıyordu. Yıllar süren şakalaşmaları ve birlikte yaptıkları uzun yürüyüşler aklından geçti. Onun içinde hâlâ o adamın var olduğuna inanamıyordu.

Bir zamanlar anladığını sandığı adamdan bu kadar değişmişken, onunla evlenme arzusu aptalca mıydı?

Altıncı Bölüm

Richard Evie'nin park halindeki arabaya binmesine yardım etti, kapıyı tıklattı ve araç hareket etti. Araba sallanıp durarak onu Londra'nın soğuk ve çirkin sokaklarından uzaklaştırdı. Perdeleri sıkıca kapattı, böylece onun arabadaki varlığı Londra'nın dedikoducuları tarafından fark edilmeyecekti. Koltuğuna yerleşirken öne eğildi ve başparmağını kızın yanaklarının kıvrımında öyle şefkatle gezdirdi ki kızın boğazında bir yumru oluştu. "İlgilendiğin için teşekkür ederim, Evie. Bu tarafa gelmeni hiç beklemiyordum. ama geldiğinize çok sevindim."

Adam elini indirdi ve kadın onun sıcaklığından mahrum kaldığını hissetti. "Ben de memnun oldum. Hayır işlerinize ilgi çekmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Akıllı ve zamanı için daha değerli bir iş hiç olmamıştı. Nasıl başlayacağını bilemiyordu ve en azından doğru kulakla yapacağı konuşmaların kapıları açacağını umuyordu. "Bu öğleden sonra Adel'i ziyaret etmek niyetindeydim. Finansmanı yetersiz birkaç hayır kurumunun hamisi olduğunu biliyorum. Nereden başlayacağıma dair ondan talimat alacağım."

Adamın gözleri onay ve kadının yorumlayamadığı çok daha nazik bir şeyle parlıyordu. "Neden peçelisin?"

"Adel'i ziyaret ettikten sonra seni aramak gibi bir fikrim vardı."

Karanlık bir kaş kalktı. "Annen ya da Elliot olmadan mı?"

Isı yanaklarını ısıttı. "Peçenin nedeni de bu." "Geçmişte etrafa notlar gönderiyordunuz."

"Hiçbir zaman tahmin edilebilir olacağıma söz vermedim."

Richard ellerini gelişigüzel ortasına kavuşturmuş bir halde sedirlere yaslandı. "Bir şey mi oldu?"

"Evet. Evleneceğim," dedi usulca. "Korkarım bu durumdan daha fazla kaçamayacağım."

Göz kapaklarını indirmeden önce yaşadığı şok gözlerini kamaştırmıştı. Sakin ve soğukkanlı olana kadar başını kaldırmadı. Evie gülümsemesini gizledi. O rahatsızlık belirtisini görmüştü ama bunun ona fazla umut vermesine izin vermedi; fikrini değiştirmesi herkesi sarsabilirdi.

"Anlıyorum, peki o mutlu gün ne zaman?" diye sordu ağır bir alaycılıkla.

"Babama göre önümüzdeki birkaç hafta içinde nişanlanacağım."

Richard'ın gözlerine çiğ, içgüdüsel bir duygu sıçradı ve gözleri onun pek anlayamadığı bir ateşle yandı. Gözleri kadının karnına kayd. "Hamile misin?"

Bir şaşkınlık nefesi kaçtı. "Hayır! Benim şerefime nasıl böyle bir şey teklif edersiniz?"

"Şahsınıza karşı hiçbir iftirada bulunmuyorum. Aşık olduklarına inanacak kadar aptal olanların evlenmeden önce yakınlaşmaları doğaldır. Ben sadece birinin cazibesine kapıldığınızı düşündüm."

"Ben yapmadım," diye tersledi, yanakları alev alev yanıyordu.

"O zaman bu acele niye? Genç hanımların çoğu en az altı aylık nişanlıdır," diye sordu soğukkanlılıkla, gözleri bir şahin kadar dikkatli ve deliciydi.

"Babamın çok büyük borcu var." "Bu onun yükü, senin değil."

"Öyle değil mi? Ailem için tek değerimin onları yüceltecek bir evlilik yapmak olduğunu hep biliyordum. Yıllarca bundan kaçındım çünkü kendi kocamı kendim seçmek istedim. Belki de saftım, hayatın gerçeklerine karşı kördüm. Biz sosyete kadınları gerçekten seçim yapamıyoruz. Biz zaten

ve babam da zaten ödeme güçlüğü çeken kiracılarımızın kiralarını artırmayı planlıyor. Evliliğim sadece bana fayda sağlamayacak."

Bakışları daha da kukuletalaştı. "Evlilik fikri karşısında bu kadar sakinleşeceğini hiç düşünmemiştim. Yıllardır taliplerinden kaçıyorsun."

"Uygun olmayanlar."

"Ah... peki bu yeni *sevgilin* senin gözünde uygun mu?"

"Görünüşe göre ailemin tam da ihtiyacı olan kişi o," dedi yumuşak bir sesle. Adam sertleşti. "Anlıyorum. Adını sormama izin verin."

"Vikont Ponsby, annemin dediğine göre yılda elli bin pound kazanıyormuş. Ve eğer Lord Ponsby'yi seçmezsem, başka herhangi bir zengin ve unvanlı beyefendi de olur. Üç gün sonra bir balo verilecek ve sezonun bütün gözde bekârları davet edildi. Annem beni birkaç hafta içinde nişanlı görmeye kararlı."

Richard'ın gözleri derin bir alaycılıkla parlıyordu. "Sadece aşk için evlenmek gibi saçma sapan laflar ettiğin zamanlarda seni daha çok seviyordum. Sosyetenin diğer hanımları gibi paralı asker olacağını hiç düşünmemiştim."

Evie gülümsedi. "Böyle hissetmene sevindim ve oldukça da rahatladım."

Kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak rahat bir poz takındı. "Anlamıyorum ama eminim beni bilgilendirmek için çok az teşvike ihtiyacınız olacaktır. Dikkatle dinliyorum."

"Evlenmeyi tercih edeceğim başka bir beyefendi daha var, zenginliğinden dolayı değil ama... ona derin bir hayranlık duyuyorum. Ne yazık ki o benimle aynı düşüncede değil."

"O zaman o lanet bir aptal."

Başını salladı. "Katılıyorum. Sorun şu ki beni bir kadın olarak fark ettiğini sanmıyorum. Benim amacım onun dikkatini çekmek... bir kadın olarak."

Richard gözlerini kırptırdı... ve sonra tekrar kırptırdı, yüzünde tutuk bir ifade vardı.

yüzünde. Kollarını yavaşça indirdi ve öne doğru eğildi. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Beni fark etmesini sağlamaya karar verdim ve önümüzdeki birkaç hafta içinde dikkatini çekmeyi başarır ve ondan bir teklif alırsam, Lord Ponsby'den ağlayarak ayrılabilirim."

Richard onu dikkatle inceledi ve o da kendisine bakan kurnaz zekâ karşısında kıpırdanmamak için kendini zor tuttu.

"Peki sizi bir kadın olarak nasıl fark etmesini istiyorsunuz?"

Dudaklarını ıslattı, skandal planlarına karşı gergin bir tepkiydi bu ve adamın gözleri bu hareketi takip etti. "İşte bu noktada sizin uzmanlığınıza güveneceğim. Yıllarımı taliplerimin cesaretini kırmakla geçirdim, birini nasıl çekeceğimi bilmiyorum. Onun ilgisini nasıl çekerim ve bunu nasıl sürdürürüm? Beni öpmesi için onu nasıl ayartırım? Balolarda benimle dans etmesi, parkta benimle yürümesi, bana mektuplar ve şiirler göndermesi için onu nasıl etkileyebilirim?"

"Sanırım nereye gittiğinizi biliyorum ve cevabım hayır." "Oh,

Richard, isteğimi duymadın bile."

Çenesi sıkıştı ve koltuğun kenarını kavradı. "Evie-" "Öğret bana," dedi cesurca, koltuğunda öne doğru kayarak. "Nasıl yaparım Öpücük... Onun saygısını nasıl kazanabilirim? Sen benim arkadaşısın. Bana ders vermekle yükümlü olduğuna inanıyorum."

"Evie-"

"Baştan çıkarma konusunda derse ihtiyacım var."

"*Lanet* olsun. Eğer beyefendinin gözüne girmek için çalışman gerekiyorsa, o lanet olası bir aptaldır," dedi Richard huysuzca. "Sen çok güzelsin, Evie. Zeki, esprili ve nazıksın. Onu düşündüğün için çok şanslı olmalı." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Kim bu aptal?"

Sen, sevgilim. "Söylememeyi tercih ederim." "Neden lanet olsun ki?"

"Ponsby'yi araştıracağınızı zaten biliyorum, tıpkı daha önce yaptığınız gibi."

bana yaklaşan diğer talipler. Bunu benim gizli beyefendime yapmamanızı tercih ederim."

"Peki ya sana söz veririm?"

"Yine de arzularım tarafından yönlendirileceğim ve onun adını senden saklayacağım." "Tanrı adına ne istediğin hakkında bir fikrim sana düşündürdüren nedir?"

bu soytarıyı çekmek için ne yapmalıyım?"

Evie gülmekten kendini alamadı. "Söylentilere göre çeşitli sevgilileriniz olmuş - aktrisler, ünlü fahişeler, yüksek sosyete mensup hanımlar ve ahlaki şüpheli hanımlar. Sizi nasıl bu kadar iyi yakaladıklarına dair bir fikriniz vardır herhalde?"

"Belki de onları yakalayan bendim," dedi biraz eğlenerek ve öylesine kibirli bir üstünlükle ki, ona tokat atmak istedi.

Belli belirsiz bir omuz silkmeye yetindi. "Şüphesiz karşılıklı bir şeydi." "Peki bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Sevgili bir arkadaşınızı kadınların en mutlusu yapacaksınız."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "İhtiyacım olan tek teşvik de bu," diye cevap verdi.

Kadının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve adam sert bir nefes aldı. Evie tokalaşması için elini uzattı. Adam onun avucunu hafifçe tuttu. "O zaman bir pazarlığımız var. Bana nasıl düzgün öpüşüleceğini öğreteceksin, tabii ki gizlice, nasıl flört edileceğini ve balolara katılıp benimle dans edeceksin, böylece o korkunç bir şekilde kıskanabilir."

Richard onun elini sıktı. "Birkaç baloya katılabilirim, seninle dans edebilirim, bu aptalın ilgisini nasıl çekebileceğin konusunda sana anlamlı bilgiler verebilirim ama kesinlikle öpüşme olmayacak."

Evie isteksizce kabul etti ama tam olarak ihtiyacı olan şey değildi. "Peki neden öpücük yok?"

Hava beklenmedik bir gerginlikle gerildi ve nabızı boğazında atmaya başladı.

"Bu çok tehlikeli olur." "Beni daha önce öpmüştün."

Bakışlarının derinliğinde güçlü bir sıcaklık alevlendi. "Bunun şimdi nasıl ilerlememiz gerektiğiyle hiçbir ilgisi yok. Ve o öpücükler iffetliydi."

"İffetli mi? İlgimi çektin, Richard. O zamanlar bunların yasadışı ve cüretkâr olduğunu düşünmüştüm. Daha fazlası olduğunu mu ima ediyorsun?"

Bakışlarını uyarırcasına daralttı.

Gülümsememeye çalışarak dudaklarını büzdü. "Nasıl düzgün öpüşüleceği konusunda başka birinden ders almamı mı tercih edersin?"

"Yüce Tanrım, öyle bir şey ima etmedim."

"Hassas baştan çıkarma sanatı konusunda ders almazsam, işi berbat edeceğimden eminim. Bu fikir bile tahammül edilemez."

"Evie..."

Kadın onun yanına oturmak için hareket ettiğinde ne diyeceğini bilemez bir halde yutkundu. Richard gibi bir dünya adamının tüylerini kabartmaktan oldukça hoşlanıyordu. Saf kadınsı içgüdülerıyla hareket ederek yüzündeki peçeyi kaldırdı ve adamın çenesinin sert tarafını hafifçe öptü. Kalbi heyecan verici ama bir o kadar da korkutucu bir tempoda çarpıyordu. Adam onun bu geçici keşfine karşılık vermeyince endişesi azaldı ve merakı arttı. Onu ne kadar baştan çıkarabilirdi? "Belki de şimdi bir ders denemeliyiz... Böylece derslerinin ne kadar kapsamlı olması gerektiğini planlayabilirsin."

"Seni dizlerimin üzerine yatırıp kıcını kızartmak istiyorum. Belki o zaman daha mantıklı davranırsın," diye cevap verdi, sesi sessiz, çok yumuşak ve tehlikeliydi.

"Elinin kıcımda olduğu düşüncesinin utanç verici bir şekilde çekici olduğunu kabul etmek ahlaksızlık mı?" diye alay etti, içinden bir sıcaklık şimşegi çakarken bile.

Sert bir iniltiyle onu kendine doğru çekti, dudakları birbirinden birkaç santim uzaklaştı. "Sen oynamaya çalıştığın oyunda bir bebeksin. Keşke yutulmanın senin için ne kadar kolay olacağını bilseydin, merak ediyorum sevgili Evie, acaba

o zaman daha dikkatli adım atarsınız."

Midesinde ani bir sinir patlaması oldu. "Richard, ben-"

Onun sözlerini yuttu. *Oh*. Öpücüğü çok nazikti, sanki onu minderlerin üzerine itip ırzına geçmek istiyormuş gibi onu tutuş şekliyle oldukça zıttı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve diliyle okşadı. Kızın boğazından aç bir inilti koptu. Adam dudaklarını ondan çekti. "Kahretsin, gerçekten yapamam... Sadece pamuk ipliğine bağlıyım Seni çok fazla arzuluyorum."

Beni arzuluyor mu? "Ne zamandır?" diye nefes aldı. "Ne zamandır beni istiyorsun?"

"Altı yıl," diye bağırdı, gözleri tehlikeli bir ateşle parlıyordu. "Eğer seni bir daha öpecek olursam, seni alırım, sonuçları ne olursa olsun. Ben senin tanıdığın adam değilim, Evie. Toplumun davranış kurallarına ve onların belirsiz onur kavramlarına bağlı değilim. Benim kendi kurallarım var... Çoğu kişiye göre ahlaksızca ve karakterimi sorguladığım günler oluyor." Adamın elleri kadının kalçalarında sıkılaştı. "Özgürce sunduğunuz şeyi kabul ettiğim için bir birlikteliğe ikna olmayacağım."

Titreyen parmaklarını onun güzel ağzına dokunmak için kaldırdı. Onu bu kadar arzulamak fiziksel olarak acı veriyordu. "Acı ve umut içinde öpücüklerini bekliyordum. Aptalca ve umursamazca ama şu anda *itaatkâr* olmak istemiyorum... şimdi değil."

Kızın ağzına en hafif öpücüklerini kondurdu. Dudakları karıncalandı ve yandı. Tadı çağrışım yapıyordu. Adam alt dudağını hafifçe ısırdı ve kız inledi.

Şiddetle küfretti ve sonra da yağmaladı. *Oh Tanrım*. Ciğerlerindeki havayı çaldı ve ağzını başka bir öpücükle ele geçirirken düşüncelerini lapaya çevirdi. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırdı, yumuşak ısırıklar ve sıcak, acil öpücüklerle dudaklarını ayırmak için alay etti. Evie bir iniltiyle ağzını açtı ve adamın dili cesurca içeri girerek onunkine karıştı.

Ayrıldılar, düzensiz nefes alıyorlardı. "Seni sonsuza dek tadabilirim ve beni ayakta tutacak başka bir şey istemem."

Adamın hararetli fısıltısıyla nefesi kesildi. Parmakları çenesine kadar gitti, orada yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve başka bir öpücükle nefesini çaldı. Dönüşümlü olarak tadını çıkardı ve tüketti. Kadın derin bir iç çekti. Öpücüğünün uyuşturucu sıcaklığı inkâr edilemezdi ve kadın onun şehvetli ustalığına çaresizce karşılık verdi. Her kıştırma ve öpücük daha derine iniyor, daha uzun süre oyalanıyor, daha ıslak, daha şehvetli hale geliyor ve kalbini daha da sarıyordu.

Her nasılsa, kucağının yarısına kadar sarkmıştı, parmakları adamın saçlarını sıkıca kavramıştı ve adamın elleri, *Tanrım*, adamın elleri şok edici ve heyecan verici bir cesaretle elbisesini kalçalarına doğru kaydırıyordu.

Kızın ağzını bırakarak omzuna, çenesine ve boğazının hassas çukuruna öpücükler kondurdu. Richard onunla birlikte yer değiştirdi, onu sırt üstü minderlere yatırdı, bacaklarını ayırıp aralarına girdi, gözlerinde yırtıcı bir sıcaklık parlıyordu. Ondan vahşi, tehlikeli bir yayılıyor, kadının vücudundaki her siniri aydınlatıyordu. Onun manyetik çekimine teslim olma içgüdüleriyle titredi. Midesinin alt kısmında alışılmadık bir his dalgalandı ve keskin bir belirsizlik titremesi onu sarstı.

Parmakları endişe verici bir niyetle bacaklarının iç kısmından uyluklarına doğru ilerledi ve arkalarında ateş bıraktı. Evie arabanın yarı karanlığına minnettardı, tüm vücudunun kıpkırmızı olduğundan emindi. Uyluklarının iç kısmındaki hassas etler boyunca ilerleyen parmaklarının alaycı darbeleri bacaklarının arasında tatlı bir basınç oluşturmuştu.

"Acı çekiyorum... Richard." Sesi bir fısıltıydı ama boğazının derinliklerinden cevap niteliğinde bir inilti çıkardı.

"Burası mı?" diye mırıldandı, onu daha önce hiç dokunulmamış bir yerinden kavrayarak.

Evie, içine saplanan delici uyarılma hissiyle sarsıldı ve titredi.

mide. "Evet," dedi hıçkırarak.

Hıncır parmakları onu ayırdı ve mahrem kalbine dokundu. İçinde bilinmeyen hisler patlak verirken, nefes nefese donup kaldı.

Ondan hırıltılı bir inilti yükseldi. "Çok ıslaksın." Parmak ucunu şefkatle kaydırarak, kadının acıyan kıvrımlarını incelikte okşadı.

Nefesi kesildi ve zihni bulanıklaştı. Yer değıştirdi, dizlerini yukarı itti ve onu ahlaksızca genişçe yaydı. Adamın başı eğildi ve kadın, adamın nefesini göbeğinde hissedince şiddetli bir şokla sarsıldı. "Rich... Richard?" diye kekeledi ve başarısız bir şekilde bacaklarını kapatmaya çalıştı.

Güçlü ön kolları onu açıktta tutarak hareket etmesini engelledi. Kalçasını ısırarak, zevk-acı sınırında inlemesine neden oldu.

"Kıpırdamadan dur," diye şefkatle emretti.

Dilinin ıslak seksine doğru kışkırtıcı , kanında zevk şok dalgaları yarattı. *Aman Tanrım. Bu iyi bir şey olamaz.* Beklenmedik bir açlık, kötücül bir sıcaklıkla tenini sardı. İnledi ve kıvrıldı, aniden dayanabileceğinden daha sıcaktı. Adamın dili nabız gibi atan etinin üzerinde rahatlatıcı bir süzölüşe dönüştü ve hislerin saldırısı eziciydi.

Tüm vücudu titriyordu. "Richard!"

Dili kızın üzerinde yaladı, ağrıyan şişmiş memesiyle alay etti. Evie neredeyse arabanın koltuğundan fırlayacaktı, nefesi titreyen soluklarla kaçıyordu. Adam dişlerini onun gergin memesinin üzerinde gezdirdi, sonra da sertçe yaladı. Evie inledi ve adamın yüzüne karşı sallandı, zevk içinde kayboldu, midesini ağrıyan bir ihtiyaç düğümüne dönüştüren zor bir mutluluk için zorlandı.

Araba yoldaki bir tümseğın üzerinden yuvarlanırken bir yalpalama oldu. Richard çıldırtıcı işkencesini durdurdu ve elbisesini aşağı çekerek doğrulup oturdu. Evie kendini ateşli, huzursuz ve ağrısının dinmesi için çaresiz hissediyordu. "Richard?" diye sordu, sesindeki belirsizliğin titremesinden nefret ederek.

Arabanın panjurlarını kaydırđı ve içinden bir küfür döküldü. Adam başını pencereden uzatıp arabacıya başka bir yere gitmesini emrederken kadın sersemlemiş bir halde oturuyordu. Adam arkasına yaslandı, delici bakışları kadının yüzündeki her nüansı inceliyordu. Bakışları, etkileyici bir çıkıntının kendini belli ettiğı pantolonunun önüne kaydı.

Öne doğru eğildi ve adamın kalçasına hafifçe dokundu. "Rich-"

"Bana dokunma Evie," diye hırladı neredeyse. "Sana karşı koyamam ve Tanrı yardımcım olsun, seni lanet olası bir arabaya bindirmeyeceğim."

Sanki bir arı sokmuş gibi elini çekti ve şaşkın gözyaşlarını geri kırıptı. "Ben... Kendimi çok muhtaç hissediyorum ama neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti titreyerek. "*Orada* zonkluyorum."

Sert bir inilti ve ardından bir küfür daha ağızından kaçtı. "Gözlerini kapat," diye emretti.

"Neden?"

"Evie," diye hırladı. "Kapat şu lanet gözlerini."

Kfrleri şok ediciydi, bakışlarındaki açlık da aynı derecede korkutucu ve heyecan vericiydi. Evie ona boyun eğemedi. "Ne yapman gerekiyorsa... izlemek istiyorum."

Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kararmış, kızın dikkatini çekmiş ve onu hareketsiz tutmuştu. Adam pantolonunun ön kapağını gevşettiğinde ve... sağlam bir sap ortaya çıktığında vücudunda bir kızarıklık oluştu. *Aman Tanrım*. İçini bir sıcaklık kapladı ama gözlerini başka tarafa çeviremedi. Adam çok sert ve güzeldi. Ceplerinden bir mendil çıkardı, o kalın sapı sıkı bir yumrukla kavradı ve üç güçlü ve şiddetli şehvetli vuruşla kalçaları sarsıldı ve arabanın içine çiğ bir ihtiyaç iniltisi yayıldı.

Yaptığı şeyin çiğ samimiyeti Evie'nin duyularını büyüledi ve şaşırtıcı bir ihtiyaç acısı ağıryan çekirdeğine doğru ok gibi fırladı. Kendine engel olamayarak kalçalarını birbirine sürttü, hatta daha da sıktı. Dokunulmaya, tutulmaya, onu bıçaklayan baskıyı hafifletecek herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Soğuk ateşle içten içe.

Richard anlamış gibi tekrar pantolonunun içine girdi ve mendili üst cebine soktu. "Gel buraya," dedi yatıştırıcı bir sesle, onu kucağına çekerek. "Bunu yapmak zorundaydım... yoksa seni alırdım."

Alnını onun omzuna koydu. "Bana ne yapacağımı söyle."

Onu kucağında daha da güvenli bir şekilde konumlandırdı, ama çok skandal bir şekilde, bacakları her bir dış uyluğunu destekleyecek şekilde ona bindi. Beklenmedik bir beklenti ürpertisi omurgasından aşağı süzüldü. Adamın ellerinden biri yılan gibi kıvrıldı ve parmakları karnının üzerinde gezinerek hafifçe yoğurdu. Diğer, parmak eklemlerini umutsuzca ihtiyaç duyan etinin üzerinde hafifçe kaydırıldığı göbeğine giden yolu buldu. Evie bu heyecan verici temas karşısında nefesini tuttu, her yumuşak ama ısrarlı darbeye içinden erimiş lav gibi arzu akıyordu.

Parmakları kızın ağrıyan memesinin üzerinde daha da sert bir şekilde kaydı ve sonra aşağı doğru sıkıştırdı. Kızın memesi daha da sertleşti, daha da hassaslaştı, ancak kız güçlü sarsıntılarla titrerken ve nefes alış veriş hızı ve acil hale gelirken, onun arayış içindeki parmakları kaygan okşamalarını asla durdurmadı.

" bu," diye mırıldandı. "Çok ıslanıyorsun Evie, çok ."

Adamın omuzlarını kavrarken nefesi kesik kesik geliyor ve şaşkınlıkla ıslak olmasının iyi bir şey olduğu sonucuna varıyordu. Bu düşünceden çok memnun olmuş gibiydi. Delici hislerin daha iyi olabileceğini düşünmemişti ama Richard hınzırca araştıran parmaklarını aşağı indirdi. Uzun parmaklarından birini yavaşça kızın ağrıyan derinliklerine soktu ve kız bu his acıya varacak kadar yoğunlaştığında adamın omzunu ısırdı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var Richard," dedi yumuşak bir iniltiyle adamın boynunun kıvrımına doğru.

Çenesini yukarı kaldırmak için parmağını kullanan Evie onun altın bakışlarıyla karşılaştı. Şefkatin ve içgüdüsel şehvetin karışımı boğazını kapatmıştı. Adam onun üzerini örttü.

Titreyen dudaklarını onunkilerle birleştirdi ve samimi okşayışını geri çekti, iki ağrıyan girişini çevreleyerek geri döndü ve daha da işkence edercesine yavaşça içine dalmaya başladı. Çok dikkatli görünmesine rağmen, acı ve en tatlı zevk birbirine karışmış, onu harika bir şekilde ele geçirilmesi zor bir şeye doğru sürüklüyordu. Duyularını dolduran duygulara karşı çaresiz, kalçalarının dalgalanmasını durdurmak için çaresiz, yavaşça parmaklarını kanında atan ateşe sürdürdü. Aç, çaresiz çığlıklar ondan dökölüyor, onun alçak, çakıllı onay mırıltılarına karışıyordu.

Şişmiş dudaklarına sert bir öpücük kondurdu ve şeytani parmakları onu daha derinden... daha sert okşarken, başparmağı ağrıyan memesinin üzerinde sinsice kaydđ. Evie'nin içindeki her şey eridi, ateş gibi bir sıcaklık duyularını öylesine yıkıcı bir mutlulukla sardı ki, tüm vücudu ürperdi ve içinden coşku fişkırdı.

Sarsılarak ve titreyerek alnını onunkine yasladı. Dengesini yeniden kazanması birkaç dakika sürdü. "Oh, Richard... bu... ne olduğundan emin değilim."

Başparmağını kızın yumuşak dudaklarında gezdirdi. "Bu tatlı, sıcak, kızarmış dudakları sikimin etrafında istiyorum."

Zihnini dolduran yasadışı görüntüler karşısında inledi. Elbette onun ne demek istediğini anlamamıştı. Evie kendini değişimin uçurumunda, daha doğrusu deliliğin uçurumunda duruyormuş gibi hissediyordu, çünkü ona zevk vermek istiyordu... hatta az önce düşüncelerini kışkırttığı iğrenç görüntülere bile. Kadına yakışmayan tutkuları karşısında dehşete düşmesi gerekirdi ama bunun yerine kalbinde bir coşku patlaması oldu. Görev ve beklentiler yüzünden değil de kendi istediği bir şeyi yapmak baş döndürücü bir duyguydu. "Öğret bana."

"Seni temin ederim, bu dersler yıkım ve utanç olacak," diye inledi dudaklarına karşı. "Sonunda seni çırılçıplak soyacağım, tüm utangaçlığını öpüp yok edeceğim ve seni saatlerce becereceğim... ta ki sen tatmin olmuş bir bitkinlikle sadece adımı inletene kadar. Öpücüklerle ve zararsız bir şekilde duracak iradem yok Evie.

alay etmek."

Arada kalan sessizlik kırılğan görünüyordu. Birden kendini gülünç derecede savunmasız hissetti. "Bu o kadar kötü mü?"

"Evet. Seninle evlenmekten başka çarem yok, değil mi? Benim kara şöhretim seni *tonların* gözünde lekeleyecek ve ailenden ve arkadaşlarından uzaklaştıracak," dedi, sesi hala kaba ve düzensizdi.

İtiraz etmek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi kaldı. Elbette o kadar da kötü olamazdı. İçten içe, annesinin Richard gibi kötü biri olduğu bilinen biriyle ittifakı asla kabul etmeyeceğinden korkuyordu. *Babamın onayını aldım*. Tutunacağı şey de buydu. Arkadaşları tarafından maruz kaldığı utanç verici imaların, onun karakterini lekelemek için gösterdikleri hırsın ve onunla kısa bir süreliğine bile olsa sosyalleştiğinde ailesinden gelen azarlamaların hatırası değil. Evie o anda, onun bu birliktelik yüzünden mahvolacağına dair inancını sezerek dayanılmaz bir şekilde temkinli davranmaya başladı.

Parmaklarını kızın yanağında gezdirdi. "Saçma hayallerini biliyorum. Benim gibi bir adamla asla olmayacaklar. Ne güvenirim, ne de severim. Bunlar senin evliliğinden istediğin şeyler, Evie. Kızca, aptalca umutlarını yeterince duydum, yine de bunu senin için istiyorum çünkü mutlu olmana ihtiyacım var." Evie'den tamamen çekildi ve elbisesini çekiştirerek aşağı indirdi, böylece Evie bir kez daha onun yanına oturdu. "Artık öpüşmek yok, Evie... bu tür yakınlaşmalar sadece senin itibarının, benim onurumdan geriye ne kaldıysa onun ve dostluğumuzun mahvolmasına yol açacaktır."

Adam kızın çenesine hafifçe vurdu ve kız küçük bir gülümseme yaratmayı başardı. Araba sokaklarda gümbürdeyerek ilerlerken başını eğdi ve adamın omzuna yasladı.

Ne güveniyorum, ne de seviyorum.

O zaman Richard gibi verici ve özverili bir adamın çok az kişiye güvendiği ve yardıma ihtiyaç duymadığı bir hayat yaşamasının ne kadar korkunç olduğunu fark etti.

Birini sevmenin getirdiği rahatlık ve neşe. Ailesi ve kaybettiği arkadaşları olmadan yalnızlık çekip çekmediğini merak ediyordu. Evie, anne babasının ve erkek kardeşinin yaşadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu ama konuşması, gülmesi, Noel ziyafeti için onları ziyaret etmesi ya da onların onurlandırdığı diğer gelenekleri yerine getirmesi yasaktı.

Kızının onun kalbine getirdiği mutluluğu hayal onu neşelendiriyordu. Evie şimdi onu sevmeye daha da kararlıydı ama kendisini bir arabanın içinde neredeyse ırzına geçecek olan bu acımasız, şehvetli alçağı sürekli baştan çıkarmanın verdiği endişeden daha fazlasını hissediyordu.

Ama onun aşkına sahip olmak, onun tek arkadaşı olmaktan çıkıp sevgilisi, karısı, markizi ve müstakbel düşesi olmak için neleri göze almazdı ki?

Hiçbir şey... Onun kalbi için kazıkları artıracaktı.

Yedinci Bölüm

"Westfall Markisi..."

Richard ismi anons edildiğinde kalabalığın içinde oluşan dalgalanmayı görmezden geldi. Fısıltılar, bakışlar ve kaçınılmaz dedikodular onu hiç rahatsız etmemişti. Bir soysuz, çapkınların en tehlikelisi olarak damgalanmıştı. Richard'ın dudakları kıpırdadı. *İkiyüzlüler*. Sosyetenin gözbebekleri sefahatlerini kapalı kapılar ardında saklarken, başkalarını kendileriyle aynı sefahate katıldıkları için çarmıha geriyorlardı. Sahtekârlık ve ahlaksızlık kol gezerken, namuslu gibi davranılıyordu. Balo salonu, aşağıdaki lordların ve leydilerin gösterişli zarafetiyle ışıldıyor, *tonun* güzelliği heyecan verici, ancak aldatici ve acımasızdı. Herkesi görmezden geldi ve Gladstone'ların büyük balo salonunun merdivenlerinden indi.

"Lord Westfall... Bu tür etkinliklerden uzak durduğunu sanıyordum, neden burada?" "Belki de Leydi Honoria için. Söylentilere göre ona teklifte bulunabilirmiş..."

Çok ilginç. Yanlış bir beklenti yaratmak istemediği için soruşturmalarında ketum davranmıştı ama leşler bir şekilde onun ilgisini ortaya çıkarmış ve dedikodular başlamıştı. En yakın arkadaşlarından ikisi, Wolverton Dükü ve Blade Kontu, söz konusu hanımefendiye olan sözde bağlılığını araştırmaya başlamışlardı bile. Her ne kadar niyetini açıkça belirtmemiş olsa da, çünkü ne istediği hakkında hiçbir fikri olmadığı günler oluyordu, Leydi Honoria'ya karşı bir ilgisi vardı.

Uygun bir kadındı; adamın unvandan başka bir şey vermediğini anlıyordu.

Evlilikten bahsederken gözlerinde parlayan yıldızlar yoktu. Aşka ve duygulara aç değildi, zalim ve sığ da değildi. Babası kısa bir süre önce zor durumdaki bir kontluğu miras almıştı ve onun iyiliği için zengin bir bağlantı arıyor, Richard'ın toplum tarafından kabul görmesi şüpheli olmasına rağmen onu lütfuyla onurlandırıyor. Sosyetenin neredeyse kıyısında duruyordu, sadece birkaç baloya ve sezonun popüler etkinliklerine davet ediliyordu. Her nasılsa, ortada hassas bir şekilde dengelenmişti. Belki de sosyetenin kaçınılmaz olarak onu bu imrenilen rütbeden indirmesine o kadar da aldırmayacaktı. Adamın kızıyla iki kez karşılaşmış ve her seferinde hoş ve nazik davranmış, hatta onu çaya bile davet etmişti. Leydi'nin ailesi de gülümsemeleri gergin olsa da kibar davranmıştı. Leydi Honoria güzel ve hoş biri olmasına rağmen, ona aşık değildi, bu yüzden onu tuzağa düşürebileceği bir yalan ağı yoktu. Öyleyse Tanrı aşkına neden tereddüt ediyordu?

Haylazlık ve uyandırılmış farkındalıkla dolu gülen yeşil gözler gözünün önüne geldi... *Mahvet beni*. Neredeyse Evie'nin namusunu lanet olası bir arabanın içinde çalacaktı. Karşılaşmalarının anısı dudaklarından bir inilti fısıldamasına neden olmuştu. Evie onun kollarında yanan bir alev gibiydi. Onun öpücükleri, iç çekişleri, dilindeki ekşi ama tatlı tadı gibi tatlı bir işkenceyi daha önce hiç tatmamıştı. Üç gün sonra hâlâ onun tutkusunun baş döndürücü kokusunu tadabiliyor, parmaklarını böylesine doğuştan gelen bir şehvetle sürerken attığı zevk dolu çılgınlıkları duyabiliyordu. Daha önce hiç kimse ona Evie'nin verdiği tepkiyi vermemişti ve Şeytan'a göre, başka hiçbir kadın onun duyularını Evie'nin yaptığı gibi esir almamıştı.

Neyin beni alt etmesine izin verdim?

Yıllarca geceleri onu arzulayarak uyanık kalmış ama gün ışığında geri dönüşü olmayan çizgiyi geçmesine asla izin vermemişti. Kalbi ve mantıklı aklı, toplumdaki tüm kadınlar arasında kalbini Aurelia'dan daha derinlemesine yok edebilecek tek kişinin Evie olduğu konusunda onu eşit ölçüde uyarmıştı.

Evie'yle ilgili tüm düşünceleri acımasızca aklından uzaklaştırarak kalabalığı taradı ve avını aramaya koyuldu. Sezonun balosu olarak müjdelenen bu geceye sadece nüfuzlu ve güçlü kişiler davet edilmişti ve Kontes Gladstone balo salonunun tıklım tıklım dolmasına sevinmişti. En azından diğer tüm halka açık odalar konuklarla dolup taşıyordu.

Richard bu gecenin ne olduğunu anlamıştı. Ne de olsa, tavus kuşu Vikont Ponsby de dâhil olmak üzere, orada bulunan tüm bekârları gözleyebiliyordu. Sezonun en büyük eğlencesine sadece iki nedenden ötürü katılmıştı. Güvenli bir mesafeden Evie'nin iyi olduğundan emin olmak ve Lord Ponsby'nin ona bir santim bile yaklaşmadığından emin olmak.

Richard nüfuzunu ve bağlantılarını kullanarak adamın mali durumunu ve işlerini derinlemesine araştırmış, her şeyin yolunda olduğu ortaya çıkmıştı. Kumar alışkanlığı ya da içkisi yoktu, genç vikontun bir metresi de yoktu. Adamın ne kadar temiz olduğunu merak eden Richard, kollarını Londra'nın keyifsiz yeraltı dünyasına uzatmış ve vikontun genç yardımcılarını keşfetmişti. Adam sık sık Old Nichol'un daha sefil bir bölgesindeki bir geneleve gidiyor ve kendini ergenlik çağındaki oğlanlarla sınırlıyordu. Yılda yüz bin sterlinle gelse bile Evie'yle evlenmeyecekti. Ahlaksızlığı onu evlendirmiyordu ve eğer ailesi onu kendi isteklerine boyun eğdirmeyi düşünürse, Richard Vikont'u denklemden çıkaracaktı. Toplumun, Ponsby'nin cesedini şehrin diğer çöp ve atıklarıyla birlikte Thames Nehri'nde yüzerken bulması fikri onu oldukça rahatlatıyordu.

Beklenti dolu bir sessizlik kalabalığın üzerine çökmeden önce bir mırıltı kalabalığın içinde dolaştı. Yukarı baktı ve sanki bir yumruk göğüs kafesinin altına girmiş ve oraya yerleşmişti. Evie.

O güzelliğin ta kendisi.

Son derece güzeldi ve her beyefendinin bakışlarına zahmetsizce hükmediyordu. Koyu sarı bir elbise bedenini sarıyordu, yakası fazlasıyla düşük ve kışkırtıcıydı. Altın sarısı saçları bukleler halinde toplanmıştı.

zarif boynunu sergilemek için. *Lanet olsun ona*. O kadar duygusal bir biçimi vardı ki dişleri ağrıyordu. Dokunmaya ihtiyaç duymadan ona baktığı bir zaman olacak mıydı?

"Çenenizi yerden kaldırmak için yardıma ihtiyacınız var mı acaba?" diye sordu karanlık ve eğlenceli bir ses.

Richard'ın yakın arkadaşı, Wolverton Dükü Edmond görüş alanına girdi.

"Leydi Evelyn'in yakında evlilik pazarından çıkarılacağını duydum. Sebebini görmek çok kolay. Büyüleyici, değil mi?" Edmond mırıldandı.

Akıl almaz gözler Richard'ın her ifadesini değerlendirdi ve Richard yumruğunu arkadaşının soğukkanlılıkla alay eden yüzüne indirmek istedi. Wolverton her zaman müdahale ediyor, Richard'ı Evie'yi arzulamaktan daha fazlasını yapmaya zorluyordu.

"Bana yaklaşan evliliğinden bahsetti," dedi açıkça. Başka birini istemesine rağmen, neredeyse kendini ona teslim etmişti. Onun kendisini arzuladığını bilmek kalbini ısıtıyordu ama aynı zamanda bir başkasını sevebilmesi ve dokunuşuna böylesine nefis bir şehvetle karşılık verebilmesi içinde karanlık bir öfke uyandırıyor. İnkâr, içini kızgın kömür gibi yakıyordu. Her nasılsa Evie'nin, kalplerinde sadece vefasızlık ve tutarsızlık taşıyan kibar sosyete kadınlarından farklı olacağını umuyordu.

"Şimdi mi? Gerçekten de merak uyandırıcı."

Richard yoldan geçen bir uşaktan bir kadeh şampanya kaptı, kalabalığın arasında nasıl manevra yaptığını şaşırmişti. Köpüklü içkiden hoşlanmasa da, Wolverton alay etmeye başladığında boğazına sarılmamak için elini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Biz arkadaşız. Evie'nin bana güvenmesi çok doğal, başka bir şey değil." Ve baştan çıkarma konusunda derse ihtiyacı olduğu gerçeği. Evie'nin bu dersleri vermek için başka bir beyefendiyi ayartmayı düşünmemesi için hararetle dua ediyordu, çünkü Richard o züppeyi çağırır ve kalbine bir kurşun sıkardı.

Balo salonuna doğru ilerledi ve bir an için bir Grek sütununun arkasında kayboldu. Richard kalabalığın arasında ilerlerken onu görüş alanında tutmaya özen gösterdi. Richard'ın hareketini fark eden Dük'ün gözlerinde alaycı bir ifade belirdi ama o da adımlarını hızlandırdı ve Dük'ün peşine takıldılar. Bir saksı bitkisinin yanında durmuş, elinde bir kadeh şampanya, arkadaşı Adel'le hararetle bir şekilde konuşuyordu. "Düşesinizle birlikte."

"Anlıyorum," dedi Wolverton. "Leydi Evelyn'e bakma şeklinizin bir skandal yaratmaya yeteceğini biliyorsunuz, değil mi?"

Richard kayıtsızca homurdandı ve dük gülümsedi.

Konuyu değiştirmeyi umarak, "İkizler nasıl?" diye sordu. Edmond kaşlarını kaldırdı, dudakları seğirdi. "Onlar sağlıklılar , Başiboş ve endişe verici bir hızla büyüyor," dedi, ses tonunda gurur ve zevk vardı. "Peki ya senin Emily, o nasıl gidiyor?"

Richard'ın kızına duyduğu şiddetli sevgi içinde kükredi. "Güzel. Kâbusları her geçen gün azalıyor," dedi hışımla.

"Buna sevindim. Kızlarım onu Rosette Park'ta özlüyor. Onu yakında tekrar ziyarete getirmelisiniz."

Genç bir lord Evie'ye doğru yürüdü ve kollarını uzattı. Evie ona zarif bir reverans yaptı ve dans pistine doğru sürüklendi. Richard kıskançlığın hafif yanmasını görmezden geldi. Onu bastırdı, işe yaramaz bir duygu olarak adlandırdı.

"O gülümsediğinde sen gülümsüyorsun."

"İşgüzar bir dönüşüyorsun."

Wolverton alay etti. "Ve sen de saçmalıyorsun. Onu arzuladığınız benim için de, buradakilerin yarısı için de *çok* açık. Neden babasına bir teklif yapmıyorsunuz?"

"Güvenilebilecek nitelikleri olduğu gibi beni temkinli olmaya iten başka nitelikleri de var."

"Ne diyorsun sen!"

Richard onu dikkatle inceledi, dürüst bir bakışla kalbinin derinliklerine baktı. Parlıyordu, kendi elementinde güzel bir kelebek gibi. Richard sadece

Korumacı, ama aynı zamanda sahiplenici bir duyguyla kıvrıldı. Daha önce hiçbir kadına karşı böylesine coşkulu duygular hissetmemişti, aldatıcı Aurelia'ya karşı bile. "Evie buraya ait, ihtişamın, yapmacıklığın, iğrenç zenginliğin arasına..."

"O senin yanına ait," diye karşı çıktı Wolverton. "Başka bir adamın onu elinden almasına izin verersen aptallık etmiş olursun. İkiniz arasında inkâr edilemez bir bağ var."

Benim yanımda mı?

Aurelia'dan sonra, derin duygusal bağların kendi yeteneğinin ötesinde olduğunu düşünmüştü, sonra kızını bulmuştu. Ona ilk kez gülümsediğinde göğsünde güneş ışığı patlamıştı. Ona ilk kez baba dediğinde huzur bulmuş ve babasını, annesini ve hatta sevgili kız kardeşini görmemeye katlanılabileceğini anlamıştı. Ailesinden uzakta, yıllar boyunca onları sadece uzaktan izlemiş ve zaman zaman kız kardeşinden mektuplar ve çok gizli ziyaretler almıştı, bunlara her zaman olumlu yanıt vermişti, ancak ebeveynleri onu herkesin önünde tanımasını yasaklamıştı.

Evie'siz bir hayatı düşünmek dışında, kızı uğruna her şeye katlanabilirdi. Ve bu onun ruhunu ürpertiyordu. Evie onun için ne zaman bu kadar önemli olmuştu?

Kıkırdadı, Edmond'ın kaşlarını kaldırmasına neden olan kaba, mizahtan yoksun bir sestti. Richard, Evie'nin onun üzerinde sahip olduğu gücün farkına varmadığı için minnettardı. "Evie'nin kızımı hiç ziyaret etmediğini biliyor musun?"

Dük sertleşti. "İkizlerin vaftiz töreninde çok samimiydi ve Emily ondan hoşlanmış gibiydi."

Richard'dan sert bir ses yükseldi. "Evie konuştuğumuzda Emily'yi soruyor ama en iyi ihtimalle yüzeysel. Neden biliyor musunuz? Çünkü taptığı dünya bunu böyle görüyor. Benim piç kızım asla kabul edilmeyecek ve Evie sessizce onu kınıyor ve toplumumuzu lekelemekten korkarak onunla aynı fikirde

onun itibarı. Evie'yi kendisinden bir parça saklamaya iten şeyin toplumdaki imrenilen konumu olduğunu görmezden gelemem. O benim yaşadığım hayat için yaratılmamış. Eğer evlenecek olsaydık, onun büyüğü varlığı parçalanır ve asla düzelmezdi. Arkadaşları eriyip gidecek, kazandığı hayranlık rezilliğe dönüşecek. Acı ve pişmanlık birlikteliğimizin tadı olacaktır. Evie'nin enfes gülümsemesi ruhuma sıcaklık kattığı için içimdeki bu uyarıyı görmezden mi gelmeliyim? Ona bir kez baktığımda sikim demir gibi sertleştiği için mi? Ona duyduğum açlık yüzünden bir yılı aşkın süredir bir kadınla yatamadığım için mi? Bu tür düşüncelerin beni yönlendirmesine izin verirsem, bencil arzularımın peşinden gidersem, bir kez daha kızımı hayal kırıklığına uğratmış olmaz mıyım? Yaşadığı onca zulümden sonra onu böyle bir acıya maruz bırakacağıma inanıyor musunuz? Emily'nin kalbini, benim kalbimi, bizi paramparça etme gücüne sahip bir kadını sevmeye maruz bırakmalı mıyım?" Ah, Tanrım, bu tür endişelerini Wolverton'a açmaya hiç niyeti yoktu.

Arkadaşının gözlerinde anlayış parıldıyordu. "O zaman Tanrı aşkına, Leydi Evelyn odadayken bakışlarınızı kaçırın, çünkü hayranlığınız tüm toplumun görmesi ve üzerinde spekülasyon yapması için sergileniyor. Bakışlarınız yüzünden henüz mahvolmamış olmasına çok şaşırdım..."

Richard kravatını çekiştirdi ve yumuşak bir küfürle dikkatini onunkinden uzaklaştırdı. Kesik adımlarla uzaklaştı ve teraslı balkona yöneldi.

Wolverton da onu takip etti ve bir şekilde izdihamın içinden geçmeyi başardılar. Richard avıyla arasında saygın bir mesafe bırakmaya dikkat ederek usulca birkaç adım ilerledi.

"Lord Ponsby'yi takip ettiğimizi düşünmeden edemiyorum."

"Düşesinizle dans etmek istemiyor musunuz, Wolverton?" "Garip ama yanınızda kalmaktan memnunum."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Daha çok teşvik edici. Düşesim bana Leydi Evelyn'in ailesinin

onu belli bir Vikont'la evlendirmeye kararlı. Ne var ki, kız belli bir beyefendiyi kafasına koymuş ve başka biriyle evlenmeye yanaşmıyor." Adamın ses tonundaki eğlence de yatıştırıcı değildi, sanki Richard'ın bilmediği özel bir şakayı paylaşıyormuş gibiydi.

İçini yırtan kayıp duygusu onu şaşırtmıştı. "Onun dikkatini çekmede başarılar dilerim." *Yalancı*.

Dük'ün kahkahası eğlenceliydi ve Richard ona bir bakış fırlattı. "Paylaşmak ister misiniz?"

"Hayır, sanırım sizi açık avınızla baş başa bırakacağım ve onun dansları için aşkıma yalvaracağım." Sonra kalabalığın içinde eriyip gitti. Richard kaşlarını çatarak arkadaşının sözlerinde gizli bir anlam aradı. Ponsby teras merdivenlerinden bahçeye doğru kaydı ve Richard Wolverton'ı ve onun işgüzarlığını aklından silerek onu izledi.

Eğlence sona erdi ve kısa süre sonra gaz lambalarıyla aydınlatılmış bahçelerden uzaklaştıklarında sadece ay ışığıyla örtüldüler. Vikont'un ilerideki sert adımlarını dikkatle dinliyor, onu gizlilik ve hassasiyetle takip ediyordu. Richard göletin kenarında Vikont'a rastladığında, onu tüttürürken gördü. Duyulmasına izin verdi ve karanlıkta bir dal kırılınca Lord Ponsby döndü.

"Orada biri mi var?"

Richard rahatsız edici sessizliğin gereğinden fazla uzamasına izin verdi.

Lord Ponsby, "Seni görebiliyorum ve bir bıçağım var," diye tersledi.

Richard kıkırdadı. "Biraz konuşmak istiyorum, Ponsby."

"Westfall?"

"Hmmm."

"Aman Tanrım, beni çok korkuttun."

"Şimdi mi?"

Gölün karşısındaki gümüş parıltısına uzaktan hayranlıkla bakarak oraya doğru yürüdü. Bu kadar yakından, Vikont'un yüzündeki çatık kaşları görebiliyordu. Richard

onunla yüzleşmedi. Bunun yerine, omuz omuza durmaları için yer değiştirdi.

"Bu beklenmedik misafirliğinizi neye borçluyum?" Ponsby purosundan uzun bir nefes çekerek sordu.

"Hmm." Richard bu meseleyi gizli kapaklı halletmenin bir yolu olmadığını ve açık sözlü olması gerektiğini düşündü. "Leydi Evie için bir teklifte bulunmayacaksın. Onu çağırmayacaksın ve artık balolarda onunla dans etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Bir sessizlik oldu, sonra Vikont'tan şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Şeytana uyma dostum, kesinlikle şaka yapıyorsun."

"Hayır...hayır, değilim. Bu konuda bana itaatsizlik edersen, söz veriyorum, sonuçlarına katlanacaksın."

Lord Ponsby çok da ince olmayan bu tehdit karşısında gerildi. "Biliyorsun, bazı kulüplerimizde erkekler onun senin metresin olduğundan bahsediyor. Leydi Evelyn kadar güzel bir görüntünün yirmi iki yaşında neden evlenmediği konusunda çok fazla spekülasyon var. Bazıları onu on altı yaşındayken aldığını söylüyor. Söylentileri her zaman dikkate almadım ama şimdi merak ediyorum... acaba onun nektarından mı tadıyordunuz, bu yüzden mi uyarılıyorum?" diye mırıldandı, sert bir gülümseme dudaklarını bükerek.

Richard bileğinin hafif bir hareketiyle gizli bıçağı rahatça avucunun içine yerleştirdi. Başını çevirdi ve Vikont'u meraklı bir ilgisizlikle süzdü. "Ağzında bir dil olmadan nasıl idare edeceğini merak ediyorum."

Adam kaşlarını çattı ve bir adım geri çekildi. "Bak Westfall," dedi gergin bir kıkırdamayla. "Hanımefendi üzerinde hak iddia etmiyorsan, beni uyarman için bir neden yok. Benim niyetim tamamen onurlu. Onunla evlenmek niyetindeyim çünkü en derin hayranlığıma sahip."

Richard bıçağının ağzını okşadı. "Sırlarını biliyorum, Ponsby. Ahlaksız kalbini ve arzularını biliyorum. Leydi Evie'nin çizmelerini yalamak için uygun değilsin; bu yüzden ondan uzak duracaksın."

Keskin bir nefes alış veriş havayı deldi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi sert bir sesle. "Madam Tulane."

Vikont'tan öfke dolu bir hırıltı yükseldi. "Seni lanet olası piç kurusu," diye hırladı ve Richard'ın üzerine atıldı.

Onu ters çevirdi ve Vikont kendini toparlayamadan Richard onu tek koluyla boğdu ve diğer eliyle bıçağının ağzını Ponsby'nin göğüs kafesine bastırdı. "Sakin ol," diye mırıldandı Richard. "Boğazını kesip bu işi bitirmem için bana bir neden verme. Annen ve kız kardeşlerin senin hayatlarındaki varlığına çok düşkünler. Onları yasa boğmaktan nefret ederim."

Vikont dondu kaldı, göğsü hızlı nefeslerle yükseliyordu. "Ailem bilmemeli. Bilemezler."

Toplumun onun eğilimlerini öğrenmesinden duyduğu korku sesinde zonkluyordu. Ponsby, uzaktaki balo salonunda onun gibi ahlaksızlardan kaç kişinin bulunduğunu bilmiyordu.

"Beni ilgilendiren Leydi Evie, Ponsby."

Vücudunda bir ürperti dolaştı. "Bitti."

Richard onun bu kolay teslimiyetine, omurgasız düzenbazlığına homurdandı. "Geri çekilme konusunda hassas davran. Hiçbir skandal onun adını lekelemeyecek, anlaştık mı?"

"Evet. Sırrımın güvende olduğuna söz veriyor musunuz?"

"Sen biliyorsun." Bıçağı Vikont'a doğru daha da bastırdı, keskin bıçak gömleğini keserek etiyile buluştu. "Beni düşman edinme, Ponsby. Karanlık arzularını biliyorum. Leydi Evie yüzünden yolumla kesiştin. Aşağılanmışlığıyla saldırmak ölümcül bir hata olur. Seni pişmanlık duymadan öldüreceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Vikont sesi titreyerek, "Biliyoruz," dedi.

"Güzel."

Richard onu serbest bıraktı ve karanlığın içinde eriyip gitti.

...

Şenlikler görkemli bir şekilde devam etti. Evie birkaç dansa katılmış, Adel'le sohbet etmiş, iki teklifi geri çevirmiş ve kendi çabalarıyla olmasa da bir şekilde Lord Ponsby'den kurtulmuştu. Adam, daha önce iki dans için elini tutmuş olmasına rağmen balodan kaçmış gibi görünüyordu. Bu iyi talihinden pişmanlık duymayacaktı ama adamın nereye kaçtığını merak ediyordu. Annesinin etkinlikleri çok rağbet görüyordu ve bu gece de başarılı geçmişti.

Tüm pencereler açık olmasına rağmen, sıcak ve kalabalığın itiş kakışı bunaltıcıydı. Temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu hissederek, dışarı açılan uzun Fransız kapılarına doğru ilerledi ve büyük balo salonuna bakan dar balkonlardan birine çıkan basamakları tırmandı. Serin hava çıplak omzuna değiyor, teninde ürpertiler yaratıyordu ama hiçbir şey onu tekrar o kalabalığa dönmeye teşvik etmiyordu. Kalbinde doldurulmak için yanıp tutuşan bir boşluk hissi vardı.

Arkasında bir hışırtı duydu ve dönüp baktı. Gölgelelerin arasından bir figür çıktı ve nefesi kesildi. *Richard*. Yanakları aniden utançtan kızardı. Onu özlemesine rağmen, şaşırtıcı yakınlaşmalarından sonra onu görmeye tamamen hazırlıksız hissediyordu.

"Ben... Ben gittiğini sanmıştım. Seni daha önce Wolverton ile gördüm ve sonra..." Saçmalamak ve bu kadar acemice ve kararsız görünmek istemediği için durdu. *Cesur ol*. "Ders almadan gitmenizin alışılmadık olduğunu düşünmüştüm."

Bakışları onun dudaklarına kaydı ve tüm varlığı onun ve bariz şehvetinin farkındalığıyla zonkladı. Koyu renk ceketini omuzlarına tam oturuyordu ve duruşu küstahça rahattı, kızda onu sarsma isteği uyandırıyor. Benzersiz bir erkek gibi güzeldi.

"Öpüşmek yok," dedi kesin bir dille.

"Serseri düşünceleriniz için beni suçlamayın, *ders* dedim. Buna

dans ve beyefendimin ilgisini nasıl çekebileceğime dair öneriler, eğer doğru hatırlıyorsam."

Homurdandı ve yaklaştı ama yine de saygıdeğer bir mesafeyi korudu. Adamın erkekliğinin dayanılmaz bir şekilde farkındaydı. "O burada mı?"

"Oh evet."

Kızın coşkulu cevabı karşısında yanağında bir kas gerildi. O altın gözler aşağıdaki kalabalığa kayd, düzinelerce beyefendinin üzerinden atladı, onları o hesapçı tarzıyla analiz etti ve inceledi. *Ne düşünüyordu acaba?*

Yumuşak, buğulu bir yağmur yağmaya başladı ve yüzünü kısa bir süreliğine gökyüzüne çevirdi. "İçeri dönmeliyiz," dedi usulca.

Cevap vermedi, sadece çiçekli sarmaşıklarla kaplı bir sütuna rahat bir zarafetle yaslandı. Richard'ın bakışları onun üzerinde yavaşça süzüldü ve görünüşünün her ayrıntısını inceledi.

Adamın tereddütsüz bakışları altında kızardı. "Dik dik bakıyorsun."

Dudaklarına yapışıp nasıl ağladığını, onu memnun ederken daha fazlası için nasıl yalvardığını hatırlıyor muydu? Bir insan böyle bir ilişkiyi nasıl sır olarak saklayabilirdi? Eğer arkadaşlarından ya da ailesinden herhangi biri onları şimdi birlikte görseydi, yakınlaştıklarını kesin olarak bilirlerdi. O delici, rahatsız edici bakışlarıyla bakıyordu ve onun hakkındaki cinsel bilgisi gözlerinde parılıyordu. Kendini sıcak ve ağırlı hissetti ve adamın uzun bakışlarının cazibesinden kurtulamadı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi, sesi şaşkınlıkla doluydu. "Az önce gitmek niyetindeydim ama sonra seni burada durmuş içerideki eğlenceyi izlerken gördüm. Neden dışarıdasın?"

Dilini çözmeye zorlayarak ve içine dolan ani utangaçlığı kovmayı umarak birkaç adım uzaklaştı. "Belki de nereye kaybolduğunuzu merak etmişimdir."

Yüzü bir kez daha gölgelere gömüldü ve şaşırtıcı bir sessizlik hüküm sürdü. Havada bir vals tınıları süzülüyordu ve kadın zevkle içini çekti.

"Vals en sevdiğin danstır." "Öyle."

"Kimsenin size sahip çıkmamasına şaşırdım."

Hafifçe güldü. "Annem beni Lord Ponsby'ye vereceğine söz vermişti ama o cömertçe ortadan kayboldu."

Richard'ın bakışlarında karanlık bir şey değişti ve Evie

kaşlarını çattı. "Eğer beni bu dansla onurlandıracaksan?" dedi

Richard soğukkanlılıkla.

Neredeyse bir yıldır birlikte dans etme fırsatı bulamamışlardı. "Annem bayılırdı." Aşağıdaki balo salonundaki herkes, onun hakkında önlerine çıkan her skandal haberinin tadını çıkarırdı. Bu kadar uzun bir aradan sonra onları tekrar dans ederken görmek skandal sayfalarında çılgın spekülasyonlara yol açacaktı. "Ama ben çok memnun olurum."

"İçeride değil. Burada."

Alçakça ününü ve yıllar boyunca haklarında çizilen birkaç gülünç karikatürü düşündüğüne şüphe yoktu. Onun toplum içindeki durumuyla ilgilenmesi kalbini ısıttı ve aynı ölçüde de onu hayal kırıklığına uğrattı. Başını onaylamak için eğmeden önce tereddüt etti. O dar balkonun ortasında buluştular. Adamın eli kadının beline yerleşti ve dokunuşu hafif olsa da kaçınılmaz bir sahiplenmeydi. Sadece onda varmış gibi görünen ham ve kendinden emin bir güçle onu dansa kaldırdı. Evie, adamın beline doladığı kolunun ve elinin altında esneyen omzunun gücünün ve kuvvetinin farkındaydı. Onlar

Görünüşte zahmetsiz bir kolaylıkla dar uzunluk boyunca süzüldü.

Adam onu skandal yaratacak şekilde kendine çekti ve göğsü zaman zaman adamın göğsüne sürtünürken kadının kalbi küt küt atmaya başladı.

"Kendin ol, Evie."

Kıpırdadı ve alını adamın çenesine değdi, o kadar yakındı ki adam onu tuttu.

"Eğer onun dikkatini çekmek istiyorsan, kendin ol. Annenizin azarladığı gibi gürültülü değil, içten ve dolu dolu gülüşünüz, neşeniz onu büyüleyecek, zekanız

ve büyüleyici kişiliğiniz onu baştan çıkaracak, karşı konulmazsınız... bir gülümsemenizle arzularınızı öğrenmeye aç olacak ve onları yerine getirmek için çaresiz kalacak."

Esmer başını onunkine doğru eğdi ve ılık nefesi dudaklarını okşadı.

"Annenin ve mürebbiyenin sana telkin ettiği gibi hiçbir şeyi yarım yamalak yapma, eğer onun sevgisini kazanamazsan, o seni hak etmiyor demektir."

Hafifçe arkasına yaslandı ve suskun bir şaşkınlıkla ona baktı. "Eğer cesur olacaksam ve dediğiniz gibi her şeyi tam ölçülü yapacaksam... Öpücüklerimi esirgeyemem."

Vals bitmemiş olmasına rağmen onları durdurdu. Gözlerinde tehlikeli bir uyarı parladı.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Birinin hayat boyu eşiniz olmak için ideal olup olmadığını birkaç ama çok gizli çalıntı öpücük olmadan anlamamanın imkânsız olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?"

"Dikkatli ol, Evie," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarını kaçırarak. "Adamın kemiklerini kırmaktan nefret ederim."

Daha önce hiç bu kadar sahiplenici olma eğilimi göstermemişti ve kalbinde bir heyecan patladı. Çapkın bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanmıyorum," diye söylendi. "Uygun bir anda, ben-"

Onu vücudu boyunca sürükledi, hareketindeki güç göz kamaştırıcı bir şok yarattı. Kız itiraz edemedi, adamın ağzı kudurmuşçasına bir acelecilikle kızınkine doğru eğildi. Ağzının ham gücü onu ele geçirdi, açlığının gücü onu gafıl avladı. Adam ona daha önce hiç bu kadar sert dokunmamıştı ve kadın onun şehvetli hâkimiyetini kabul ederek inledi. Adamın tadı karanlıktı... Tehlikeliydi. Elleri, onu itmesi gerekirken daha yakın tutmak için saçlarına dolandı. Herhangi biri üzerlerine gelebilirdi. Yavaşça, amansızca, kanı ısındı ve arzu erimiş lav gibi içinden aktı. Dilleri çılgınca birbirine karıştı ve dudaklarından uzun, alçak bir inilti .

Adam ağır ağır nefes alarak ondan uzaklaştı. Kadın titreyen parmaklarını morarmış dudaklarına götürdü.

Yüzünün sert hatları tavizsizdi. "Eğer bu adamın hayatına değer veriyorsan, evlenene kadar ona hiçbir özgürlük tanımayacaksın."

Ne demek istediği açıktı. "Çok çirkinsin," diye soluk soluğa kaldı. Richard konuşmadan karanlığın içinde eriyip gitti.

Sekizinci Bölüm

Evie'nin aklından Richard'ın öpücükleri çıkmıyordu. Neredeyse zevkten dört köşe olmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve kendini meşgul etmesine rağmen, Richard'ın yasak dokunuşunun ve balodaki sert öpücüğünün anıları rüyalarına işkence ediyordu. Pazartesi günü müzikal, Salı günü annesinin gözdesi olan yeni mezun ve zengin bir baronla at arabasıyla gezinti, Çarşamba günü Mosely kardeşlerle piknik, Perşembe ve Cuma günleri balolar, Cumartesi günü bir suare ve neyse ki bugün, Pazar günü özgürdü. Onun dokunuşunun ve baştan çıkarıcı dersleri reddedişinin anılarıyla düşüncelerine eziyet etmekte özgürdü.

Bir erkekle böylesine zevkler yaşayabileceğini hiç hayal etmemişti. Bir öpücüğün böylesine kötücül bir yolda ilerleyeceğini de düşünmemişti. Bir yanı anlamadan böyle bir yakınlaşmaya izin verdiği için utanç duyarken, diğer yanı, içindeki asi ahlaksız, onun kollarında hissettiği mutluluğu kutluyordu. Onun öpücüklerine karşı o kadar çaresizdi ki. Eğer onun kısıtlaması olmasaydı, tamamen kendinden geçebilirdi. Hareket halindeki bir arabada. Ve sonra o lanet balkonda.

Kendini kararsız, dengesiz hissediyordu ve çaresizce Adel'le konuşmaya ihtiyacı vardı.

Evie'nin sabahı, annesinin, yılda en az otuz bin sterlin kazanan, soyu soppu, bağlantıları ve bağlantıları olan zarif bir beyefendi seçmesi *için* aynı yalvarış ve tehditlerini müjdelemişti.

itibar. Annesi, eğer söylentiler doğruysa, gerçekten de çok skandal yaratan yeni Kontes Blade'i çağırmayı kendine görev edindiğinden, şimdi arkadaşını ziyarete kaçmak için uygun bir zamandı. Birkaç hafta önce, Lord Blade bir baloda karısını omzunun üzerinden atmış ve sezonun en büyük heyecanını yaratmıştı. Ardından sosyete gazeteleri Lord Blade'in "Kraliyetin Hizmetinde" serisinin yazarı olduğunu yazmıştı -Evie'nin de okuma fırsatı bulduğu keyifli, skandal ve kışkırtıcı kitaplar. Bu ifşaatların ardından patlak veren skandal, annemin aceleyle birkaç komşusunu ziyaret edip dedikodulara katılmasına neden oldu.

İç çekerek dün aldığı mektubu açtı ve tekrar okudu.

Sevgili Evie,

Edmond ve ben Pazar günü Rosette Park'a gidiyoruz. Kızlardan ve ikizlerden çok uzun zamandır uzaktaydık. Yakında ziyaretime geleceğine ve benimle bir hafta geçireceğine söz ver. Lütfen sevgili annene seni bağışlayıp bağışlamayacağını sor.

Sadakatle, Adel.

Evie, Cuma günü büyük balo salonlarında düzenlenen baloda Adel'le olan samimi karşılaşmasını paylaşamayacak kadar mahcup olmuştu. Arkadaşı onun huzursuz olduğunun farkındaydı ama inatla sessizliğini korumuştu ve şimdi Adel Londra'dan uzaktaydı ve sezonun geri kalanında geri dönmeyebilirdi.

Lanet olsun.

Sadece kendine bile olsa, böylesine kadınsı olmayan bir şekilde küfretmek çok tatmin edici hissettiriyordu.

İçini çekerek mektubu odasındaki küçük yazı masasının üzerine bıraktı, şalını aldı, ayaklarına terliklerini geçirdi ve dışarı çıktı. Uzun bir yürüyüş düşüncelerini temizlemek için iyi olacaktı. Dolambaçlı merdivenleri yarılادığında, yüksek ve öfkeli sesler yükselince durakladı.

"O alçak herife haddini düşünüyorum," diye tersledi ağabeyi. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Düello mu?*

"Gel şimdi, bunu medeni beyefendiler gibi konyak içerken tartışalım," diye yanıtladı babası. "Benim de sinirlerimin takviye edilmesi gerekiyor, çünkü annen bu haberi duyduğunda tuzu kuru bir şekilde yatağa girecek."

Ne olmuştu ki? Evie, babası ve ağabeyinin kütüphanede kaybolduğunu görmek için merdivenlerden aceleyle indi. Aceleyle peşlerinden gitti, kapıyı çaldı ve teklif edilmeden içeri girdi.

"Seninle düello olmayacak Elliot, annemin sinirlerini bozacak ne oldu?"

Altı yaş büyük ağabeyi ikizi yerine geçebilirdi, bu da çok kızdırıyordu. Aynı altın sarısı saçları ve koyu yeşil gözleri paylaşıyorlardı. Kız içeri girdiğinde ayağa kalktı, gözlerinde eğlence parlıyordu.

"Yemin ederim canım, bu kadar erken bir düello söylentisini nereden duydun?" diye sordu babası.

Hafifçe güldü ve sarılmak için kardeşinin uzattığı kollara doğru ilerledi. "Dedikodu falan duymadım. Merdivenlerden bizzat bu şeytanın ağzından duydum."

Elliot, zayıf ama güçlü gövdesini babasının oturduğu kanepenin karşısındaki yüksek kanatlı sandalyeye indirmek için onu bırakmadan önce ona sıkıca sarıldı. Evie çay için zili çaldı ve sonra kanepeye oturdu.

"Ne oldu?"

Babası yüzünü buruşturdu. "Lord Ponsby Paris'e gitti."

"Peki bu haber neden üzüntü yarattı?"

Elliot boğazını temizledi. "Vikontla aranızda bir *yakınlaşma* olduğunu biliyoruz, Evie," dedi nazikçe. "Babası onun ani ayrılışıyla şaşkına döndü ve birkaç iş toplantısını yeniden planlamadan iptal etti. Kiraladığı konağın kapatılması emredildi. Bu da uzun ve belirsiz bir süre ortalıkta olmayacağını gösteriyor."

Babası onun ellerini sıktı. "Bu da demek oluyor ki canım, bir teklif gelmeyecek ve bu olay dedikodulara yol açacak. Toplum onun sana olan ilgisinin farkındaydı."

İyi talihi onu neredeyse neşelendirecekti. "Oh, baba, seni temin ederim, hiç üzülmедim."

"Evie," dedi Elliot. "En önemli gerçeği gözden kaçırıyorsun. Toplum bir *eğilimden* haberdardı. Bir terk edilme ve verilen sözlerin tutulmadığına dair iğrenç söylentiler olacak. Hatta babası White'ın evinde Ponsby'nin gelecekte ailemizle ittifak yapacağını kendisine bildirdiğini açıkladı. Korkunç spekülasyonlar olacak ve annemiz çok üzülecek."

Annem aile adlarının herhangi bir skandalla anılmasından nefret ederdi. Evie geçen sezon neden olduğu skandaldan sonra uslu bir kızın yapması gerektiği gibi hizaya gelmişti. Annesi haftalarca gözyaşı dökmüş ve Evie'nin Pembington Malikânesi'nin çatısı altında yol açtığı rezaletten yakınmıştı. Annesi dedikodudan zevk aldığı için bunun ikiyüzlü bir davranış olduğunu kabul ediyordu.

"Lord Ponsby'den bir teklif gelmediği için yaygara kopacağını pek sanmıyorum."

Babamın alını çatıldı. "Bence en iyisi ortalık sakinleşene kadar Derbyshire'daki evimizi ziyaret etmeniz."

"Baba!"

"Sus artık Evie, sadece bir ya da iki hafta sürecek. Baloları ve gezileri kaçıracağın için üzüleceğini biliyorum ama döndüğünde daha çok eğleneceksin, o yüzden umutsuzluğa kapılma."

Boğazında bir yumru oluştu. "Birkaç top kaçırmayı hiç istemezdim baba." Bakışlarının Elliot'ı kuşatmasına izin verdi. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu olayların senin hayatın olduğunu biliyoruz, Evie."

"Hayatım!" *Yüce Tanrım*. "I..." Kelimeler onu terk etti. Eğer kendi ailesi

Hayatının toplamının bu kadar sığ olduğunu düşünmüştü... Richard'ın sözlerini hatırlayınca nefesi kesildi. Yerinde duramayarak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyüp gözlerini bahçeye dikti. Etrafında döndü. "Baba."

"Evet canım," dedi endişeli bir ifadeyle.

Tanrım, Evie'nin sezon boyunca Londra'dan uzak kalacağı için üzüleceğine gerçekten inanabilir miydi? Sosyal sezon her zaman aynı ölçüde heyecan verici ve yorucu olmuştu, ancak bu yıl Evie sadece yorgun hissediyordu. Ya da belki yalnız. "Senin ve Elliot'ın sezonun sığ uğraşlarının neşemin kaynağı ve karakterimin derinliği olduğuna inanmanız beni üzüyor. Davranışlarımın böyle bir inanca katkıda bulunmuş olması beni dehşete düşürdü."

Babası ağzı açık kaldı. "Canım-"

Başını iki yana salladı. "Adel Rosette Park'a gitti; onun yerine ben ziyaret edebilir miyim? Birkaç günlüğüne kendisini ziyaret etmem için bir davetiye gönderdi. Onu görmeyi çok istiyorum ve şu an bunun için uygun bir zaman gibi görünüyor."

Elliot kaşlarını çatı ve Richard'ın Rosette Park'a sadece bir saatlik mesafede bir malikânesi olduğunu ve söylentilere göre orada kızıyla birlikte yaşadığını hatırlamadığını umdu.

Babasının yüzü rahatlamıştı. "Pekâlâ, canım. Eşyalarını topla, ben de arabayı çağırayım. Annen öğle yemeği için zamanında evde olacak ve sonra yola çıkabilirsin."

Ayağa kalktı ve kız ona doğru gidip yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, baba." Odadan aceleyle çıktı, aklına skandal ve dehşet verici bir plan gelmişti.

...

İki gün sonra Evie, Bayan Rogers'ın refakatinde Rosette Park'a geldi. Annemin ona ihtiyacı olduğu için Bayan Rogers arabayı alıp hemen dönecekti. Evie annesine, Adel'in bir daha gelmeyeceğine dair güvence vermişti.

Rosette Park'ta kaldığı süre boyunca dışarı çıkması gerekirse ona bir hizmetçi ve bir refakatçi sağlayacaktı. Evie uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için bir saat kadar uyumuştı ve şimdi Adel'le çay içmek için koridor boyunca hızlı adımlarla salona doğru yürüyordu.

Kapı hafif aralıktı ve Adel'in düküyle tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiğini görünce irkildi. İri elleri Adel'in alt yanaklarını kavırıyor ve ağzı karısını kavurucu bir ustalıklarla tahrik ediyordu. Adel inledi ve Evie kızardı. Bir ses çıkarmış olmalıydı ki dük isteksizce Adel'i bırakarak ayrıldılar.

"Ah, Evie! Uyanmışsın," dedi aceleyle ellerini sıkmak için. Yanakları pembeleşmişti ve parlak el gözleri hınzırlıkla parlıyordu.

İşte böyle anlarda Evie, başka biriyle uzlaşmaya kararlıyken Adel'e dükün odasının anahtarlarını verdiği için sonsuza dek minnettar kalıyordu.

"Gel, çay için zili çalacağım ve gecikmiş bir sohbet yapacağız."

Evie Dük'le hoşbeş etti ve ona her baktığında gözlerinde soğukkanlı bir bilgi olduğuna yemin etti. Dük karısının dudaklarına bir öpücük kondururken Evie gülümsemesini gizledi. Evie'nin duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldandı ama arkadaşı kızardı ve güldü, bakışlarında zevk parlıyordu. Dük esrarengiz bir gülümsemeyle onlara veda etti.

Adel kocası çıkana kadar onu izledi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Kanepede kaykıldı ve Evie'yle yüzleşti. Arkadaşı kaşlarını çatmıştı. Adel kendine zarifçe çay doldurdu, belli ki düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu.

Evie sessizce, "En iyisi bu işe devam etmek," dedi.

Adel çayından bir yudum aldı, kenarından onu dikkatle izliyordu. "Seni gördüğüme sevindim Evie, ama mevsimin en yoğun olduğu dönemde kendini taşraya atman hiç hoş değil."

"Canım ne zaman isterse en sevgili dostumu çağırabilirim." Adel narin bir kaşını kaldırdı. "Ve bunun gerçekten hiçbir ilgisi yok.

Westfall Hampshire'a mı döndü?"

Evie'nin kalbinde bir heyecan patladı. "Döndüğünden emin değildim." Mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde Adel'e Londra'daki olası skandalı anlattı.

"Ah canım, Lord Ponsby'yi korkutup kaçırın ne acaba? Oldukça tuhaf, sizce de öyle değil mi?"

"Belki de. Doğrusu, bu konuda çok az düşündüm. Birlikte dans edip yürüdüğümüz birkaç seferin de dedikoduya yol açacağını sanmıyorum. Babamı kendi amaçlarım için şımarttım," dedi yüzünü buruşturarak.

Adel sırttı. "Can kulağıyla dinliyorum."

Evie rahat bir nefes aldı. "Bu fırsatı Richard'ı refakatsiz olarak ziyaret etmek için kullanmayı umuyordum."

Arkadaşının gözleri büyüdü. "Evie!"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum," dedi gülerek. "Ben... Richard'ın yalnız olduğumuzda daha kendinde olduğunu görüyorum. Annem, yanında bir refakatçi olsa bile onu ziyaret etmeme asla izin vermezdi, bu yüzden hile yapıyorum."

Adel içini çekti ve fincanıyla tabağını orta indirdi. "İtiraf etmeliyim Lord Westfall düşündüğüm kadar iğrenç bir adam değil ama Bay Cana yakın da değil."

Adel bir zamanlar Richard'ın hiçbir özelliğini sevmemiş, onu soğuk ve kibirli bulmuştu.

"Yani daha yakından tanıdıkça iyileşiyor mu?"

"Marjinal olarak," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Onu onurlu buluyorum ve daha az şanslı olanlara karşı nezaketi ve bağlılığı ona büyük itibar kazandırıyor. Onun adanmışlığına hayranım."

"Artık ondan nefret etmediğini bilmek kalbimi rahatlatıyor."

"Bana söylemen gereken bir şey olmadığına emin misin?" Adel sordu. Elanın çarpıcı bir tonuna sahip olan badem biçimli gözleri eğlence ve kel bir merakla dans ediyordu. "Annenin balosunda Westfall durduğu yerden seni adeta yuttu. Seni dansa kaldırmama konusundaki itidaline hayran kaldım." Gözleri yuvarlaklaştı. "Söz veriyorum Evie, pancar gibi kızarmışsın."

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Lord Westfall..." Boğazını nazikçe temizledi. "Richard beni öptü... iyice."

Gülümsemesine rağmen arkadaşının gözlerinde endişe vardı. "Her şey umduğun gibi miydi?"

Bacaklarının arasını skandal bir şekilde öpüşünü hatırlayınca tüm vücudunu bir sıcaklık kapladı.

Adel usulca soludu. "Gördüğüm kadarıyla öpüşmekten fazlasını yaptığını tahmin etmek yanlış olmaz." "Ondan beni baştan çıkarma sanatında eğitmesini istedim.

koca."

"Evet, hassas hilelerinizi açıklayan notunuzu aldım."

"Ben... böyle bir yakınlığı hiç beklemiyordum ve kucaklaşmamızı teşvik eden de bendim. O zamandan beri kaptansız ve mürettebatsız fırtınada savrulan bir gemi gibiyim. Hissettiklerim karşısında ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. İleride aramızda ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Arkadaşlığımız silinmez bir şekilde değişti mi? Rahat şakalaşmalarımız devam edecek mi yoksa aramızda korkunç bir belirsizlik ve gerginlik mi olacak? Onu son balomuzda gördüm ve kısa bir süre konuşmamıza ve hatta dışarıda dans etmemize rağmen... bir şeyler çok farklıydı."

"Size bir teklif yapacağını söyledi mi?"

"Evlilikten hoşlanmadığını biliyorsun." *O zaman neden Leydi Honoria'yla aralarında bir bağ olduğuna dair söylentiler var?* Evie'nin içini korkunç ve tuhaf bir önsezi kapladı. Adamın hoşnutsuzluğu ona karşı olabilir miydi?

Adel iç çekti. "Ah, Evie. Peki ya bu pervasız planına izin verirsem ve sen tehlikeye düşersen?"

Evie kaşlarını çattı. "Edmond'la yatakta yakalandınız ve çılgınca mutlusunuz. Lord Blade'in bir ev partisindeki skandal davranışları yüzünden kısa süre önce Bayan Olivia Sherwood ile evlendiği söylentileri dolaşıyor. Belki de Richard'ın benimle uzlaşmaya ihtiyacı vardır, annem ve toplum lanetlensin."

"Westfall'ın toplumun beklentilerine boyun eğecek son kişi olacağını biliyorsunuz."

"Sadece hayal kırıklığına uğradığım ve emin olamadığım için böyle konuşuyorum. Aileyi böyle bir skandala bulaştırırsam annem ve babam çok üzülür, bu yüzden çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Marki'nin ününün ne kadar alçakça olduğunu biliyorsun, değil mi Evie? Onunla kuracağın bir ittifak annenin kalp çarpıntılarına yol açmaya yeter ve sen de ondan bunu sağlamaya çalışıyorsun, öyle değil mi?"

"Bir teklif mi?"

"Evet."

Arzu ve görev ruhunda acıyla birbirine karışırken Evie'nin içinden bir kez daha belirsizlik geçti. "Sanırım, Adel... Özgürlük istiyorum, mutluluk istiyorum. Bir aile istiyorum, sevdiğim ve bana değer verecek bir koca istiyorum. Sezonun başından beri kendimi başıboş ve belirsiz hissediyorum. Kalbimdeki hoşnutsuzluğu tarif edecek kelimeleri bulamıyorum."

Adel'in gözlerinin derinliklerinde sempati titreşti. "Yalnızsın."

"Hayatta ne yaşadım ki yalnız olayım?" Evie hüzünlü bir gülümsemeyle sordu. Yine de kendini çok boş ve hüsrana uğramış hissediyordu.

"Kalbindeki acıyı küçümseme Evie. Edmond ve kızları bulana kadar ne kadar yalnız olduğumu hiç fark etmemiştim. Kendi aileme, çocuklarıma ve ölçüsüzce sevdiğim bir adama sahip olmanın mutluluğu kıyaslanamaz. Bunu senin için de istiyorum," dedi Adel yumuşak bir sesle.

Evie fincanını masaya indirdi ve Adel'in ellerini sıktı. Beklenti içinde kıvrıldı. "O zaman Richard'ı ziyaret etme özgürlüğünü bana ver.

ben buradayken endişelenmeden."

"Ah, Evie, kalbinin kırılması düşüncesine katlanamıyorum."

Kırık bir kalpten daha fazlasını riske attı. İtibarını, gururunu ve ailesine yardım etmek için uygun bir eş bulma şansını kumara yatırmıştı. Richard'ın kendisine duyduğu hayranlık ve arzuya inanmakta yanılma ihtimali vardı ve Richard'la olan bağı yok olacak, çok değer verdiği bir dostluğu kaybetmesine neden olacaktı. Düşüncesiz davranıyordu ve hiç de hürmetkâr bir evlat değildi ama kalbinin arzusunu elde etmeye çalışmadan varlığını nasıl sürdürebilirdi? "Eğer onun kalbini baştan çıkarmayı başarırsam, ödülüm sevdiğim ve hayran olduğum adamla ömür boyu sürececek bir mutluluk olacak."

Adel onun elini nazikçe sıktı. "Ya başarısız olursan?"

"Değer verdiğim her şeyin mahvolması." Richard gibi soğuk ve bıkkın birinin kalbini ele geçirmek için ne kadar tehlikeli bir oyun oynuyordu, böyle bir avla başarı şansının çok düşük olduğunu biliyordu. Ve Richard'ın kalbini kazansa bile, tamamen mahvolması hâlâ ihtimal dâhilindeydi.

Evie şüpheci sesi acımasızca bastırdı. *Aşk ve mutluluk şansı için her şeyi riske atmaya hazırım.*

Dokuzuncu Bölüm

Kencot Malikanesi, Hampshire

"Derbyshire'daki üçüncü evin onarımı tamamlandı lordum. Bay James, dokuz kadın ve on bir çocuğun Ratcliffe Otoyolu yakınlarındaki çayırlardan taşındığını ve şu anda rahatça yerleştiklerini bildirdi." En güvendiği iş adamı Bay Harrison Turner, Richard'a doğru bir tomar kâğıt iterek rapor verdi. "Evdeki on beş odanın hepsi dolu, bazı küçük çocuklar bir odayı paylaşıyor. Evde bir aşçı, bir kahya, üç hizmetçi, iki uşak ve bir bahçıvan çalışıyor. Talep ettiğiniz gibi, ahırlar onarılıyor ve kulübeler temizleniyor."

Richard kâğıtlardan birkaçına uzandı ve en son satın alınan ve personel istihdam edilen evlerin tertemiz ve ayrıntılı raporunu taradı. "Çocukları kanatlarının altına alacak mürebbiye ve öğretmenlerin isimlerini ve referanslarını göremiyorum."

Raporda, yaşları üç ile on arasında değişen sekiz kız ve üç erkek çocuğun geçmişi ayrıntılı olarak anlatılıyordu. Birkaçı anneleri yanlarında olduğu için şanslıydı, diğerleri ise Camden'da terk edilmiş bir yetimhanede yaşıyordu ve kurumun eski bağışçılarından gelen fonun yetersizliği nedeniyle yakın zamanda kapatılmasının ardından kendi başlarının çaresine bakmaya çalışıyorlardı. Binayı ve araziyi satın almıştı ama burayı karanlık ve baskıcı bir yer olmaktan çıkarıp bir yetimhaneye dönüştürmek birkaç ay alacaktı.

Evsiz çocuklar için şefkatli personeli ile sıcak ve davetkar bir sığınak.

"Bay Pickering öğretmen olarak şiddetle tavsiye edildi. Onunla birlikte çalışacak uygun bir mürebbiye için görüşmeler yapılıyor. Seçim iki kadına indirildi ve benim en uygun bulduğum genç bayan Bay Dobson tarafından reddedildi."

Bay Dobson Richard'ın avukatlarından biriydi. Hedeflerinin sorunsuz bir şekilde gerçekleştirilmesini sağlamak için bir ekip çalıştırıyor ve onlara iyi para ödüyordu. Maaş bordrosunda farklı geçmişlere sahip pek çok kişi vardı - avukatlar, avukatlar, görevliler, müfettişler, bazıları daha önce Bow Street koşucuları ve suç kademesinde bağlantıları olan bir dizi ajan. Onların sadakatine ve bağlılığına mutlak surette hükmediyordu ve durmak bilmeyen çalışmaları için onları cömertçe ödüllendirse de, kendisine ihanet edenlere karşı acımasızdı, özellikle de bu ihanetleri koruması altındaki savunmasız kişilere zarar veriyorsa.

"Hangi açıdan en uygun kadındı?"

Harrison'ın yüz hatları kızardı ve kravatını çekiştirdi. "Bayan Lydia Martin yirmi beş yaşında ve bir baronetin kızı. Şifreleme yeteneği mükemmel, Fransızca ve Latinceyi akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Kendisi aynı zamanda bitirme okuluna gönderilmiştir ve çocuklara kibar bir toplum içinde kaynaşmaları için gereken sosyal becerileri ve görgü kurallarını öğretme konusunda fazlasıyla yeteneklidir. Onunla tanıştılar ve söylemeliyim ki ondan oldukça etkilendiler."

"Peki Bay Dobson'ın itirazı neydi?"

Harrison'ın yanağında bir kas gerildi ama yüz ifadesini nötr bir maskeye dönüştürdü. Yeterince hızlı değildi ve Richard onun kadına olan ilgisini merak ediyordu. Harrison'la savaşta tanışmış ve aralarındaki mevki farkına rağmen çok hızlı arkadaş olmuşlardı. Onu bir Fransız düşman kampından kurtardığında aralarındaki ilişki daha da güçlenmişti. Savaş bittikten birkaç ay sonra onu rıhtımda bulmuştu.

Giysileri çelimsiz bedeninden sarkıyor ve tek bacağı olmasına rağmen çalışmak için yalvarıyordu. İşkence sırasında aldığı yaralar yüzünden sol bacağı dizden aşağısı kesilmişti ve İngiltere'nin elit kesimi kendi toplumları dışındakilere pek değer vermiyordu ve ülkeleri için ruhlarını, hayatlarını ve hatta uzuvlarını feda eden engelli askerlere de pek değer vermiyorlardı. Harrison'ın aldığı en büyük darbe, kendisi savaşırken karısının ve çocuğunun koleradan öldüğünü öğrenmesiydi. Richard onu işe almış ve adam da onun yanında çalışarak her durumda arkasını kollayacağına güvendiği birkaç kişiden biri haline gelmişti.

"Beş yaşında bir kızı var." "Ve?"

"Hiç evlenmemiş. Ailesi onu ve çocuğunu tanımıyor ve referansları ve beklentileri yok."

"O senin sevgilin mi?"

Harrison'ın içinde bir gerginlik oluştu. "Hayır." *Henüz ifade edilmemiş* olan şey havada ağır ağır asılı duruyordu, göz kapaklarını indirmeden önce koyu renk gözlerinde kıvrılan sahiplenici açlık bunu kanıtlıyordu. "Bayan Martin'e kur yapmaya cüret edemem. O bir beyefendinin kızı." Sol ayağının yerine geçen çiviye el salladı. "Ona verebileceğim fazla bir şey yok ve o da kendi geçimini sağlamaya oldukça kararlı."

"Anlıyorum. Peki ikinci kadın kim?"

Masanın cilalı yüzeyine tek bir kâğıt itildi. Hızlı bir taramayla Bayan Jennifer Watson'ın kırk beş yaşında, kusursuz referanslara ve ahlaki karaktere sahip olduğu anlaşıldı. Richard, yürüttüğü büyük operasyonun küçük ölçekli işlerine pek karışmazdı. Bu tür toplantıları haftada bir kez, tüm gün boyunca yapar ve her şeyden haberdar olurdu. Bu kararı vermek ona düşmezdi ama yine de Harrison'ın bu Bayan Lydia Martin'e duyduğu açık ihtiyaç kalbindeki soğuk ve yalnız yeri sızlatıyordu. Eğer Richard akıllı olsaydı, aptal arkadaşını

Güvenini ve sadakatini bu kadar kolay teslim etmesine rağmen yine de tereddüt etti ve bir kez daha onun varlığını özetleyen taslağa baktı. Satır aralarını okudu, evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğu için katlanmış olması gereken zorlukları hayal edebildi. Ailesi ve toplum tarafından terk edilmişti, nasıl hayatta kalabilmişti? Uzaktan, her şeye rağmen çocuğunu doğurmuş olmasına hayranlık duyduğunu fark etti. Kendi rahatlığı için onu yoksulluk ve aşağılanma dolu bir hayata terk etmemiştir.

"Bayan Martin'e, eğer taşınmak isterse burada bir işi olduğunu söyleyin. Ana konuttan sadece bir mil uzakta üç yatak odalı bir kulübe var ve bu ev onun olabilir. Ancak, kızıyla birlikte ana mülkte yaşama seçeneği de var."

Harrison'ın gözlerinde şok parladı. "Onu... burası için mi işe aldınız?" "Onun karakterinden şüphe mi ediyorsunuz?"

"Hayır," dedi hemen. "Kararından pişman olmayacaksın. O... o mükemmel, Richard," diye huysuzca bitirdi.

"Güzel. O halde mesele kapanmıştır ve teklifimi ona götürme işini size bırakıyorum."

Başını salladı ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca her bir evin açılışı ve personelinin tahmini bütçelerinin ilk maliyetle nasıl karşılaştırıldığını gösteren birkaç kağıt yığını daha çıkardı. Toplantı sona ermeye başlamadan önce iki saat daha sürdü. Saatine hızlıca göz attığında öğleyi biraz geçtiğini gördü. Emily yakında merdivenlerden inecek ve kütüphaneye dalacaktı.

Richard son dosyayı da kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım bu sonuncusuydu."

"Öyle." Harrison boğazını temizledi ve gözlüklerinin üzerinden Richard'a baktı, iri gövdesini belli belirsiz bir gerginlik havası sarmıştı.

Richard'ın teninde bir uyarı gezindi ve etinin altına doğru ilerledi. "Bir sorun mu var?" diye sordu yumuşak bir sesle, arkasına yaslanarak

sandalyesine oturmuş, ifadesinin her nüansını izliyordu.

Harrison yüzünü buruşturdu. "Evlerden birinde bir durum vardı... Konu halledildiği için size rapor vermemem konusunda ısrar edildi, ama rahatsızım."

Richard'ın midesinde soğuk bir düğüm oluştu ve sakince kâğıt demetini düzgün bir yığın haline getirip bir kenara koydu. Ayağa kalktı, şöminenin yanına gitti ve iki bardağa brendi doldurup birini Harrison'a uzattı. Richard masanın kenarına oturdu ve konyağından bir yudum aldı, boğazından aşağıya doğru kayan yavaş yanmayı takdir etti.

"Kim teşvik etti?"

"Richmond'daki avukatınız, Bay Clearwater. Genç bayanlardan birinin hamile olduğu ortaya çıktı, sanırım dört aylık. Ona iki yüz pound verildi, eminim hiç görmediği bir servet, ama oradaki malikanede bir yer verilmedi. Oradaki diğerlerine kötü örnek olduğunu düşünmüyordum ama tavsiyelerim dikkate alınmadı."

Damarlarında soğuk bir öfke dalgası parladı. "Kimdi o?"

"Bayan Imogen Green. On altı yaşında lordum, ender rastlanan bir güzelliği var ve Lord Cofield'ın gayrimeşru kızı olduğu söyleniyor. Son sekiz aydır Richmond'da yaşıyormuş. Sorgulandığında, onu baştan çıkaranın kimliği hakkında ağzını sıkı tuttu. Bay Clearwater onu evden kovmaktan başka çaresi olmadığını düşündü."

Richard öfkeden neredeyse sessizleşmişti. "O lanet olası alçak. Kendi başına bocalayan bir çocuğu neden geri çevirir ki? Evlerimiz güvenli olmalı," diye tersledi. "Nasıl baştan çıkarıldı? Bu konuda bir soruşturma yapıldı mı?"

"Hayır. Bay Clearwater ona sadece parayı verdi ve eşyalarını toplamasına izin verdi."

"Bu ne zaman oldu?"

Harrison bariz bir rahatsızlık içinde kızardı. "İki hafta oldu."

"Onu bulman için seni görevlendiriyorum, Harrison. Bir soruşturma aç. Bebeği karnına koyan adamın adını istiyorum. Tanrı şahidim olsun ki, onun için doğru olanı yapacaktır. Bu görevi tamamlamak ve günlük raporlarla beni bilgilendirmek için adamlarımın ve ismimin tamamını kullanabilirsin. Clearwater'la ben ilgilenirim."

Kapıda bir gümbürtü duyuldu ve ardından kapı itilerek açıldı. Bir ba  etrafına bakındı ve altın rengi gözler odayı taradı. Harrison'ın üzerinde gezindiler ve Richard'ın üzerine geldiklerinde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onu her gördüğünde yüzünün aldığı  ekil onu  a ırtmayı asla ba aramamı tı. Her zaman sanki orada olup olmayacağından emin değilmiş gibi bir rahatlama, sonra sanki dünyasındaki her şey artık g vendeymi  gibi bir güven ve ardından bir daha asla korkunun ya da acının yerini aldığını görmek istemeyeceği k r edici bir mutluluk vardı.

"Geç kaldın baba. Tam be  dakikadır bekliyorum." Davet beklemeden, kapıyı aralık bırakarak kütüphaneye girdi. Koyu renk saçları dağınıktı ve sade topuzundan kurtulmu tu, yanaklarında şüpheli koyu bir leke vardı ve elbisesinde  imen lekeleri vardı... ve ayakları çıplaktı. En azından çorapları vardı, çok kirli  oraplar.

"İyi günler Bay Harrison," dedi hızlı bir reveransla, aslında ba ını iki yana sallayarak ve omzunu kayıtsızca eğerek. Gördüğü diğer yedi yaşındaki çocuklarla karşılaştırıldığında ya ına göre oldukça minyondu ama büyük bir kişiliği vardı.

Adam, görüşmelerinin sona erdiğini anlayarak ayağa kalktı. "Bayan Emily, size iyi günler dilerim. Ben de tam ayrılmak üzereydim. Yarına kadar durumla ilgili bir rapor hazırlayacağım lordum."

Richard ba ını salladı, konyağının geri kalanını içti ve bardağı masanın üzerine koydu. Emily'yi yakaladı ve kollarının arasına aldı. Emily her zamanki gibi kıvrılarak Richard'ın omuzlarına tırmandı ve rahatça yerleşti.

Harrison'a evden çıkarken eşlik ettiler ve arabasını alıp malik neden uzaklaşmasını izlediler. Çenesini ba ının üzerine dayadı ve kızından bu kadar k  k bir beden için fazla ağır bir i   eki   ıktı. "Sanırım ben

çok fazla zencefilli kurabiye yedim, baba."

"Yanaklarındaki şey bu mu?"

Yukarıdan tatlı bir kıkırdama geldi. "Çikolata kremasına batırılmışlardı. Bugün de kriket oynayacak mıyız? Herkes seni çimlerde bekliyor baba."

Herkes o meşum gecede onunla birlikte olan diğer çocuklardı, artı iki kişi daha. James kız kardeşi Clara ile kalmayı tercih etmişti ve şimdi onların tuhaf aile grubuna uyum sağlamaya çalışıyordu. Babasından ayrıldığından beri ana ikametgâhı olan Kencot 'nde yaşayan toplam sekiz çocuğu vardı.

"O zaman kriket oynamaya devam edelim, olur mu?"

Köşeyi dönüp malikânenin doğu tarafına yöneldi ve duraksadı, aynı anda hem şok hem de zevk onu olduğu yerde dondurdu. *Evie*. Tahmin edilebileceği gibi, onun beklenmedik görüntüsü kalbinin sert bir ritimle çarpmasına neden oldu ve ağzı kurudu. Onun malikânesinde ne işi vardı? Şehirden geleceğine dair önceden haber göndermemiştir. Bir şey mi olmuştu?

"Kim o, baba?" diye sordu kızı onun omuzlarına yerden. Tanrı aşkına, birkaç saniyeliğine onun yanında olduğunu unutmuştu. Ani bir endişe kalbini tırpanladı. Kızının kendisini *Evie*'yle yakın ilişki içinde görmesine hazır değildi. Küçük Emily oldukça anlayışlıydı ve bir anneye çok ihtiyacı vardı. Sorduğu sorularda kararsız olsa da, birkaç kez annesinin varlığını sorguladı ve büyüdükçe hayatında bir kadına ihtiyaç duyacağının acı bir şekilde farkındaydı.

Richard onun kendisini *Evie*'yle birlikte görmesini ve *Evie*'ye karşı herhangi bir umut beslemesini istemezdi. Toplumun kınamalarını pek umursamıyordu ama *Evie* için bu, varlığının merkeziydi. Kızını alenen kendi kızı olarak sahiplenmesini, bunun için toplumun alaylarına maruz kalmasını, arkadaşlarını kaybetmesini, misafir odalarının ona kapanmasını ve hatta belki de yabancılaşmasını hayal bile edemezdi.

ailesinden. Birkaç ay önce Dük'ün ikiz oğullarının vaftiz töreni için Wolverton'ın malikânesinde bir araya gelmelerinden bu yana Evie'nin, kızı ve onun istenmeyenler grubuyla toplum içinde görünmek için hiçbir girişimde bulunmamış olması gözünden kaçmamıştı. Ne yazık. Ama bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu, her ne kadar sık sık sikini yumruklayıp Evie'ye binme hayaliyle kendini okşasa da, altı uzun yıldır onun için içinde kaynayan şehveti dışarı çıkarırken onu yatağının derinliklerine bastırıyordu.

"Bu Leydi Evie. Daha önce Rosette Park'ta tanışmıştınız."

"Bir prenses gibi," dedi kızı usulca, sesinde belirgin bir hayranlık vardı. "Sence de öyle değil mi baba?"

Adam homurdandı, mantıklı bir yanıt veremiyordu. Soluk pembe, yüksek belli bir elbise giymiş olan kadın gerçekten büyüleyiciydi. Birkaç buklesi bonesinin sınırlarından kurtulmuş ve yanağına doğru fısıldıyordu. Kadının bakışları onun malikânesine dikilmişti ve gördüğü hayranlık oldukça hoşuna gitmişti. Burası kendi çabasıyla sahip olduğu üç malikânedен biriydi ve babasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Evie'nin bakışları onun üzerinde yoğunlaştı ve yüz ifadesini sıcaklık aydınlattı.

"Lordum, sizi görmek ne güzel." Dudaklarını bükerek başını eğdi ve kızını süzdü. "Sizi tekrar görmek ne hoş, Leydi Emily," dedi Evie ve derin bir reverans yaptı.

Kızı kıkırdadı, tatlı ses kalbinde çok az insanın bulunduğu yumuşak bir yere gitti.

"Ben hanımefendi değilim." "Değil misin?"

"Uh-huh. Babam benim yaramaz bir şeytan olduğumu söylüyor."

"Terbiyeli ol, Emily." Kızını belinden kavradı ve onu yere indirdi. Emily reverans yaptı, sonra bir ayağından diğerine zıplayarak ayağa kalktı.

Emily parlak gözlü bir beklentiyle Evie'ye bakıyordu. "Memnuniyetle

Ben de seni görmek istiyorum," dedi kızı neredeyse utangaç bir sesle.

Emily'nin Evie'ye bakarken gözlerini karartan çıplak açlık karşısında yüreği burkuldu.

"Neden buradasın?" diye sordu hoyratça.

"Bir arkadaş böyle mi karşılanır?" diye sordu, sonra gülümseyerek yumuşadı. "Bugün nasılsın Richard?"

Ağzı kurudu. Bir gülümsemeyle onu dize getirme gücüne her zaman sahip olmuştu. "Burada yalnız mısın?"

"Hmm, bir refakatçiyle derslere katılmam pek mümkün değil, değil mi?"

Dizlerinin bağı çözüldü ve fingirdek kız da bundan şüphelendi çünkü yeşil gözleri mizah, sırlar ve tanımlayamadığı başka bir duyguyla dans ediyordu.

Tanrım, ona dokunmak istiyordu. Onu öpmek, iniltilerini ve yumuşak zevk nefeslerini yutmak. Daha da iyisi, onunla salonundaki ateşin yanında oturup olan biten her şey hakkında konuşmak ve emin olamadığı projeler, Emily için öğretmenler, bir şekilde kalbini çalan ve onu evliliğe eden adamı tuzağa düşürme planları hakkında onun yönlendirmesini istemek istiyordu.

Böyle zamanlarda, Evie'yle daha derin bir şeyler yaşamak için ruhunu dolduran doyumsuz özlemi inkâr edemiyordu. O kışkırtıcı derecede tehlikeliydi. Ondan gelen basit bir dokunuş, bir gülümseme, kalbinin etrafına inşa ettiği demir savunmayı kırma yeteneğine sahipti. *Ah Tanrım*, ruhunu kemiren cazibeye teslim olmadan günü nasıl atlatacaktı?

Onuncu Bölüm

Evie, Richard'ın anlamsız bakışlarıyla karşılaştığında bir farkındalık şoku yaşadı. Bakışlarını kararlılıkla Richard'ın göğsünün büyük bir kısmını açıkta bırakan gömleğinin açık yakasının üzerinde tuttu. Oldukça rahat giyinmişti, boyunluk ya da yelek kullanmamıştı. Gömleği koyu renkli pantolonunun içine sokulmuştu ve ayağında binici çizmeleri vardı. Siyah saçları dağınıktı ve çok rahat, çok kaygısız görünüyordu. Çaresizce bakışlarını adamın boğazının altına indirdi ve onun zayıf, güçlü vücuduna hayran kaldı.

"Ders mi?"

Tam bu sırada dudakları karıncalandı ve en mahrem yeri kasıldı. Tüm iradesiyle kızarmakla savaştı. "Ah evet, birkaç günlüğüne Rosette Park'ı ziyaret ediyorum. Azgın merakımı yatıştırmak için harika bir fırsat olduğunu düşündüm. Ayrıca Emily'yi ziyaret etmenin de çok hoş olacağını düşündüm."

"Evie..." Sesinde kontrol edemediği düzensiz bir kenar vardı. Kızın damarlarında bir cevap dalgası dolaştı. "İtirazınız yoksa?"

"Hayır," diye karşılık verdi dudakları ama kehribar rengi bakışlarında tehlikeli, şehvetli bir uyarı vardı.

Evie hınzır bir gülümseme ve umut dolu bir kalple, "Sevindim," diye mırıldandı. Emily'ye döndü. "Umarım sizi arayanlar olur ve beni çaya davet edersiniz."

Kızı neşelendi ve mutlulukla başını salladı. "Kriket oynamaya gidiyoruz, bize katılmak ister misin?"

Richard onun omuzlarını yatıştırıcı ve cesaretlendirici daireler çizerek ovarken, "Öyle mi," diye düzeltti usulca.

Evie'nin kalbi, onun kızına sarılma ve onunla konuşma şeklindeki şefkatli tavrı karşısında sızladı. Onun bu yönünü çok seviyordu. Bunu çok nadiren görebiliyordu.

Emily'nin güzel yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Bize katılmak ister misin?" "Kriket oynamak için mi?"

"Evet, çimenlerin üzerinde. Kriketten sonra yüzeriz, sonra da akşam yemeği için toplanırız. Sen de bizimle yemek yer misin?"

"Sizinle yemek yemekten onur duyarım ama krikete gelince, korkarım bu duruma uygun giyinmedim."

Bakışları kızın vücudunu tararken Richard'ın gözlerinde tuhaf bir mesafe oluştu. Ona bakarken gözlerinde açık bir meydan okuma vardı. "Elbette Leydi Evie katılamaz, o güzel elbisesini kirletmek istemez."

"Elbiselerimi her zaman kirletiyorum baba," dedi Emily suratını asarak ve reddedilemez bir mantıkla.

Bakışlarında Evie'nin anlamadığı bir açlık vardı ama ruhu bunun yatıştığını görmek için yanıp tutuşuyordu. "Bu tartışılmaz bir mantık, sevgili Emily ve ben de tamamen katılıyorum. Elbiseler ara sıra kirletilmek içindir. Bir kriket oyununda sana katılacağım," dedi düşüncesizce.

Richard'ın kara kaşlarından biri, bakışları daralmadan önce belirgin bir güvensizlikle kalktı.

Emily kıkırdadı. "Babam *senin...* hayır diyeceğinden çok emindi." Sonra babasının yanından sıçrayarak küçük ve kirli parmaklarını Evie'ninkilerin arasından geçirdi. İçinde kabaran his, sıcaklık patlaması, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Richard kızının hazır kabullenişi karşısında gözle görülür bir şekilde sarsıldı ve Evie o anda bu güvene ihanet etmeyeceğine yemin etti.

", devam edelim o zaman," dedi isteksizce.

Emily diğer elini uzatarak, "Baba," diye seslendi. O da elini tuttu ve

Kızıyla birlikte bu şekilde doğudaki çimenliklere doğru yürüdüler. Evie ona yan gözle bakarak, "Burası çok güzel bir malikâne," dedi.

"Evin elli odası var," dedi Emily. "Çimler sonsuza dek uzanıyor ve balıklarla dolu bir gölümüz var. Babam bana balık tutmayı öğretti. Siz balık tutabilir misiniz, Leydi Evie?"

"Hayır, yapamam."

"Ah," dedi Emily belirgin bir hayal kırıklığıyla. "Baba, ona sen öğretmelisin."

"Belki bir gün yaparım," diye mırıldandı. "Gerçi Leydi Evie'nin bu tür uğraşlara pek ilgi duymadığından şüpheliyim."

Kadın adamın alaycı tavrına ters ters baktı ve adamın dudakları kıpırdadı. Birkaç çocuğun beklediği geniş çimenlik alana doğru döndüler. Evie toplam sekiz çocuk ve birkaç yetişkin saydı.

"Bunlar komşularınız mı?" diye sordu Emily'ye.

"Bizim ailemiz," dedi Emily gururla.

"Ailen mi?"

"Kardeşlerim. Jack hariç. Bir gün Jack'le evleneceğim, bu yüzden o benim kardeşim olamaz."

Aman *Tanrım*. Evie bakışlarını Richard'a çevirdi ve onun kendisini tahrik edici bir eğlenceyle izlediğini gördü.

"Gümüş saçlı adam uşağımız Bay Nugent, gürbüz hanımefendi hizmetçimiz Bayan Morris ve Bayan Collins de mürebbiyemiz." Emily gülümseyerek babasına baktı. "Günün yeni sözcüğünü kullandığımı gördün mü baba? *Sağlam*."

"Gerçekten de öyle. Bunun için çaylı sıcak çikolata gerekiyor."

Gözleri heyecanla parladı ve hevesle başını salladı. O kadar güzel bir çocuktu ki, Evie'nin nefesi kesildi.

Emily ellerini bıraktı ve "Babam sizi diğerleriyle tanıştıracak" diye bağırarak koşmaya başladı.

Birkaç kişi yiyecek dolu bir masa hazırlamıştı ve çimlerin üzerine battaniler serilmişti. Daha oyun başlamadan önce göstermeye başladıkları gürültülü cesareten seyirci oldukları anlaşılıyordu.

"I..." Evie durakladı. "Böyle bir toplantıyı hiç beklemiyordum." "Oynamayı her zaman reddedebilirsin."

"Sanırım seni yenmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi, altın rengi gözlerinin derinliklerinde ne olduğunu anlamadığı bir cesaret parlıyordu. Küçük toplantıya vardılar ve tanışmalar yapıldı. Tüm yetişkinler onun personelinin yeleri ydi ve yarım günlerinde çimenlerde oynadıklarına pek inanamıyordu. Diğer ocuklar ona merakla bakıyordu. Yine de kimse soru sormadı, sadece glmsemler ve reveranslarla onu karşıladı.

Her iki tarafta da onar kişilik takımlar seçildi ve Emily, Evie ile aynı takımda olmak için sabırsızlanıyordu. Terliklerini ayağından çıkarıp bir kenara koydu ve Richard'ın çoraplı ayaklarına dik dik bakmasına aldırmadı. Tabanlarının altındaki çim yumuşaktı ve vurucu olarak pozisyonunu almak için yürüdü. Yerde kaba bir kale vardı ve diğer takım o vurduktan sonra topu yakalamaya çalışmak için stratejik noktalarına yayılmıştı. Richard kendi bölgesine doğru yürüdü ve Evie sopasını kavradı ve topu atmasını beklemek üzere yana kaydı. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve topun güçle yükselmesine izin verdi. Top büyük bir hızla ona doğru szld ama Evie bakışlarını daralttı, nişan aldı ve tüm gücüyle vurarak topu uzaklaştırdı.

Top havada vızıldayarak sahanın çok uzaklarına giderken bir sessizlik oldu. Jeremy olarak tanıtılan uşak topu yakalamak için koştu ama top onun başının üzerinden geçti. Kenardan izleyen takımından coşkulu bir tezahürat yükseldi ve Evie mümkün olduğunca çok koşmaya çalışarak Richard'a ve kalesine doğru koştu. Geri dönerken, uşak topu fırlattı ve Evie'nin bacakları topu kaleye ulaştırma ihtiyaıyla

onu dışarı atmadan önce.

"Devrildi," diye takımı. Top kalesinin üzerinden sahaya doğru süzülürken, başka bir uşak Evie daha fazla koşmadan topu almak için çabaladı. Anlık bir karar veren Evie, elbisesini skandal bir şekilde dizlerinin üzerine çekti ve Richard'a doğru geri koştu, onlar onu dışarı atmaya çalışmadan önce iki koşu daha yapmayı umuyordu.

Takımı heyecandan çılgına dönmüştü ve Evie son anda kalesine geri dönmeyi başarırken kanına coşku pompalanıyordu. Evie başını geriye attı ve Richard'ın yüzündeki şaşkın ifadeye güldü.

Ona göz kırptı ve tekrar vuruş pozisyonu aldı. *Seni yeneceğim*, diye mırıldandı.

Omuzlarını yuvarlayıp bowlinge devam ederken gözlerinde sıcak bir hayranlık parlıyordu.

İki saat sonra oyun bitmiş, personel görevlerinin başına dönmüş ve çocuklar mürebbiyelerinin dikkatli bakışları altında uzaklarda yüzüyorlardı. Evie harap olmuş, uzun söğüt ağacının altındaki battaniyelerin üzerine uygunsuz bir şekilde yayılmıştı. Richard sadece bir adım ötedeydi, sırtını ağacın kabuğuna dayamıştı, kaslı bacaklarından biri dışa doğru yayılmış, diğeri ise yukarı doğru çekilmişti.

Evie bir tavuk budu ısırды, ne kadar kaba bir şekilde yediğini umursamadan. Şu anda annesinin sitem dolu bakışları üzerinde olmadan sadece kendisi olabileceği için kendini çok özgür hissediyordu. Sevgili annesi Evie'nin az önceki oyununu görseydi bayılırdı. Richard'ın takımını yenmeye kararlıydı ve sadece iki sayı farkla kazandıklarında çocuklarla birlikte zaferini haykırmıştı.

Gerçekten de güzel bir gündü.

"Kriket oynadığını hiç bilmiyordum," dedi gözleri kızın bedenini okşarken.

"Benimle ilgili henüz keşfetmediğiniz derinlikler olduğunu söyleyebilirim."

Adamın içindeki ani gerilim hissediliyordu ve gözleri tehlikeli bir sıcaklıkla karardı. "Bu bir davet mi, Evie?"

"Hmm," dedi kayıtsızca. "Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, değil mi?"

"Umarım öyledir."

"Aramızda yadsınamaz bir çekim var," dedi usulca. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

"Evet."

"Ortalıkta bir eş aradığınıza dair söylentiler dolaşıyor."

Koyu renk kafası küstahça eğildi. "Söylentiler mi? Hadi ama Evie, senden sıkılmış hanımların boş spekülasyonlarını dinlemekten daha iyisini beklerdim."

Adamı patlat. "Söylentilerin doğruluğu var mı yok mu?"

"Sezon boyunca birkaç balo ve geziye katılmamın nedeni de bu. Emily'nin eninde sonunda daha fazlasına ihtiyacı olacak... benim ona tek başıma verebileceğimden daha fazlasına," dedi yumuşak bir sesle. "Mantıklı aklım bana bunu söylese de, evlenme fikrinden duyduğum tiksintiyi bir kenara itemiyorum."

Bir keresinde ona güzel sosyetik Leydi Trenear'la evlenme arzusundan söz etmişti. Kadının hainliğinden bahsederken sesinde ürpertici bir kayıtsızlıktan başka bir şey yoktu. Bu isteksizliği kadınlara güvenmemesinden mi kaynaklanıyordu?

"Sosyetenin sevgilisi olduğum için bana teklifte bulunmadığınızı söylemişsiniz."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Sanırım bu konuda bir konuşma yapacağız?"

Onun yumuşak ses tonu karşısında dudaklarını büzdü. "Evet."

Bir elmayı ısırды ve konuşmadan önce birkaç saniye çtırdadı. "O zaman devam et."

"Bazen gerçekten çekilmez oluyorsun." Bir elmaya uzandı ve düşüncelerini dikkatle düzenleyerek ısırды. Onu tuzağa düşürmek istediğı gizemli beyefendi hakkında bilgilendirmeye kararlıydı. "Aramızda bir eşleşme olmasına tek itirazın bu mu?"

Vücudunda belli belirsiz bir gerginlik vardı. "Bizim katılmamızla ilgili bir spekülasyon olduğunu bilmiyordum."

"Arabadaki anımızdan sonra böyle bir spekülasyona gerek olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Yüzüne nötr bir maske yerleşmeden önce bakışlarında sıcaklık alevlendi. "Çok tedbirsiz bir eşleşme olurdu, Evie."

"Yıllardır arkadaşız ve harika sohbetlerimiz olduğunu söyleyebilirim ve öpücüklerinizden oldukça hoşlanıyorum." Vücudu sıcaktan alev alev yanarken yanaklarının içini ısırdı. *Kahretsin*. Şu anda en son isteyeceği şey bakire bir kız gibi kızarmaktı. Richard'ın kibirli yüzüyle eşit düzeyde kendinden emin, hatta kayıtsız olması gerekiyordu.

"Evliliğe adım attığımda mutsuz olmaya hiç niyetim yok."

Evie bir solukta, yarısı yenmiş elmayı ona fırlattı, o da kıkırdayarak başını eğdi.

"Nasıl böyle korkunç bir şey söylersin, sanki benimle evli olmak berbat bir fikirmiş gibi?"

"Dürüst olmak gerekirse, sonsuza dek yatağında olman fikri oldukça hoşuma gidiyor."

Adamın isteksiz itirafı onu biraz neşelendirdi.

"Ama bu zevk kısa sürecekti."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki neden?"

"Tedbirsiz bir eşleşme olmamız için tek bir neden yok."

Bu sözler onu sertçe göğsünden yakaladı. "Görünüşe göre bana kur yapmayı düşünmüşsün."

"Sen aşk istiyorsun, Evie. Seni yeterince iyi tanıyorum, romantik bir ruhun var."

Yutkundu, bu birkaç kelimeyle onun itirazını anlamıştı. *Ne seviyorum, ne de güveniyorum*. "Anlıyorum, sevgi ve güvenin zamanla gelişebileceğine inanmıyorsun."

Bir birlikteliğin zamanı mı?" diye sordu, kalbi bu fikri reddetmesine rağmen. Başından beri ruhunda ona karşı duyduğu açlığın aynısını istiyordu.

Gözleri gölgelendi. "Belki de. Benden yeminlerime sadık kalmamı, seni sevgiyle onurlandırmamı beklediğin çok açık. Ben de senden toplumsal uçurumu aşmanı, zekânı ve nüfuzunu kullanarak daha az şanslı olanlar için mücadele etmeni, kızımı ve evlat edindiğim çocukları kendi çocukların gibi sevmeni bekleyeceğim. Ne kadar aptalca görünse de, biz dünyalar kadar farklıyız."

"Evlilik yeminine sadık kalmayacak mısınız?" diye sordu, onun bu çirkinliği karşısında dehşete düşmüştü. Pek çok kişi onu yozlaşmış, çapkın bir çapkın olarak yaftalamıştı ve bu hiç bu kadar açık olmamıştı.

"Aşkın aptallığına inanmıyorum Evie, bu yüzden onun sınırlarıyla kısıtlanmıyorum. Benim sevgililerim var."

"Eminim eşiniz..."

"Benim de karımın sadık olacağına dair bir beklentim yok." Sesi çelik gibiydi. "Böyle bir birliktelikte mutsuz olacağınıza eminim, öyle değil mi? Öfkemiz ve acımızla birbirimize düşman olmamız ne kadar sürer? Ve eşsiz dostluğumuzu ne uğruna mahvetmiş oluruz?"

Evie'nin boğazı düğümlendi. Ne kadar aptalca. *Ton*'da sadece birkaç eşin sadakat beklentisi vardı. Erkeklerin metresleri, hanımların da gizli sevgilileri olması sık rastlanan, hatta normal bir durumdu. "Buna inanamıyorum."

Titreyen elleriyle bir bardağa şarap doldurdu. Bu düşünce bir kez bile aklından geçmemişti. Bir metres tutacaktı, hatta birkaç tane, çünkü karısını sevmeye ve onurlandırmaya niyeti yoktu.

Soğukkanlılığı sarsılmış, adamın onuruna olan inancı sarsılmıştı ve düşüncelerini adamın eş beklentisine odaklayarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Bütün çocukları evlat mı edindiniz? Emily onların kardeşleri olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu? Onlar senin değil... senin değil..."

"Diğer piçlerim mi?" Ondan sert bir kahkaha yükseldi. "Hayır, ben o değilim

bir dejenere."

Sert ve derin bir nefes alarak adamın araştıran bakışlarından uzaklaştı. "Ve sen de karından... şüpheli bağlantılarına ve soylarına ve asla onun... yani senin... bir parçası olmayacakları gerçeğine rağmen onları kendisininmiş gibi *sahiplenmesini* bekliyorsun."

Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi. "Görüyorum ki mantığımı anlıyorsun."

Evie çaresizce ona baktı. Eğer onlar için daha iyi pozisyonlar aramaya kalkışırsa, küçümsemelerin ve durmak bilmeyen dedikoduların hedefi olacaklardı. Richard'ı *tanıyan* biri olarak, onları hiçbir açıdan vasat bir konuma getirmekle yetinmezdi ve Tanrı aşkına, zenginlik, durum ve itibar açısından kendilerinden bu kadar aşağıda olanları yükseltmeye cüret ettiği için onu çarmıha gererlerdi. Çocukların onları tavsiye edecek hiçbir doğum ayrıcalığı yoktu. Onlara böyle bir nezaketsizlikle davranılabılırdi. Zenginliği ve rütbe ayrıcalığı Richard'ı kötü şöhretli eylemlerinde bile bir şekilde koruyordu, ama bu güvenlik kızını ve diğer çocukları da kapsayacak mıydı? "Karınızın uzlaşmaya istekli olacağına inanıyorum."

Dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çocuklarım söz konusu olduğunda taviz vermeyeceğim."

"Elbette-"

"Hiçbiri," dedi düz bir sesle, yüzu aniden sert ve affetmez bir hal almıştı.

Kalbi kekeledi. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen birkaç sessizlikten sonra elini battaniyenin üzerinden kaydırdı ve parmaklarını adamın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadı. "Senin yanında olacağım," dedi usulca, verdiği sözle canlanan huzursuzluğu gömdü.

Eğildi, zahmetsizce onu kendine çekti. Dudakları rahatsız edici derecede yakındı. Sonra onun dudaklarının sıcaklığını hissetti. Sadece fısıltıyla bir dokunuştu bu, ağzının onunkine hafifçe değmesi.

"Çekinmeden mi, Evie? Hyde Park'ta onlarla özgürce yürür müydün? Onları bahçelere ve müzelere götürür müsünüz?"

Ne bir güvencesi vardı ne de onunla kademeli bir tanışma şeklinde bir uzlaşmadan söz edebiliyordu ve bundan nefret ediyordu.

"Gözlerindeki korkuyu görebiliyorum Evie, düşüncesizce verdiğin sözün yarattığı belirsizliği. Sana böyle bir söz verdirmem."

Yumuşak bir solukla ondan uzaklaştı, değerlendirmesinde doğruluk payı olduğunu küçümsedi. Endişelerinde haklılık payı olsa da, kalbini biliyordu. Bir şekilde, eninde sonunda herkesi mutlu etmenin bir yolunu bulacaktı. Keşke o da böyle bir şeyin mümkün olduğuna inansaydı.

Gerçekten evlenmeye niyeti var mıydı... *hiç*? Bunun farkına varmak onu zorladı. Evlilik için son adımı asla atamayabilirdi ve sonunda onun Leydi Honoria'ya ya da bir başkasına evlenme teklif etmekte gecikmesini anlamıştı. Nedendir bilinmez, yaptığı değerlendirme hoşuna gitmişti.

"Gitmeliyim, saat epey geç oldu."

Onu dikkatle izledi. "Emily bizimle yemek yemen için oldukça hevesli."

Evie lekeli elbisesine ve mahvolmuş çoraplarına baktı.

"Burada resmiyete pek önem vermeyiz."

"Sizi temin ederim ki akşam yemeğine perişan bir halde gelmeyeceğim ama Emily'yi de hayal kırıklığına uğratmayacağım. Adel'e benim için acilen bir mektup gönderirseniz, elbiselerimden birinin acilen gönderilmesini rica edeceğim."

Şeytani gözlerinin derinliklerinde rahatlama, onay ve çok daha sıcak bir şey yanıyordu. Bu durum Evie'yi anlaşılmasa bir şekilde temkinli yapmalıydı, çünkü adamın yakın zamanda evlenmeye hiç niyeti olmadığı oldukça açıktı. Böyle bir ifşadan sonra yanında bir refakatçi olmadan onun evinde kalmaya devam etmesi, onu ırzına geçilmesine açık hale getirmişti.

Bu düşünce onu taşlaştırmalıydı; bunun yerine, ondan yayılan erotik yükü hissedebiliyordu. Tekrar itaatkâr kafesine dönmek zorunda kalmadan önce en azından bir kez onun arzularını keşfetmek istiyordu - daha fazla balo ve rota, belki bir sezon daha ve sonra bir *sevgili* seçmeye devam etmek

zenginlik ve soy ile. Tabii vücudunu baştan çıkarmak onu elde etme çabalarının en önemli *parçası* değilse. Belki de alçağı oynamasının zamanı gelmişti.

Ah, benim aptal, ahmak ve inatçı kalbim.

...

Richard çimenlerin üzerinde yürüyordu, üç büyük kurt köpeği topuklarının etrafında dolanıyordu. Uzaktan çocukların kahkaha sesleri geliyordu ve Kencourt Malikânesi'nin hiç bu kadar neşeli ve keyifli yankılanıp yankılanmadığını merak etti. Evie eğilmiş, kahkahalar atıyor ve neşeyle yanlarını tutuyordu; çocuklar da pandomim yapıyordu. Evie ona doğru baktı ve gözleri hararetle bir hoş geldin ifadesiyle parladı. Bu gülümsemeye karşılık olarak tüm vücudunun gerildiğini hissetti. O anda onu sonsuza dek yanında hayal edebildi ve ağzı kurudu.

Arabadaki anımızdan sonra böyle bir spekülasyona gerek olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?

Evie'yi gerçekten karısı olarak kabul edebilir miydi? Sevgilisi... evet, ama başarısız beklentilerle acı ve çirkine dönüşme gücüne sahip daha kalıcı bir birliktelik? Sosyetenin ısıltılı koşuşturmasından uzakta, yılın büyük bölümünü taşrada geçireceği bir hayat onu mutlu edebilir miydi? Birçok lord ve leydi şimdiden kontesle birlikte akşam yemeği partilerine ve suarelere davet edilmek için can atıyordu. Kendisinden aşağı görülenlerle bir araya geldiği için alay edilen Kontes, gerçekten de sonsuza dek onun yanında mı duracaktı? Gerçekten de sesini, cazibesini ve zekâsını onunkine ekleyebilecek miydi? Gözlerindeki korku bunu gösteriyordu. Karşılık vermeyişi karnına bir tekme gibi inmişti ama bunu bekliyordu.

Devasa köpeklerden ikisi ona doğru koştu ve o da çimenlerin üzerine diz çöküp büyük hayvanların kulaklarının arkasını kaşdı, çenesine salyalarını akıtmaya çalıştıklarında güldü ve onlarla birlikte *havladı*.

Bonesi çoktan atılmıştı, saçları harika bir dağınıklık içindeydi ve elbisesinde birkaç kir lekesi bile vardı. Tam o anda, onun soğuk kibarlığına dair inandığı her şeye meydan okudu. Kalbinden geçen duygular korkunç bir şekilde... aşk gibi... hissediyordu.

Tanrı'nın kanı.

Bir elini kabaca yüzünde gezdirdi. Belli ki aklını kaçırmak üzereydi. Daha nce Evie'yle şeytan gibi davranmasına rağmen, bu işe kalkıştığında sadakatini hiç düşünmemişti ama konuşmaları sırasında, *tonların* ikiyzlleri gibi tutarsız davranma fıkrı dilinde iğrenç bir tat bırakmıştı. Bir metres tutarak karısına verdiği sözü asla iğnemeyecekti, bu evlilik cehenneme dönüşse bile... Bu yüzden seçtiği kadından emin olmalıydı, özellikle de kızının iyiliği için. Çocuklarını parçalanmış ve soğuk bir ilişki içinde bytmek istemiyordu. Seçtiği eş, hayatının sert gerçekliğine dayanabilmeli ve yeminlerine saygı duyup onurlandıracak kadar güçlü bir karaktere sahip olmalıydı. Ya da belki de kızı için yeterli olacağına gvenmeliydi. Bir laneti geri iterek, kolay yolu seçme düşüncelerini bir kenara itti.

Richard yüreğinde kıpırdanan sorulardan pek hoşnut değildi, çünkü hemen verecek bir yanıtı yoktu ve kuşkularla kendine eziyet etmeyecek kadar kararlıydı.

Kızı başını gökyüzüne doğru eğip kıkırdayınca gülümsedi. Neden böyle bir tepki verdiğini tahmin edemiyordu ama Evie'ye sarılıp onu öpmek istedi, çünkü her zaman beklediği gibi soğukkanlı ve edepli değildi.

Emily'nin maruz kaldığı sert yetiştirilme tarzı ruhunda zamanla iyileşmesi için dua ettiği yaralar bırakmıştı. Kurtardığı tüm çocuklar lanetliydi ama onun özel sekiz çocuğu kalbinin bir köşesinde yaşıyordu ve hiçbir aşağılama onları ondan ayıramazdı.

"Rosette Park'a bir not gönderildi," dedi Evie'nin ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Teşekkür ederim. Çocuklarla birlikte içeri girmek üzereydik." Uzakta gök gürledi ve başını gökyüzüne kaldırdı. "Sanırım yakında yağmur yağacak," dedi sevinçli bir sırıtışla.

Emily sıçrayarak onun yanına gitti. "Leydi Evie'nin piyanoforte çaldığını ve yan eyere binmeyi bildiğini biliyor muydun baba?"

Hiçbir tepki veremedi ve ancak bir homurtu çıkarabildi.

"Bir hanımefendi gibi ata binmeyi öğrenmek istiyorum," dedi kızı tatlı, utangaç bir gülümsemeyle. "Belki bir sabah Hyde Park'ta bize katılır ve bana öğretirsiniz, Leydi Evie."

Richard, kızının Evie'yi hayatında görmek için gösterdiği hevesli tavırdan rahatsız olmuştu ama ruhunu ürperten şey Evie'nin tereddütleriydi. *İşte bu...* toplum tarafından yavrusuyla birlikte görülme korkusu.

Düşüncelerinde fokurdayan aptalca arzulara karşı kalbini sertleştirdi. Evie'yi ne kadar arzulamış olursa olsun ve çocuklarıyla oynamaya tenezzül ederken ne kadar lezzetli görünmüş olursa olsun, sosyetenin gözdesi onun için asla doğru eş olamazdı.

On Birinci Bölüm

Evie başını kütüphanedeki şezlongun minderlerine yasladı ve mum alevlerinin odanın etrafındaki gölgeleri kovalamasını izledi. Sürekli yağan yağmur damlaları pencereye vuruyor, bu ses duyularını yatıştırıyordu. Akşam yemeği, çocukların gürültülü de olsa neşeli sohbetleriyle geçen hoş ve şamatalı bir olay olmuştu. Dokuz yaşındaki neşeli ikizler Julia ve Juliette, Clara ve ağabeyi James vardı.

-Kimseye güvenmiyormuş gibi davranıyordu. Evie onun gömleğinin kolunda sakladığı bıçağı görmüştü. Sadece Emily güldüğünde gülümsüyormuş gibi görünen, on yaşından daha yaşlı ve bilge gözlere sahip, kasvetli ve koruyucu Jack. On iki yaşındaki en büyük çocukları Thomas ve Henrietta'ydı. Richard hepsine çok değer veriyordu ve kızından açıkça hoşnuttu. Sonuç olarak, ziyareti çok büyüleyici bir gün olmuştu.

Hepsi de çok hoş insanlardı ve annesinin onları asla sofrasına davet etmeyeceği Evie'nin gözünden kaçmamıştı. Onlar çok sıradan, çok bayağı, bağlantıları da onun sosyetesini tarafından kabul edilemeyecek kadar kuşkuluydu. Annesi anlayışlı bir kadın değildi.

Ben de sizden toplumsal uçurumu aşmanızı, zekanızı ve nüfuzunuzu kullanarak daha az şanslı olanlar için mücadele etmenizi, kızımı ve evlat edindiğim çocukları kendi çocuklarınız gibi sevmenizi bekleyeceğim.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Richard içeri girdi. Kapıyı yumuşak bir kıkırdamayla kapattı ve onun karşısındaki kanepeye doğru yürüdü.

zarif gövdesini indirdi. "Geç oldu, neredeyse on oldu."

Başını kaldırdı ve bir saat önce okumayı bıraktığı kitabı yanına koydu. "Biliyorum."

"Burada olmanız sizin için tehlikeli."

Dudaklarını ıslattı, baştan çıkarma planlarına karşı gergin bir tepkiydi bu. "Yağmur azalacak gibi görünmüyor."

Altın rengi bakışları yağmur damlalarının durmadan çarptığı pencerelere kaydı. Bakışları bir kez daha ona dönene kadar birkaç saniye geçti. Soğuk bir dikkatle parlıyordu... ve açıklıkla.

Dalgın bir şekilde şakağındaki bir tutam saçı düzeltti. "Onlar harika çocuklar, Richard. Anne babaları nerede?"

"Ölü, kayıp ya da kayıtsız."

"Neden onları yanına ?" Dudakları soğuk bir alaycı ifadeyle kıvrıldı.

Evie ayıldı. "Senin dünyanı anlamadığım için benimle alay ediyorsun. Sanırım bu yüzden benden nefret ediyorsun," diye itiraf etti usulca. "Sizi temin ederim ki kararınızı yargılamıyorum, sadece anlamak istiyorum."

Gözlerinde şok parladı. "Senden nefret etmiyorum. Senden *asla* nefret edemem."

Adamın sert inkârı karşısında yüreğinin derinliklerinde bir rahatlama hissetti. "Bana bakarken gözlerinde bir ihtiyat var. Bir yargılama var... ve sanırım bunun nedeni benim sizin gibi anlamıyor olmam."

Delici bir çığlık havayı yardı ve Evie'nin nefesi kesildi. Richard sert bir küfür savurarak ayağa fırladı, kütüphaneden fırladı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Evie de onu olabildiğince hızlı takip etti ve sahanlığa ulaştığında, aralık bir kapıya gelene kadar koridorda koşturdu. Bir yatağın üzerinde oturmuş, kucağında bir çocuk tutuyordu. Emily mi? Evie ses çıkarmadan yaklaştı, özel anlarını bozmak istemiyordu ama Richard'ın daha önce hiç görmediği bu yönüne çekilmişti. Richard yatıştırıcı bir şeyler mırıldanıyor, kızın saçlarını okşuyordu.

"Sus artık, ben buradayım."

Ondan böyle bir şefkat görmek Evie'nin kalbinde bir sızıya yol açtı. Yanağını kızın koyu renk buklelerine yasladı ve ona sarıldı, hafifçe salladı ve çocuk sustu, sanki onun bir parçası olmak istiyormuş gibi göğsüne sokuldu.

"Yine rüya gördüm baba, fareler beni ısıırıyordu," diye hıçkırdı. "Kötü adam beni onlarla birlikte odaya kilitledi ve korktuğum zaman beni kayışlarla dövdü."

Evie'nin çözemeyeceği kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ama kızı başını salladı.

"Bana şarkı söyleyecek misin, baba?"

Onu kollarının arasında daha da yakınlaştırdı ve usulca şarkı söylemeye başladı.

"Korkma küçük prenses, sen cesur ve güçlüsün. Canavarlar çoktan gitti, hepsini öldürdük. Ben burada olacağım, böylece canavarlar geri dönmeye cesaret edemeyecekler."

Evie gülümsedi. Sesi korkunç derecede müzikal değildi ama kızının omuzları gevşedi ve kirpikleri göz kapaklarına çarptı. "Seni seviyorum baba," dedi fısıltılı bir iç çekişle. "Sen her zaman kötü adamları uzaklaştırırsın."

"En çok seni seviyorum," diye karşılık verdi, dudaklarını onun alnına değdirerek. Sonra birlikte "Biz birbirimizi aynı şekilde seviyoruz" dediler.

Tatlı tatlı kıkırdadıktan sonra Emily mutlak bir güvenle yumuşadı ve saniyeler içinde nefes alıp vermesi derinleşti. Evie'nin tanıdığı yedi yaşındaki çocuktan çok daha küçük, çok daha zayıf görünüyordu. Richard mırıldanmaya devam etti ve Emily ses çıkarmamaya dikkat ederek uzaklaştı.

Alt kattaki müzik odasına yöneldi, kafasında sorular uçuşuyor ve öfkesi kanını kaynatıyordu. Dünyada nasıl olur da masum çocuklara zarar verebilecek insanlar olabilirdi? Küçük kız kardeşlerini, içinde yaşadıkları konforu ve güvenli sığınağı düşündü. Küçük Emily buna asla sahip olamadı ve toplum empati kurmak yerine Richard'ı acımasızca eleştirdi.

onu korumak ve ona bir yuva vermek istiyordu.

Nasıl bu kadar yanlış yapabilmişlerdi? Koridorda aceleyle ilerledi, piyanonun tuşlarını parmaklarının altında hissetmek, müziği duymak, ruhunu saran karmaşa ve tiksintiyi yatıştırmak için sabırsızlanıyordu. Evie müzik odasına girdi, odanın en sol köşesine hakim olan kuyruklu piyanoyu görünce çok sevindi. Enstrümana doğru süzülürken ayakları pelüş koyu yeşil halıya battı. Parmaklarının tuşların üzerinde yumuşak seslerle dans etmesine izin verdi, düşünceleri sonsuza dek Richard'ın yüz hatlarına yerleşmiş pişmanlık ve acı dolu bakışta donup kalmıştı.

Onun hakkında hâlâ bilmediği bu kadar çok şey olduğunu fark etmek onu şaşırtmıştı.

Bir sesle arkasını döndü ve elini göğsüne götürdü. "Oh, beni korkuttun!"

Richard'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve odaya girip kapıyı kapattı. "Arabanın sizin için hazırlanmasını emrettim."

"Evet, elbette, saat çok geç oldu ve Adel beni neyin tuttuğunu merak ediyor olmalı."

Parmaklarını cebinin derinliklerine sokmuş, bakışları kapüşonlu bir şekilde onu izliyordu. Evie alt dudağını sıkıyor, adamın kendisini delici bir şekilde süzmesinden kesinlikle rahatsız oluyordu. Kıpırdanma isteğiyle savaştı. "Emily... Emily iyi mi?"

"Olabildiğince iyi."

"Ben... O çığlık attığında peşinden geldim. Canavarlardan bahsettiğini duydum."

Gözlerinde adı konmamış bir duygu yanıyordu. "Şimdi mi?" Ses tonunu bir tehdit tonu renklendirdi.

"Ona karşı bu kadar korumacı olmanı seviyorum ama ona zarar verecek hiçbir şey yapmam Richard. O... o çok değerli," diye bitirdi Evie yumuşak bir sesle.

Kinizm dudaklarını soğuk bir alaycılığa dönüştürdü.

Parmaklarını klavyeden çekti ve dengesizliklerini gizlemek için ellerini sıkıca birbirine bağladı. Adamın kendisine duyduğu güvensizlikten nasıl bu kadar habersiz kalabilmişti? "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan anlarım ama bir omuza ihtiyacın olursa... ben buradayım."

Odada tedirgin edici bir sessizlik hüküm sürüyordu; şöminenin çıtırtısı tek uyumsuz notaydı.

"Bazen gözlerine geçmiş i musallat oluyor ve ben dünyayı katletmek istiyorum," dedi huysuzca. "Onu bulduğumda yarısı açlıktan ölmüştü, her tarafı eski ve yeni çürüklerle kaplıydı, ayakları su toplamış tı. Şu anda yanımda tüm çocuklar Emily ile birlikte cehennemde yaşıyorlardı. Büyük olanlar çok daha kötü yaralanmış, kızımın kurtulduğuna şükrettiğim şekillerde dövülmüş ve kırılmış lardı. Onu kabustan ilk uyandırdığımda gözlerinde öyle bir umutsuzluk ve korku vardı ki ağladım."

"Çok özür dilerim," dedi kısık sesle. O zaman gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını fark etti. "Ah, Richard..."

"Onları ben öldürdüm," diye mırıldandı, sesi korkunç bir yumuşaklıkla yankılanıyordu. Kadının nefesi boğazında düğümlendi. "Kimi?"

"Ona zarar vermekten sorumlu olan adamlar. Onları teker teker avladım ve acı çekerek ölmelerini sağladım. Toplumumuzun erkekleri onların acılarına ortak oldular ve ben de vicdan azabı duymadan onların mali durumlarını ve itibarlarını mahvettim."

Bakışlarında sanki onun kınamasını bekliyormuş gibi tuhaf bir dikkat vardı. Başkalarının canını almış tı, buna kimsenin hakkı olmadığına inanıyordu ama yine de ona karşı kalbinde bir kınama duygusu uyandıramıyordu. "Umarım acı çekmişlerdir."

Ona doğru yaklaştı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Anladılar. Her biri ödedikleri suçun farkındaydı."

"Sevinmem ne kadar korkunç... ama sevindim."

Bu kadar yakinken, vücudunun sıcaklığı kalbini titreten ürpertiye karşı bir teselliydi. O tütün, konyak, ve sabun kokuyordu.

kombinasyonu duyularına en çok hitap eden şeydi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı başını eğip dudaklarını şefkatle onunkilere değdirirken.

Nabızı hızlandı.

Hafifçe yanağına dokundu. "Benim için bir şeyler çal," dedi kabaca ve bu bir rica değildi.

Tanıdık bir ağrı midesine yerleşti. İtiraz etmeli ve bir an önce onun evini terk etmeliydi. Baştan çıkarmadan çok az şey anlıyordu ve onun alaca gözlerinde parlayan tehlikeli ihtiyacı kavrayamıyordu. Bunun yerine piyanonun başına döndü ve parmaklarının tuşların üzerinde hafif ve zarif bir şekilde kayarak akıldan çıkmayacak kadar güzel bir parça yaratmasına izin verdi. Durumun gerginliği yatıştırmak için hafif ve neşeli bir parça gerektirdiği halde neden böylesine değişken duygularla dolu bir müzik çalmayı seçtiğinden emin değildi. Evie onun ne zaman yaklaştığını hissetti. Adam ona doğru eğilirken, gerginlikten hamlaşmış güçlü bedeninin sıcaklığını sadece birkaç santim ötesinde hissedebiliyordu.

Richard burnunu kızın boynunun kıvrımına bastırdı ve içine çekti. Parmakları titreyerek kısa bir süre için uyumsuz bir nota oluşturdu.

Onun boynuna sokuldu. "Seni istiyorum."

Onun dokunuşunu beklerken nefes almak neredeyse imkânsızdı. "Ben de seni istiyorum."

Sert, gergin ve erkeksi kıkırdaması kadının duyularını kötücül bir cazibeyle okşadı. "Ah, Evie... senin bedeninle ne yapmak istediğimi bilseydin, kaçardın."

Onları tam bir deliliğe sürüklemenin eşiğinde gibi görünüyordu. Ne bekleyeceğini bilemiyordu ama yine de nefesi kesilmişti. "Anlat bana."

Odadaki tek ses şöminenin çıtırtısı ve hâlâ titreyen parmaklarının tuşların üzerinde gezindiği yerden gelen yumuşak müzik tınılarıydı. "Seni hayal ediyorum," dedi fısıltılı bir iç çekişle.

Parmakları kalçalarının kıvrımının altında yayıldı, onu ayağa kalkmaya teşvik etti ve ereksiyonunun kusursuz itişine doğru geri çekti. Beklenmedik bir sıcaklık damarlarında dolaştı ve beklenti sinirleri boyunca süzülerek derinliklerine yerleşti. Yüzünü ona çevirdi ve bakışlarını serbest bırakmadan bacağını kalçalarının arasına soktu ve onu açmaya teşvik etti. Açtı... ve adam bir elini indirip elbisesinin içinden Evie'nin ağrıyan avuçladı. Evie dizlerinin bağı çözülürken destek almak için adamın omzuna sarıldı.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldadı, yüzündeki sert duygusallığı vurgulayan koyu bir kızarıklık vardı.

Adamın ağzını nerede kullanmak istediğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu ve Evie nefesini tutmak için bir an durdu.

Parmaklarını uzaklaştırdı, avucunu tuttu ve parmaklarını sertliğinin etrafında kıvrıldı. *Oh!* "Bu dudakları istiyorum..." Başparmağı şehvetli bir güçle alt dudağını tırmıkladı. "Beni tatmin etmelerini, yumuşak, sıkı çekişleriyle beni emmelerini istiyorum."

İnledi, dayanılmaz bir ihtiyaç vücudunu büküyordu. "Bunu ben de istiyorum."

Çarpıcı elmacık kemiklerini bir kızarıklık kapladı ve pişmanlık gözlerinde kıvrıldı. "Ah, Evie... Bir kez olsun kendimi şımartmak için neler vermezdim. Hayallerimi ve düşüncelerimi o kadar zahmetsizce yakaladın ki." Çenesinin altından geleneksel dostça hareketini yaptıktan sonra geri çekildi, sıcaklığını kaybetmesi kalbinde bir boşluk yarattı.

"Seni Rosette Park'a götürelim."

Hayır, yapamazsın. Onunla birlikte hareket etti, geri çekilmesine izin vermedi. "Adel'e bir not göndereceğim. Bu sert havada bu kadar geç saatte seyahat etmek akıllıca değil."

"Evie-"

İçini pençeleyen arzuyu inkar edemeyerek ayak parmaklarının ucuna kadar eğildi ve

dudaklarını onunkilere bastırđı. Eve dönmek gibiydi. Ama o donmuştu. Çenesinin güçlü hatlarına hafifçe dokundu ve bir ürperti onun güçlü bedeninde kendini gösterdi. Onun bir şey söylemesini ya da herhangi bir şey yapmasını acı içinde beklerken, kalbi vahşî gümbürtüsünü durdurmayı reddetti. Adam hareketsiz kaldı ve Evie geri çekilmek yerine dudaklarını ayırıp adamın kapalı dudaklarının kenarını yaladı.

İçinden kaba, alçak ve aç bir ses döküldü. "Sen benim zayıflığımsın," diye hırladı, neredeyse öfkelenmiş gibi, dudaklarına karşı.

Uzun bir sessizlik oldu. "Duygularımız karşılıklı olduğunda her zaman rahatlarım," diye mırıldandı ve hareketini yavaş bir süzölüşle tekrarladı.

Eli kızın saçlarının altından kayarak boynunun yan tarafını kavradı ve öpüşmelerini derinleştirdi. Richard dişledi, okşadı ve yaladı, onu anlamsızca öptü. Düşünemiyordu, düşünmek istemiyordu, sadece hissetmek istiyordu.

Saçındaki tokaları çıkardı ve ağır sarmalı sırtının alt kısmına doğru yuvarladı. Parmakları boğazından aşağıya ve köprücük kemiğine doğru okşadı. Parmakları elbisesinin bağlarını çekiştirdi ve arzusun yakıcı alevleri içinden geçti.

Elbisesinin kenarlarını kavradı ve vardiyasıyla birlikte aşağı çekerek onu bakışlarına maruz bıraktı. Ağzı hassas meme ucunun üzerine kapandı, dişleri törpüledi, dili yaladı. Kalçalarını kavradı ve onu kolay bir güçle kaldırdı, bu da onun tahrik olmasını sağladı. Richard onu yavaşça halı kaplı zemine indirdi, şezlongdaki minderlerden birkaçını kaparak etraflarında dağınık bir şekilde yuvarlanmalarını sağladı. Bacaklarını iyice açmadan önce bir tanesini kapıp kalçalarının altına yerleştirdi.

"Çok güzel ve pembe." Adamın karanlık sesi kadının duygularını okşadı. "Seni canlı canlı yiyebilirim." Yüz ifadesi gergin ve şehvetle doluydu. Ağzını onun ıslak, ağrıyan çekirdeğine indirdi ve yaladı.

Verdiği tepkinin şiddeti Evie'den bir inilti kopardı.

"Richard!" Kızın memesi şişmiş bir yanma düğümüydü ve Richard onunla dalga geçiyordu.

ve eşit ölçüde yutuldu. Hınzır, keyifli dili ateşi daha da harladı ve kalçaları çaresiz bir ahlaksızlık içinde kıvrandı. Zevkten parçalanıyordu ve boğazından dökülen çığlıkları durduramıyordu.

Onun üzerinde yükseldi. Birdenbire orada, acının korkunç olduğu yerdeydi. Boyunu yumruklayıp sertliğini endişe verici ıslaklığına sürterken Evie zevk çığlıklarına engel olamadı. Tüm duyuları kalçalarının arasında toplanmıştı.

"Bana tutun." Sesi alçak, sert ve tahrik edici bir şekilde titriyordu.

Aşağıya baktı, kendisine doğru gururla uzanan kalın uzunluğa bakarken yaşadığı şok aklını bulandırdı.

"Bana bak." Yavaşça öne doğru eğilip kollarını boynuna dolmasına izin verirken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Hafif bir acı olacak ve sonra bitecek."

Savunmasızlığı içini parçaladı. Adam bunu hissetmiş olmalı ki alnını onunkine yaklaştırdı, kalçalarından birini serbest bırakarak başının arkasını kavradı ve onu gözleriyle buluşmaya çağırdı.

Adamın küt ucu kadının etini ayırdı. Adam onu öptü, kadın da adamın dilini aradı ve kendi dilini onunla karıştırdı. Sonra adam sert bir hamleyle onu ayırdı. Kadın ona doğru eğildi, içinden bir çığlık patladı ve adamın ağzına girdi. Birbirlerine bağlandıkları yerde alevlenen acıyla Evie'nin duyuları sarsıldı. Kıvranmaya çalıştı ama acı daha da büyüdü ve sanki adam onu kışın göle atmış gibi tutkusunu söndürdü.

Adam onu öpmeye çalıştı ve kadın adamın dudaklarını ısırıldı. "Bu hafif bir şey değil," diye fısıldadı öfkeyle, gözleri yaşarmıştı.

"Yakında geçecek," diye fısıldadı, dudaklarının köşesine en nazik öpücükleri kondurarak.

Bir elini aralarına soktu, parmak uçlarını kadının gergin karnından ağrıyan merkezine doğru kaydırıldı.

"Benden uzaklara bakma. Bu güzel gözleri görmek istiyorum.

benim için zevkle kararır."

Kadın çaresizce ona itaat etti, adamın gözlerinde parlayan kışkırtıcı ihtiyaç tarafından esir alındı. Parmaklarını yumrunun üzerinde kaydırđı ve ovuşturdu, sert, sonra yumuşak ve yavaş, şimşek gibi zevkle çarptı. Saniyeler içinde uyarılması o kadar yoğunlaştı ki kalçaları titredi.

Başını kavradı, parmakları saçlarına dolandı, onu açgözlülikle öptü ve içinde güçlü bir şekilde okşadı... tekrar tekrar. Kazığa oturtulmuş gibi hissediyordu, adamın derin penetrasyonları onu erotik bir acıyla karışık bir coşkuyla kırbaçlıyordu. Evie böylesine şiddetli bir zevkin saldırısı altında inledi. Kontrolden çıktığını, ele geçirildiğini... *sahiplenildiğini* hissetti. İnemeleri müzik odasının karanlık sınırlarında birbirine karıştı. Elini adamın sırtında gezdiriyor, güçlü kaslarından zevk alıyordu.

Birbirlerine sarıldıklarında ter vücutlarını ıslattı, Evie'nin içinde bir fırtına gibi coşku toplandı. Serbest bırakılması ateş gibi içinden geçerek içindeki her şeyi eritti. Adam kadının derinliklerine boşalırken, kadının memnuniyet dolu feryadı adamın zevk dolu iniltilerine karıştı.

Adam onunla birlikte yuvarlandı, böylece kadın onun üzerine uzandı. Kendini doygunluk içinde hissediyordu ve evin yandığına dair bir uyarı bile onu harekete geçiremezdi.

On İkinci Bölüm

Koyu bulutların arasından yatak odasının pencerelerine cılız bir ışıık huzmesi süzöldü. Gök güröltüsü uzaktan öfkeyle homurdanırken Richard kıpırdandı. Göğsüne yaslanan yumuşak ağırlık o kadar alışılmadıktı ki, neler olup bittiğini anlaması neredeyse bir dakikasını alıyordu. Aşağı baktı, çenesi hafifçe bir kafaya çarptı. Altın rengi saçlar bembeyaz çarşafların, omuzlarının ve göğsünün üzerine dökölüyordu. *Ah, lanet olsun!* Titreyen elleriyle Evie'nin başını omzundan hafifçe kaldırdı ve yastığı boynunun altına itti. Kızgın bir mırıltıyla yastığı itti ve adamın içine doğru yuvarlandı, vücudu adamınkine mükemmel bir şekilde oturdu, parmakları hafifçe adamın sıcak ve acil bir ihtiyaçla sertleşmeye başlayan sikinin üzerinde durdu.

"Richard," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, şehvetli bir kedi gibi ona doğru kaydı.

Kokusu ciğerlerini istila etti ve kendini onu vücuduna doğru kaydırırken, dudaklarını nazik bir öpücökle yakalarken buldu. Kızın kirpikleri aralandı ve ona baktı, yanakları uyarılmanın etkisiyle kızarmış ve pembeleşmişti.

"Merhaba," dedi usulca, parmağının narin ucunu yara izinin üzerinde gezdirmek için parmaklarını kaldırdı.

Parmağını yakaladı ve bir öpücük kondurdu. "Merhaba, Evie."

Sözsüz bir şekilde dudaklarını onun yanağına götürdü ve yara izinin buruşuk çıkıntısı boyunca öptü. "Bu savaşta olmadı."

"Hayır."

"Toplumda çok fazla spekülasyon var ve bazı nedenlerden dolayı sormaktan çekiniyorum."

"Soruyor musun?"

"Evet," dedi uykulu bir sesle.

"Çocuklarımı kurtardığım gece oldu." Gözleri hafifçe irileşti. "Anlat bana."

"Onları bulduğumda, ahlaksız adamlarla pazarlık ettim ve onları satın aldım. Mümkün olduğunca hızlı kaçtık. Bir dakika içinde bizi ara sokakta yakaladılar ve kavga çıktı. Hızlı ve acımasızdı. Galip geldim ama yara almadan kurtulamadım," dedi kısa ve öz bir şekilde, her şeyin ne kadar çirkin olduğunu anlatarak onu lekelemek istemiyordu.

"Yaraların en şereflişi bu o zaman." Yan dönüp ona baktı, narin parmakları göğsünü sıyırdı. Kalın ve parlak altın rengi saçları yüzünü çevreliyor, omuzlarına ve göğsüne dalgalar halinde dökülüyordu.

Burnunu adamın boğazının çukuruna gömdü ve içine çekti. "Bu harika bir rüya gibi geliyor. Olmak istediğim yer burası."

Nabzı boğazında atmaya başladı. *Ben de seni burada istiyorum.*

Onun kollarında kendini çok iyi hissediyordu. Çok yumuşak, narin, teni sıcak ve günahın kendisi kadar baştan çıkarıcıydı. Başını eğdi ve onun omzunu öptü. Evie yumuşak bir mırlama sesi çıkardı. Bu şimdiye kadar duyduğu en tatlı ve en kışkırtıcı sestti.

Onu kendine doğru çekti ve dudaklarına büyüleyici bir öpücük kondurdu, vücudunu yakan ihtiyacı ona iletmeyi umuyordu. Dilini ağzına soktu, onu açgözlülükle öptü, tatlı tadının mucizesinden asla vazgeçmek istemedi. Kız onun kollarında canlandı, sanki o da aynı derecede açmış gibi kucaklamasına karşılık verdi.

Richard dönerek onu yatağa bastırdı ve açılmış kalçalarının arasına indi. İhtiyacının gücü onu şok etti. Uzandı

aralarına girdi ve onun hazır olup olmadığını test etti. Bulduğu ıslaklık karşısında bir inilti yükseldi. Dudaklarını ondan çekerek açgözlü bir şekilde nefes aldı. Şehvet yanaklarını pembeleştirmiş, gözleri ağırlaşmış ve uyuşmuştu, dudakları onun öpücükleriyle şişmiş ve nemlenmişti.

Meme uçları çilek pembesiydi ve adam dilini sertleşmiş bir meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra hafifçe yuvarlayıp emdi. Bacaklarını kendi bacaklarıyla ayırdı, kalçalarını oynattı, kıvrımlarını ayırdı ve yavaşça içine itti, hepsini alana kadar amansızca daha derine itti. Kadının iç duvarları ipeksi bir eldiven gibi sikini kavradı. Parmakları adamın saçlarına gömüldü. Uyarılmışlığıyla sikini ıslatmasına rağmen, çok sıkı bir sıkışma içinde onun üzerinde dalgalandı. Kadın ürperdi ve adam derin ve gırtlaktan bir inilti çıkardı, sonra onu derin ve şehvetli bir şekilde öptü ve zaman zaman geri çekilerek dudaklarına açık, şehvetli ve bazen de iğrenç sözler fısıldadı. Kızın masumiyetine hiç aldırış ve onun ısrarlarına böylesine tatlı bir duygusallıkla karşılık vermesine aldırıyor gibi görüldüğü için çok minnettardı.

Geri çekildi ve hızlı, derin bir penetrasyonla geri döndü. Kadının titreyen iniltisi alçak bir zevk çığlığına dönüştü. Dudaklarını onunkilerle birleştirdi ve onları güçlü bir ritme soktu. Kız ona tatlı bir şekilde yapıştı, eşit bir şekilde veriyor ve alıyordu, şimdiye kadar tanıdığı tüm sevgililerden daha tutkulu ve cömertti. Elleri boynuna dolanmış, onu kendine yakın tutuyordu. Tutkusunun ne zaman üzerine anlayabiliyordu. İnledi, onu daha şehvetli bir şekilde öptü ve kalçalarını öyle doğuştan gelen bir duygusallıkla adamın sikinin üzerinde yuvarladı ki, adam neredeyse oracıkta kendinden geçecekti. Başı yastığın üzerine düştü, boynu nefis bir şekilde kemerli, titreyen nefesler onu terk ediyordu.

İniltili bir çığlıkla küçük bedeni adamın kollarında sarsıldı, tırnakları adamın omuzlarını erotik bir acıyla ısırırken, kadın adamın sikini o kadar sıkıca kavradı ki, adam onun içinde zar zor hareket edebildi. Zevkin ateşli parmakları omurgasında dans etti ve salıverilmesini onun misafirperver bedeninin derinliklerine boşalttı.

Ona gülümsedi, gözleri kadınsı bir memnuniyetle parlıyordu.

Onu yüzüstü çevirdi ve kürek kemikleri boyunca rahatlatıcı öpücükler kondurdu. Yumuşak bir iç çekişle yan tarafına kıvrıldı ve sanki az önce onun ruhunu sarımsamış gibi uykuya daldı. Titreyen elleriyle çarşafı vücudundan çekiştirerek onu odadaki hafif soğuktan korudu. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalktı ve ateşi yakmak için ocağa gitti. Sonra gardıroba gidip bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek seçti ve onları giydi. Malikânesinin güney ucuna bakan geniş pencerelere doğru ilerleyerek karanlığa baktı. Kalbi ağırlaşmıştı ve duyguları karmakarışık. Kalbindeki çekiş ve çekişme karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Onu yakınında tutma, koruma, sevme ihtiyacı, onu uzakta tutmaya yönelik eski niyetiyle acımasızca iç içe geçmişti.

Kafasını toparlamak için atına binip ülkeyi baştan başa dolaşması gerekiyordu.

Bir saat sonra, Evie'ye bir not bıraktıktan ve odasına kimsenin girmemesi için kesin talimatlar verdikten sonra, aygırının üzerinde malikânesinin yollarını arşınladı. Evie kalırsa neler olacağını biliyordu ama yine de onun cazibesine bu kadar kolay kapılacağını tahmin etmemişti. *Şeytan alsın*. Onun lanet olası erdemini almıştı ve müstakbel kocası kesinlikle onun kaybını hissedecekti. *Tanrı'nın kanı*. Kadının namusundan fazlasını almış, onu mümkün olan her şekilde baştan çıkarmıştı. Ve en kötüsü, uzaktan yakından tatmin olmamıştı. Onu her zaman istiyordu ve bu bencilce kabulleniş karşısında neredeyse kükreyerek inkâr edecekti. Lanet olasıca bir şekilde zayıf düşüyordu... yine.

Onu kütüphanede şefkatle temizledikten sonra, kıkırdayan Evie için bir ilk olan konyak içmişlerdi. Gözlerinde parlayan şehvetli vaatlerle adamın vücuduna tırmanmış ve masumiyetle şehvetin şaşırtıcı bir karışımıyla adamın sikini ağzına almıştı.

Dizginleri çekerek atını düzenli bir şekilde dörtnala koşturdu.

Kadının onu götürme şeklini hatırlayınca ereksiyonu eyere sürtünerek şiddetli bir rahatsızlık duydu.

Onun için sabırsızlanmış ve uyuyan ağırlığını kollarına alıp odasına götürmeden önce onunla tekrar sevişmişti. Ve şimdi de onun hissetmiş olması gereken şefkati hiç düşünmeden onu tekrar sevmişti... Tanrı aşkına ne düşünüyordu? Asıl sorun da bu değil miydi? Kız söz konusu olduğunda asla net düşünemiyor gibiydi.

Cehennem dişleri. Evie, Richard'ın onu baştan çıkarma şeklinden sonra evliliği hak etmişti. Richard bir elini yüzünde gezdirdi, göğsünde bir hüsrana hırıltısı yükseldi. Tek bir dokunuş yetmişti ona, lanet olası bir dokunuş, kısacık bir öpücük ve arzularının etrafına diktığı tüm zincirler ve bariyerler yıkılmış, yılların bastırıldığı özlem ve şehvet ruhunun yüzeyine çıkıp onu fethetmişti. Bu alışılmadık bir deneyimdi; kontrolü rüzgârdaki küller gibi kolayca savrulup gidiyordu.

Ama Evie'yle nasıl evlenebilirdi? Leydi Honoria'nın itibarını yok etmenin yararlarını zaten tartışmıştı. Evie'nin sosyetedeki konumunu mahvetmek, onun nihai kalp kırıklığına katlanmak... Bu fikri düşünemiyordu bile. Ona yöneltilecek küçümseme ve alaylar. *Tanrım.* Kızının iyiliği için seve seve katlanacağı iftiralar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gürleyen toynaklar dikkatini uzaklara çekti. Harrison'ı tanıdığında rahatladı. "Richard."

"Yakında döneceksiniz. Haberlerin var mı?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Bayan Imogen Green'i buldum. Oldukça kolay oldu ve saklanmıyordu. Brighton yakınlarındaki bir kulübede Lord Covington tarafından tutuluyor. Onun metresi ve öyle kalmaktan da memnun."

"Covington," diye düşündü Richard. "Yeni evlendi, değil mi?"

"Amerikalı bir varisle."

İçini bir tiksinti kapladı. "Onu ziyaret edeceğim ve Bayan Green ile çocuğuna, onları kaçınılmaz olarak bir kenara atacağı zaman uygun bir şekilde izin vermesini sağlayacağım."

Harrison başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Bayan Martin cömert teklifinizi kabul etti ve ay sonunda yeni görevine başlamak üzere buraya gelecek."

"Güzel."

Harrison uzaklara baktı, çenesinde bir tik oluştu. "Ben... Eğer bir itirazınız yoksa Bayan Martin'i mahkemeye çağırabilirim."

Richard sertleşmiş bir askerin kızardığını göreceğini hiç düşünmemişti.

"Kur yapman onun görevlerini aksatmıyorsa ve hanımefendi ilgi gösteriyorsa benim için sorun yok."

Richard yanılmıyorsa, Harrison savaşın sona ermesinden bu yana ilk kez gülümsemişti.

"Malikaneye dönmeliyim. Bugün planladığım birkaç toplantı var. Orucunu açtın mı, bana katılmak ister misin?"

Harrison homurdandı. "Zaten yemek yedim ve Lord Ashford'la karşılaşmak gibi bir niyetim de yok. Şu anda kimsenin bacağımı küçümsemesine katlanamam," dedi alaycı bir tavırla.

"Ashford?"

"Buraya doğru geliyor. Dün gece aynı handa yattık ve hanımının ortak salonda, iftarlarını açtıktan sonra Kencourt Malikânesi'ne doğru yola çıktıklarını söylediğini duydum."

Richard'dan bir lanet döküldü. Kafası Evie'yle o kadar meşguldü ki, Leydi Honoria'nın babası, yeni atanan Ashford Kontu ile ailelerini birleştirme olasılığını görüşmek üzere randevulaştığını unutmuştu. Randevuyu üç hafta önce almıştı. *Tanrı aşkına*, kaçınmak istediği şey buydu. Onu bu yağmurda eve göndermeliydi. "Eve dönmeliyim, Tanrı yardımcın olsun Harrison."

Richard malikâneye geri dönmek için atını dört nala koşturdu. Yarım saatten kısa bir süre sonra dizginleri seyise teslim ederek aygırına yulaf verilmesini ve iyice emretti. Kırpılmış adımlarla içeri girdi, gürültü olmamasını merak ediyordu. Çocuklar şimdiye kadar uyanmış, mürebbiyelerine ve öğretmenlerine dert yanıyor olmalıydılar. Sessizlik kuşku vericiydi.

"Çocuklar nerede?" diye sordu uşağına.

Bay Nugent'in yüzü metanetini korudu. "Mutfaktalar lordum."

Mutfak mı? Richard mutfak olan geniş odaya girdi ve kendisini karşılayan gülünç manzara karşısında irkilerek durdu. Evie, kızı, Jack, Clara ve James una bulanmışlardı ve hepsi de kıkırdıyordu. Mutfakta başka kimse yoktu, şüphesiz Evie'nin uydurduğu saçmalıklar yüzünden görevlerini yapmaktan alıkonulmuşlardı.

"Burada neler oluyor?"

Sarsılarak döndü ve gözleri büyüdü. "Beni korkuttun!"

"Ah, baba, tart ve bisküvi pişiriyoruz," dedi Emily sevinçle gülümseyerek.

"Bayan Potts ve diğerleri nerede?"

Evie'nin teni hafif bir pembeyle kızarmıştı. "Müdahalemi bağışlayın. Biz mutfağa el koyarken onlara birkaç saat izin verdim."

"Anlıyorum." Ama gerçekten anlamamıştı. "Majestelerine gecikmemi açıklayan bir not gönderdim. Öğle yemeğinden sonra yola çıkmayı planlıyordum."

"Aceleciliğim için özür dilerim ama sizi hemen yola çıkmaya teşvik etmeliyim. Bu akşam Rosette Park'ta sizi ziyaret edeceğim."

Sonra Evie'nin henüz bakışlarına karşılık vermediğini ve öfkeyle kızardığını fark etti.

Birkaç saniye geçtikten sonra herkesin sustuğunu ve çocukların şaşkınlıkla ona ve Evie'ye baktığını geç de olsa fark etti. Boynunda bir kızarıklık oluştu ve boğazını temizledi. aldı, o

en az onun kadar bocalıyordu.

"Baba..." dedi Emily neredeyse tereddütle. "Şu yaptıklarımıza bir bak. Kurabiye ve tarçınlı çörekler. Gelin ve tadına bakın."

Evie'yle alışılmışın dışındaki arkadaşlıklarının ilk yıllarında onun tadımcısı olmuştu. Birkaç kez Evie onun damak tadına hayran kalmış, nadiren de olsa Richard onu korkunç bir karışımla kendisini zehirlemekle suçlamıştı. Evie'nin yemeklerini tatmasının üzerinden iki yıldan biraz fazla zaman geçmişti. Annesinin şimdiye kadar bu yaratıcı ve meraklı eğilimi bastırmış olacağını düşünmüştü. Evie'nin kendi tutkusunu koruduğunu bilmek göğsünü ısıttı. Yanına gitti ve tahta bir kaşığı dudaklarına götürdü. Kırmızı ve kalındı ve görünüşü pek de çekici değildi.

"Tatmaktan korkuyor musun?" diye sordu ama gözlerinde binlerce soru vardı ve zümrüt rengi derinliklerinde bir belirsizlik seziyordu.

Ağzını kaşığın üzerine kapattı. Sesini bastıramadan önce içinden kaba bir onay sesi çıktı. Richard yutkundu. "Ne oldu?"

Emily seğiriyordu. "Başardım baba. Jack ve Clara bana yardım etti. Vişneli turta için dolgu malzemesi."

"Bu çok iyi," diyerek çabalarını övdü.

Tüm çocuklar yaptıkları katkılardan bahsetmeye başladılar, sesleri heyecandan birbirinin üzerine biniyordu. Evie güldü ve bir şekilde onları mutfaktan çıkarıp, çimenlikteki öğle yemeğine hazır olmaları için kesin bir emirle odalarına doğru yönlendirmeyi başardı.

Emily tereddüt etti ve arkasına baktı. "Leydi Evie?" "Evet?"

"Okuma için bahçede bize katılır mısınız? Ben... Ben size hikâyemi okumak istiyorum. Kendim yazdım," dedi gururla, ama utangaç bir gülümsemeyle.

Richard'ın boğazındaki kaslar kilitlendi. O ve Jack, Emily'nin hikâyelerini paylaştığı tek kişilerdi. Doğru dürüst okuyup yazması bir yılını almıştı ve sanki bir baraj açılmış, yaratıcı bir

acısını dökmek için bir çıkış. Hikayeleri korkunç canavarlar ve onları kılıçlarıyla cesurca yenen çocuklarla doluydu. Richard onun hikâyelerinde her zaman bir rol oynardı; canavarları yenmesi için ona sihir veren büyücü ya da zaman zaman onlara yardım etmek için kurda dönüşen ormandaki büyülü ağaç. Onun hikâyelerini bir başkasıyla paylaşıyor olmasından duyduğu endişe ve memnuniyet eşit derecede kalbini dolduruyordu. Onun bu isteğiyle nasıl bir inanç ve güven sıçraması yaptığını anlıyordu. Bu ona Evie'ye ne kadar hayran olduğunu da gösteriyordu.

"Onları okumayı çok isterim."

Kızının gözleri rahatlamıştı ve yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme belirdi. "Gidip onları getireyim!"

Kadın hızla uzaklaşarak onları yalnız bıraktı ve Evie önlüğü çıkarıp sıkı bir tomar haline getirdikten sonra adamın karşısına geçmek için uzunca bir süre uğraştı.

Bağırsaklarında düğümlenen duyguların yakıcılığını açıklamak zordu. "Evie..."

Kadın salona doğru ilerlerken sözleri azaldı ve sessizce onu takip etmesini işaret etti. Adam onun arkasından ilerledi ve kapıyı yavaşça arkalarından kapattı. Pembe elbisesi yeni yıkanmış ve ütülenmiş gibi görünüyordu ama görkemli saçları omuzlarından sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Gözleri temkinliydi ve yanaklarına kalıcı bir allık yapışmış gibiydi.

"Yastığın üzerine bıraktığınız notta gezintiye çıktığınızı ve orucumu açtıktan sonra beni Rosette Park'a götürmesi için bir araba siparişi verdiğinizi yazmışsınız."

"Ne yazdığını biliyorum."

Gözleri dikkatle onun yüzünü aradı. "Evlilik teklif etmeyeceğinizi biliyorum. Beni uyardınız ama hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmeyi ya da arkadaşlığımızda bir değişiklik yapmayı beklemiyorum."

Açık sözlülüğü içinde bir şeyleri sarstı. "Niyetim bu değildi, sizi temin ederim. Sadece birkaç saat daha dinlenmeni istedim ve

köyde katılmam gereken bir iş vardı."

"Rosette Park'taki Adel'e bir not gönderdim." Evie'nin boğazı yutkunmaya çalıştı. "Ben... Adel'e yağmurların beni geceyi geçirmek zorunda bıraktığını açıkladım."

"Dün gece zaten bir not göndermiştim... sen uyurken."

Yanakları alev alev yanıyordu. "Teşekkür ederim," dedi ciğerlerindeki nefesi kesen geçici bir gülümsemeyle.

"Çocuklarla öğle yemeği yiyeceğim ve yola çıkmadan önce Emily'nin hikâyelerini okuyacağım."

Adam onun sarsılmaz bakışlarıyla karşılaştı. "Yakında ziyaretçi bekliyorum." Kadın keskin bir nefes aldı.

"Ziyaretçiler, şehirden mi?"

"Evet, doğrusu bugün üzerimize geleceklerini unutmuşum."

Evie'nin rengi soldu. "Hemen yola çıkmalıyım. Burada yanımda bir refakatçi olmadan bulunmam spekülasyonlara yol açacaktır."

İçine tatsız bir ürperti yayıldı. Evie bayılmaya hazır görünüyordu. İçinden mizahsız bir kıkırdama geçti. Onun evinde yakalanmanın sonuçlarını hesapladığını görebiliyordu ve gözlerindeki endişe, onun dünyasında yürümekten aciz olduğunu doğruluyordu. "Elbette, sizin için bir araba sipariş ettim bile."

"Çocukları yarın bir refakatçi eşliğinde çağıracağımı bildiririm."

"Buna gerek kalmayacak. Konuklarım yine burada olacak ve siz de kibar toplum tarafından piçlerle birlikte görülmemelisiniz."

"Çok büyük haksızlık ediyorsun, Richard."

"Ben açık sözlü ve gerçekçiyim."

Kadın, kirpiklerinde parıldayan öfke ve gözyaşlarıyla, sözsüzce ona baktı. "Emily ile hemen konuşacağım," diye karşı çıktı Evie kararlılıkla. "Tekrar ziyaret edeceğime söz veriyorum."

Durmadan önce onun yanından hızla geçti. Hafifçe kıpırdandı ve

başını onun bakışlarıyla buluşturdu.

Ona bakan bakışlarda karanlık ve çalkantılı bir şey vardı, ruhunu soyuyordu. "Misafirleriniz kim? Normalde asla bu kadar kaba davranmazdım ama isimlerini söylememek için yoğun bir çaba sarf ettiğinizi fark etmeden edemedim."

Tereddüt etti. Ruhu cehenneme gitsin. "Ashford Kontu ve Kontesi ile kızları Leydi Honoria."

Evie'nin nefesi kesildi ve duygularını ondan saklamak için kirpiklerini indirdi. "Anlıyorum."

Richard sert bir küfür yuttu. Onu incitmişti ve bu yapmak istediği son şeydi. Mantıksız bir şekilde, o gözlerin kendisine bakmasını istiyordu, böylece içinden geçmek zorunda olduğu karmaşa bataklığını anlayabilecekti.

"O zaman ona kur yapmaya karar verdin mi?" diye sordu kısık sesle.

Söylenmemiş sorular sadece başının meydan okuyan eğiminde ve gözlerindeki lanetleyici parıltıda sorulduğu için sessizlik kırılıyordu. Başka bir cevap vermese de, gözleri ona, sadece birkaç saat önce onunla mutluluğa sarılmışken, bir başkası için teklifte bulunmaya niyetli olup olmadığını sordu. Mümkün olduğunu hiç bilmediği zevkler kalbindeki o soğuk, yalnız yeri kazmış ve köşeyi dönüp Kencourt'ta onun varlığını fark ettiği andan itibaren içini gerçekten eritmişti.

Evie'ye karşı yalan söyleyemezdi. Dostlukları her zaman dürüstlük üzerine kurulmuştu ve şimdi bundan ödün verecek değildi. "Davetiyeyi gönderdiğimde kararımı vermiştim." *Seni öpmeden önce, Evie... beni tadına, hissine ve kokuna esir etmeden önce.*

Kadının bakışlarını karartan acı ve içinden kaçmış gibi görünen yumuşak inkâr iniltisi karşısında neredeyse kükreyecekti.

Dudaklarını sıkılaştırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Onu seviyor musun?"

"Kimi?"

"Leydi Honoria."

"Yüce Tanrım, hayır," dedi huysuzca. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Anlıyorum." Ama onun anladığına inanmıyordu. Leydi'ye karşı duyduğu sevgisizlik ve *tonlar* arasındaki düşük popülaritesi, onu skandallarıyla tanıtırabileceği anlamına geliyordu. Şimdi, zayıflığına yenik düşmek yerine dün gece Evie'yi eve göndermiş olmayı diliyordu.

"İzin verirsiniz, kendimi yolculuk için hazırlayacağım ve çocuklara iyi günler dileyeceğim."

Onun bakışlarıyla karşılaşmadan konuştu ve Richard'ın içine yaygın bir korku yayıldı. "Evie."

Bocaladı ama arkasını dönmedi.

Ne diyecekti ki? "Çocuk sahibi olursan bana haber vereceksin." Lanet olsun.

Kızın hassasiyetlerine hiç önem vermiyordu.

Sanki tokat yemiş gibi sarsıldı ve kollarını ortasına doladı. Evie etrafında döndü. "Bir çocuk mümkün mü?"

Sorudaki masumiyet onu sarstı. "Evet."

Dudakları belirgin bir şokla aralandı. "Anlıyorum." Gözlerini ondan koruyarak göz kapaklarını indirdi ve bir huzursuzluk ruhunu delip geçti.

"Beni bilgilendireceksin Evie, söz veriyorum." Eğer bir çocuğu olursa, ne kadar acı verici olursa olsun sonuçlarına katlanacaktı. "Aurelia bana haber vermedi ve-"

Gözleri şok, korku ve ağır bir öfkeyle parladı. "O cadı gibi ikna edilebileceğimi bir an bile aklından geçirmeye cüret etme." Onun cevabını beklemeden arkasını döndü ve sessiz bir vakarla uzaklaştı. Pişmanlık dilini iğrenç, acı bir tatla kapladı. *Lanet olsun.* Midesinin derinliklerine ağır bir yük yerleşti. Kaçınmak istediği şey buydu, altı yıl boyunca onu bir arkadaştan fazlası olarak görmekten kendini *bu* kadar acımasızca alıkoymasının nedeni onu sürekli istemesiydi. Şimdi yaptıklarının sonuçlarını düşünmeli ve verdiği zararı nasıl telafi edebileceğini hesaplamalıydı.

Onun arkadaşlığını kaybetmeyi gerçekten istemiyordu.

...

Evie odadan koşarak çıktı, midesi bulantıyla sıkıştı, nefesi ağrıyan boğazında düğümlendi. Tutku sanatı ve kalp meseleleri konusunda ne kadar da saftı. Richard'ın onu nasıl sevdiğini hatırlayınca tüm vücudunu öfkeli bir sıcaklık kapladı. Birlikte geçirdikleri gecenin düşüncelerini aklından silemiyordu. Ve yakında Leydi Honoria'nın babasıyla konuşacağı gerçeğini de.

Evie sersemlemiş bir halde kendine çeki düzen verdi ve yarım saatten kısa bir süre sonra merdivenlerden indi.

Emily alt basamaklarda bekliyordu, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Babam gitmeniz gerektiğini söyledi. Geri dönecek misiniz Leydi Evie?"

Eğildi ve kızın saçlarını karıştırdıktan sonra hafifçe yuvarlatılmış yanağına bir öpücük kondurdu. "Evet, öyle yapacağım, sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız. Yarın beni çaya davet ederseniz, size uğramayı çok isterim. Ya da belki sizin için bir araba göndermeme izin verirsiniz?"

Emily'nin yüzü gülüyordu ama bakışlarında adı konmamış bir duygunun kıvrımı vardı. Bunu görmek Evie'nin yüreğini burktu ve anneleri sinir krizi geçirse bile çocukları kendi evine götürmeye yemin etti. Babamla konuşup onun desteğini ve onayını alması gerekecekti. Kısa süre içinde Evie çocukların her vedalaştı ve Rosette Park'a doğru yola çıkan arabaya bindi.

Oh, ne yapacağım ben?

İçini tırmalayan panik, hiç de hoş karşılanmamıştı. Dün gece kendini Richard'a teslim ettiğinde, ruhunda kıpırdanan duygular karşısında çaresiz kalmıştı. Pişmanlık duymuyordu ama Richard'ın onun bedenini hediye olarak alıp hemen ertesi gün bir başkasını teklif edeceğine inanamıyordu. Bunu söylememişti ama kız onun gözlerindeki soğukkanlı bilgiyi görmüştü. *Bu*

çapkın! Onun onuruna inanamıyordu. Elbette bu kadar duygusuz ve korkunç derecede inatçı olamazdı. Gece boyunca onu severken, onu derinden önemseddiği bilgisi çiçek açmış ve kalbine yerleşmişti ve o kadar tatlı bir umut hissetmişti ki. Ve adam mantıksız bir korku yüzünden her şeyden vazgeçecekti.

Elini karnının üzerine koydu. Ve sonra bir çocuk olabilirdi... *Yüce Tanrım.*

Acı dalgası yerini kör edici bir öfkeye bıraktı. Düşünceleri öfkeyle çalkalandı ve Rosette Park'a vardığında kararını vermişti.

Başka birine kur yapıp evlenmeyecekti.

Kapıyı çaldığında uşak kapıyı açtı ve Adel onu karşılamak için salondan koşarak çıktı.

"Evie! Ne oldu? Korkunç derecede solgun görünüyorsun."

Salona alındı ve Adel çay için zili çaldı. Evie pencerenin yanında durup yağın yağmuru izlemeye .

"Evie, ne ? Dün gece Westfall'un notunu aldığım da seni almaya gelmeliydim. O sefil ne yaptı?"

İçinden bir hıçkırık koptu ve arkadaşıyla yüzleşti. "Ona erdemimi verdim."

Adel'in nefesi kesildi. "Oh, Evie."

Yutkundu. "Bunu bir teklif beklentisi olmadan yaptım. Kalbinin evliliğe karşı olduğunu biliyordum ve ben sadece Richard'dan başka hiçbir erkeğin bana hissettiremeyeceğini bildiğim şeyleri hissetmek istedim. En azından kendimi buna ikna ettim."

Adil kaşlarını çattı. "O zaman neden kalbin geri dönülmez bir şekilde paramparça olmuş gibi görünüyorsun?"

Evie'nin nefesi boğazından kesildi. "Leydi Honoria'nın babasıyla konuşmayı planlıyor, o da kontesle birlikte Kencourt'a doğru yola çıkmış.

Kızım. Onun karşı olduğu şeyin evlilik değil, *benimle* bir birliktelik olduğu gerçeğinden kaçamıyorum. Onun hoşnutsuzluğunun evliliğin kendisinden kaynaklandığına inanarak kendimi kandırdım... ama bana duyduğu aşikâr şefkate rağmen bizi sonsuza dek ayırmak istiyor," dedi hıçkırıklar içinde. "Benim o kadar zayıf bir karaktere sahip olduğuma inanıyor ki, evlenirsek toplumun alayları altında ezilirim. Ah, Adel, sanki bin parçaya bölünecekmişim ve hiçbir şey beni bir araya getiremeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Westfall'ın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Sana hayran olduğun çok açık.
çok fazla."

Evie omuzlarını dikleştirdi. "Buna izin vermeyeceğim." Adel gözlerini kırptırdı. "Neye izin vermeyeceksin?"

"Başka biriyle evlenmeyecek. Çocuğum olabilir ve o sadece böyle bir durumda kendisine haber vermem gerektiğini söyledi. Eğer hamile kalırsam benimle ilgileneceğini varsayıyorum..."

Adil bön bön baktı. "Metresi olarak mı yoksa karısı olarak mı?"

"Alçağın ne demek istediğine dair herhangi bir şüphe var mıydı? Bu bir evlilik teklifi değildi," dedi öfkeyle.

"Oh, Evie, babana haber vermelisin."

"Hayır, ben her zaman çok saygılı ve düzgün bir insan oldum, babama durumumu anlatmak büyük olasılıkla felç geçirmeme neden olur. Bunu kendim halledeceğim."

Arkadaşının yüzü karardı. "Korkarım aydınlanmaya ihtiyacım var."

Evie cevap verirken sesini sabit tutmaya çalıştı: "Siz Wolverton Düşesisiniz. Nüfuzunuzu kullanmanıza ihtiyacım var... gerekirse kocanızın da yardımıyla bana yardım edin."

"Tamamdır," dedi arkadan gelen soğuk, otoriter bir ses.

Dükün kapı aralığında uzandığını görmek için döndüler. Evie'nin tüm vücudunu utanç dolu bir sıcaklık kapladı. *Yüce Tanrım*. Onun utanç verici itirafını duymuştu.

"Edmond, kapının açıldığını duymadık," dedi Adel ters ters bakarak. "Kapıyı çalmadın, aşkım."

Hayal kırıklığına uğramamış gibiydi. "İzinsiz girdiğim için beni bağışlayın. Dün gece bize dönmenizi engelleyen koşullara kulak misafiri oldum. Neye ihtiyacınız var Leydi Evelyn? Halledilmesini sağlayacağım."

Karşısında gücünden ve ayrıcalığından emin bir adam duruyordu ve onun lanetleyici yargısı yerine sıcak samimiyeti kalbindeki acılı ve çalkantılı sızıyı yatıştırdı.

"Lord Westfall ve benim adımı taşıyan özel bir ruhsat, işaretlenmemiş ama konforlu bir araba, sadece emirlerime itaat edecek bir arabacı ve uşak, bir tabanca ve markizin söz konusu arabaya teslim edilmesini istiyorum."

Adel'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve Dük'ün gözlerinde bir eğlence belirdi.

"Bitti," diye memnuniyetini belli eden bir ifadeyle konuştu.

"Ah canım," dedi Adel, elleri boğazına doğru çırpınarak.

Evie gülümsedi. *Oh canım, gerçekten.*

On Üçüncü Bölüm

Richard pencereden günün pis kokusunu ve kirini silip süpüren sağanak yağmura baktı. İçmekte olduğu konyağı devirdi ve kül tablasına bir sigara tüttürdü. Kendini gergin, huzursuz hissediyordu ve hoşnutsuzluğunun kaynağı artık görmezden gelinemezdi. *Evie*. Malikânesinden ayrılalı iki gün olmuştu ve bu süre içinde birkaç saatten fazla uyuyabildiğinden şüpheliydi. Çalışarak tüm sıkıntılarını unutmaya çalışmıştı ama aklı hâlâ *Evie*'deydi. Dün kızı için Rosette Park'ta onunla çay içmesi için bir araba göndermiş, Emily ve çocuklar da onu görmeye gitmişlerdi. Planladığı gibi çalışmak yerine, düşünceleri *Evie*'yle ilgili her şeyle dolup taşmıştı - kahkahaları, çocuklarla oynaşması, öpücüklerinin tatlı keskinliği, cehennem, günah ve yasak olan her şey gibi tadı vardı. Ve onun meyvesinden bir ısırık almakla aptallık etmişti.

Uzaklarda gök gürledi ve kütüphanenin kısmen açık pencerelerinden sert bir rüzgâr esti. Siyah, yıldızsız gökyüzüne baktı. Yağmurun hafifçe çiselemeye başlamasına şükrederek hızla kütüphaneden çıktı ve yan kapılardan dışarı yöneldi. Bahçeye girdiğinde soğuk ve berrak havayı ciğerlerine çekti.

Su birikintisi olan patika yolda yürürken son aldığı kararları ve işini güvence altına almak için ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Kızının ve itiraf etmeye cesaret ederse kendisinin mutluluğu. Lord Ashford, Evie'nin ayrılışından bir saat sonra gelmişti ve daha onlar Kencourt Malikânesi'ne inmeden önce Richard, Honoria için asla teklifte bulunmayacağını biliyordu.

Evie'yi baştan çıkarmamış olsa bile, Lord Ashford'la yazışmayı kesecekti. Leydi Honoria onun karmakarışık ailesi için uygun biri değildi. Çocuklarını incelerken yüzünde beliren hoşnutsuzluk onu soğuk bir tiksintiyle doldurmuştu. Hepsinin onunla birlikte yaşadığını fark ettiğinde yaşadığı şoku gizleyememişti. Richard, kadının takınmaya çalıştığı soğukkanlı tavırla eğlenmişti. Hatta onları yakında bir yetimhaneye ya da yatılı okula gönderip göndermeyeceğini soracak kadar küstahlaşmıştı. Ashford'a babasının ölümünden kısa bir süre önce kontluk miras kalmış olmasına rağmen, toplumdaki saygınlıkları Evie ve ailesinin çok altındaydı. Yine de Evie'nin hakkını teslim etmek gerekirse, sosyetenin görüşlerini Leydi Honoria'dan çok daha az önemsiyordu. Öğle yemeğinden sonra Ashford'a seyahatini boşa harcadığını söylemiş ve ertesi sabah partileri bir kez daha Londra'ya doğru yola çıkmıştı.

Bir eş bulmak için isteksiz arayışına devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Yine de... Evie'yi hamile bırakıp bırakmadığını öğrenene kadar hiçbir şey yapamazdı. Evie'nin kendi bebeğini taşıdığını düşününce içinde bir sahiplenme duygusu kabardı. *Tanrım*. Bir elini yüzünde gezdirdi ve zor olduğunu pişmanlıkla kabul etti.

Evie konusunda ne yapacaktı? Bu soruyu altı uzun yıldır kendine soruyor gibiydi. Bu sorunun cevabını bulmasının zamanı gelmişti.

Karanlıktaki alışılmadık bir ses Richard'ın adımlarını yavaşlatmasına, başını iki yana eğip dinlemesine neden oldu. Hiçbir şey duymadı ama yine de bir uyarı sinyali derisini ürpertti. Birkaç saniye sonra duyularını harekete geçirerek gizlice ilerledi.

İki gölge aniden ona doğru saldırdı. Tepkisi hızlı ve acımasız oldu.

dirseğini birinin yüzüne çarptı, diğerini kalça kilidiyle kavradı ve onu fırlattı. Durumu değerlendiremeden arkadan bir vücut ona çarptı ve onu ileri doğru itti. Islak çimlerin üzerinde tutunmayı başardı ama karşılık veremeden bir darbe onu yere yapıştırdı. İçgüdüleri onu hareketsiz kalması, durumu değerlendirirken bayılmış gibi davranması konusunda uyardı.

Çocuklar Rosette Park'ta kalmışlardı ve yarına kadar Kencourt Malikânesi'ne dönmeyeceklerdi, dolayısıyla onların güvenliği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Personelinin çoğu, gerektiğinde hayatlarını koruyabilecek, güçlü kuvvetli adamlardı. Kâhyası ve uşağı savaşta tanıştığı adamlardı ve gerektiğinde oldukça acımasız olabiliyorlardı.

İki adam iki yanından tutarak onu kaldırdı, vücudunu kaldırmaya ve onu malikânesinden uzaklaştırmaya çalıştı.

İlginç.

Zihni, düşmanlarından hangisinin bu kadar cüretkâr olabileceğini düşünerek bir dizi olasılık arasında gidip geldi. Kendisiyle birlikte gelen ayak seslerini dinledi ve en az dört adam saydı. Dudakları kıvrıldı. Onu yakalamak için daha fazla adam göndermeliydiler. Kendisini tutsak edenlerden kurtulup çizmesinde saklı bıçağa uzanmaya hazırlanırken uzuvlarını ince bir gerilim kapladı, sonra adamlardan biri konuştu.

"Onu yakaladık, Majesteleri. Kütüphaneye girmemize gerek yoktu. O zaten dışarıdaydı."

Majesteleri?

"Onu arabaya götürün ve dikkatli olun. Markiz Londra'nın en acımasız adamlarından biridir, kendine geldiğinde hiç memnun olmayacaktır."

Wolverton? Ne haltlar dönüyordu? Neden en yakın arkadaşlarından biri onun yakalanmasını organize ediyordu? Bu senaryonun nereye varacağını merak eden Richard ölü bir ağırlık olarak kaldı ve homurdanarak onu bir arabaya taşımalarına izin verdi. İçeri itildi, kapı çarpıldı ve sonra

harekete geçti.

Evie'yi görmeden önce onun g l ve yasemin kokusu ciğerlerini istila etmişti. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği keskin zevk kalbinin daha hızlı atmasını sağladı ve damarlarında bir arzu fısıltısı dolaştı. Richard kendini yukarı itti ve squab'a doğru yerleşti.

"Bu ne saçmalık böyle?"

...

Richard'ın görüntüsü Evie'nin içini acıyla doldurdu. Duygularına karşı dişlerini sıkarak cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. İfadesinde hoş bir sıcaklık yoktu. Gözleri kısılmıştı ve arabanın içinde zar zor yanan ışıkta biraz fazla tekinsiz görünüyordu.

"Evie, bunun anlamı nedir?"

Omuzlarını ve kararlılığını sıkılaştırdı. "Bunun açık olduğuna inanıyorum. Kaırılıyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle. "İskoçya'nın bozkırlarına, Majesteleri'nin bir mülküne doğru yola ıkıyoruz. Bir rahip, sizi itaate ikna etmek için birkaç adamla birlikte bekliyor olacak."

"şaka yapıyorsun herhalde?"

"şu anda bile senin çocuğunu taşıyor olabilecekken bir başkasıyla evlenmene izin vermeyeceğim." Adamın gözlerinde arzu alevlenirken yüzünü bir kızarıklık ısıttı. "Birbirimize duyduğumuz açık sevgiye el koymayı da boşuna beklemeyeceğim. İtibarımla ilgili haksız korkuların yüzünden sonsuza dek ayrıldığımızı göreceksin."

"Evlenmek istemediğimi söylediğimi hatırlıyor gibiyim," diye mırıldandı, sesinde onu kesinlikle tedirgin eden bir tehdit tonu vardı.

"Yine de Lord Ashford ve kızı evinizde, yakında böyle bir duyuru bekliyorlar." Evie titremelerini önlemek için dudaklarını sıkılaştırdı. Lord'un onun hareketlerini hafife almayacağını biliyordu. "İskoçya'ya gidiyoruz. Ancak ben etrafı çevrili bir düğünü tercih ederdim.

ailem ve arkadaşlarım tarafından. Onurumu korumak için babamı ve kardeşimi rahatsız etmeyeceğim, çünkü eminim ki sizi düelloya davet edecekler ve eminim ki siz de onları alt edeceksiniz."

"Ah... yani kendi onurunuzu korumak zorunda mısınız?"

İçini titreten belirsizliği dizginlemek imkânsızdı. "Evet."

"Bana bu onuru isteyerek verdin, ıslak ve sıkı bir şekilde, daha fazlası için şehvetli çığlıklarla ve benden *herhangi bir* söz almadan verdin."

Kadının utanç dolu soluğu arabada yankılandı. "Belki daha az öfkelenir, daha az kararlı olurum, eğer alçakça davranmasaydın, aşkla teklif ettiğim şeyi almasaydın ve sonra başka biriyle evlenmeye niyet etmeseydin!"

Sertleşti. "Aşkla mı?"

Başını bir yana eğdi. "Evet... sevgiyle."

Kehribar rengi gözlerinin derinliklerinde güçlü bir şey parladı. Korkunç bir an için bunun umut olabileceğini düşündü ve duygularına karşılık verdi. Sıcaklık kayboldu ve sonra adam çok sert ve affetmez göründü. "Peki ya taleplerini reddedersem?"

Pelerininin kıvrımlarına doğru el salladı. "Belki de itaatinizi sağlamak için bir tabancam vardır."

Dudakları seğirdi ve gözlerinin derinliklerinde rahatsız edici ve yırtıcı bir ışık parladı. "Yani beni sunağa silahla mı götüreceksin, hmm?"

"Eğer mecbur kalırsam."

Richard affetmeyen bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Leydi Honoria ile evlenmeyeceğim."

Evie şok içinde ona baktı. Niyetini mi değiştirmişti? Neden değiştirmişti? Ne zaman? Evie onun bu inanılmaz iddiasına cevap veremedi yüksek bir gıcırdama sesi yankılandı ve araba şiddetli bir hareketle öne doğru savruldu. Kadın oturduğu yerden fırladı. Richard onu yakaladı ve araba titreyerek dururken koruyucu bir çember oluşturarak yakınında tuttu.

"Yüce Tanrım, ne oldu?"

"Burada kal." Onu yanından uzaklaştırdı, kapıyı iterek açtı ve karanlığın içinde kayboldu.

Evie dışarıya baktı ama hiçbir şey göremedi. Mırıltılar içeriye süzüldü ve Richard'ın ve arabacının sesini tanıdı. Kapı kırılarak açıldı ve çarpılarak kapatıldı, Richard'ın dudaklarından çiğ küfürler döküldü.

"Neden kızgın bir canavar gibi hırlıyorsun?"

"Arabamızın dingili kırıldı ve Kencourt Malikanesi on dakika uzaklıkta, ancak şiddetli yağmur yağıyor ve yollar çamur içinde."

"I-"

Adam eliyle keskin bir kesme hareketi yapınca kadının sözleri .

"Yarım milden daha az bir mesafede bir alay var, birkaç at arabası ve şüphesiz yardım etmek için duracaklar. Sence yalnız kaldığımızda ne olacak Evie?"

Yüce Tanrım. Değerli anlar boyunca, zihni korkunç sonuçlarla doldu. *Bundan sağ çıkamayacağım.* "Emin misin?"

"Evet, en az üç at arabası. Üzerlerindeki fener ışıklarını görebiliyorum." "Aman Tanrım!"

"Bu senin planın mıydı?"

Kalbi hızla çarpıyordu ve herhangi biri tarafından bulunmanın sonuçlarını düşünmek ona çok ağır geliyordu. "Yağmurları çağırmak ve arabanın dingilinin kırılmasına izin vermek benim bile aklımın alamayacağı bir şey." Evie boğazını temizledi. "Bizi geçme ihtimalleri var mı?"

Kaşlarını çattı, oldukça kara bir şekilde. "Lanet olası yolun ortasında bozulduk. Hayır, hiç şansımız yok. Bunu senin için istemedim."

Ses tonundaki soğuk kesinlik midesini bulandırmıştı.

Kadın ona gizleyemediği bir telaşla baktı. "Benim için ne istiyorsun?"

"Skandal, rezalet," dedi açıkça.

Kalbi göğsünün içinde sıkışıp kaldı. Evie gözlerini kapattı, acaba

kalbinin çatırdadığını duyabiliyordu. "İskoçya'ya varmış olsaydık bile benimle evlenmezdin," dedi belli belirsiz.

"Hayır."

Kesinlikle binlerce parçaya ayrılmak üzereydi. "Buna inanamıyorum."

"Tanrı aşkına, aklından ne geçiyordu? Bu kadar pervasızca davranmak?"

Skandal dehşet verici olabilirdi. Nefesi kesildi ve kalbi çarpmaya başladı. *Her şeyini* kumara yatırmış ve kaybetmişti. "Mahvoldum ve sen beni böyle bir kadere kolayca terk edersin," diye fısıldadı kısık sesle.

"Toplumumuzdan biri bizi birlikte görebilir diye seninle evlenmem gerektiğine inanıyor musun?"

"Sadece birlikte değiliz. Saat gece yarısını geçti." Kadının boğazı gözyaşlarıyla tılandı. "Skandal korkunç olacak, Richard."

Adamın soğuk ve kayıtsız tavrı karşısında kalbi daha da kırıldı.

"Bana karşı herhangi bir sevgi besliyor musun? Bana karşı bir parça bile sevgi besliyor musun Richard?"

"Seni seviyor muyum?"

"Evet." Başını meydan okurcasına eğdi. "mi?" diye sordu, kalbinin uzun zamandır bilmek istediği soruyu nihayet korkmadan ve utanmadan sorabilmişti.

Yakışıklı yüzü öfkeli bir pişmanlıkla buruştu. "Seninle tanıştığım andan itibaren Evie, ben farkında olmadan kalbimi ve ruhumu esir aldın."

Tek bir damla gözyaşı döküldü. "O zaman neden benimle evlenmiyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Şu anda yıkımın ve tamamen utancın eşiğinde duruyorum. O arabalar gelir gelmez ve bu haber kasabaya yayılır yayılmaz neler olacağını ikimiz de biliyoruz. Herkes bana bir dışlanmış gibi davranacak ve toplumumuz tarafından dışlanacağım."

Öne doğru eğildi, dirseklerini kalçalarına bastırdı, gözleri kızın yüzünde geziniyordu. "Şu anda hissettiğin kalp kırıklığı, Evie, sevdiğin herkes tarafından kötülenmeyi hayal ederken içinde yükselen boşluk, aileden ve arkadaşlarından koparılmayı hayal et, kısa bir süre için değil, aylarca, yıllarca, muhtemelen kalıcı bir yabancılaşıma. Ait olamamak, balolarda kesilmek ve toplumun etkinliklerine davetlerin azalmasını izlemekle ilgili hissettiğiniz umut kaybı... benim gibi bir adamla evli olduğunuz için her zaman katlanacağınız şey budur. İnsanların canını aldım, bu dünyanın süprüntüleri, pislikleri, hiç kimseleri olan insanlarla yürüyüp içiyorum. Uğraştığım kir ve pislik sana da bulaşacak. Benimle bu arabada yakalanmak, birkaç ay içinde unutulacak bir skandaldır; ayrıcalıklı, unvanlı ve kusursuz bir üne sahip biriyle evlendiğinizde rüzgârdaki küller gibi bir kenara atılacaktır. *Asla* acımasız ve kayıtsız bir toplumun kaprislerine boyun eğmeyeceğim, hayatımı onların fikirlerine göre yaşamayacağım. Uzun zamandır kendi kurallarına göre yaşıyorum ve değişmeyeceğim için kibar toplum tarafından her zaman yadırganacağım."

Kalbi dehşet verici bir tempoda atıyordu. "Siz bir markisiniz, geleceğin düküsünüz, dünya sizden sonsuza dek nefret etmeyecek. Zengin ve güçlüsün, şimdi bile kesemezler-"

"Hayır Evie, ayrı dünyaların insanları olduğumuzu söylerken hafif konuşmadım. Malikanemi gizlice ziyaret ediyorsun, kızım ile konuşuyor ve oynuyorsun, onu asla küçümsemiyorsun ve bunun için sana tapıyorum, ama bunu *gizlice* yapıyorsun, Evie. Ayakkabılarını çıkarıp çimlerde oynadığının, geçmişte kaçıp gittiğinin ve Aziz Stephen Günü'nde kiracılarımı ziyaret edip onlarla yemek yediğinin arkadaşların ve ailen tarafından bilinmesine asla izin vermezsin. Kiracılarımın çocuklarına verdiğiniz hediyelerden moda setinize bahsetmediğinizden eminim, çünkü bu yüzden sizi utandırırıldı. Emily'yi ne kadar sevmeye başladığını kibar dünyanın bilmesine izin vereceğinden şüpheliyim. Evlenirsek ne yaparsın? Onu yatılı okula göndermem için beni teşvik mi edersin?"

Okulda mı? Yoksa onu alenen *bizim* kızımız olarak mı sahipleneceksiniz? Tüm çocukların bizim olduğunu mu iddia edersiniz?"

"I-"

"Ona ya da çocuklara sahip çıkamazsın. Eğer deneseydin, toplum benimle ilişki kurmaya cüret ettiğin için seni diri diri yüzerdi. Zaten Emily'yi her şeyiyle koruması gereken bir kadının ihanetine uğradım. Böyle bir meydan okumaya dayanacağına ve onların alaylarına fazla dayanamadığında kalbimi paylaşanlara sırtını dönmeyeceğine dair nasıl bir inancım var?"

Boğazı ağrıyordu ve derin bir acı kalbini delip geçti.

"Birlikte geçirdiğimiz zaman hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı, ama sen benim hayatıma kendi hayatın demekten utanırdın ve ben de senin utancının ve küçümsemenin acısını çekmezdim. Nefret ettiğim acımasız ve ikiyüzlü bir topluma karışmış bir eşe sahip olmanın acısını çekmeyeceğim. Bir piçi kabul etmeye cüret ettiği ve gözden düşmüş bir lordla evlendiği için toplumun gazabına uğradıktan sonra ailemle ve benimle aynı safta yer almaktan büyük pişmanlık duyacağına şüphe olmayan bir eş."

Yüzünden akan gözyaşlarını yavaşça sildi. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca, bir insan olarak bana gerçekten inandığın şey bu mu?"

Bakışlarında ürpertici bir mesafe oluştu. "Evet," dedi düz bir sesle.

Onun gözlerindeki kınamaya karşı gözleri kapandı ve ciğerlerine yeterince hava çekemediğini hissetti. "Ve bu yüzden mi bana karşı duyduğun aşikâr sevgi ve arzuya rağmen bana kur yapmamakta bu kadar kararlısın?"

"Evet."

"Ah!" Acı çekmeden düşünemiyordu. "Gücümü belirlemek ve bana neyin altında solacağımı söylemek sana düşmez. Benim gücüme sen karar veremezsin."

Dudaklarına sert bir gülümseme değdi ve elini sallayarak onları da içine aldı. "Ve sen beni kaçırıyorsun. Bu sen değil misin Evie, henüz anlayamadığın bir acıya ortak olmayacağımı söylediğim halde benim adıma karar veren?"

Tüm hayalleri aptal ve saf ayaklarının etrafında paramparça oldu.

"Evie-"

"Hayır, adımı ağzına alma," diye fısıldadı bakışlarını onunkilere kaldırarak. "Benim kibirli, sığ, gösterişçi ve başkalarının acılarına kayıtsız olduğuma inanırken, sizin şefkatli saygılarınızı istemem ne kadar aptalca. Karakterime ve onuruma bu kadar az saygı duyan bir adamla asla evlenmek istemezdim. Altı yıl boyunca seni böylesine umutsuzca sevmek, yarı ıstırap yarı umut içinde bir gün benim sana duyduğum gibi senin de bana hayranlık duymanı ve beni arzulamanı beklemekle ne kadar da büyük bir hata yapmışım!"

"Evie-"

"Hayır! Beni gülünç derecede titiz standartlarınızla yargılamaya nasıl cüret edersiniz? Toplumumuzdaki herkesin kalpsiz olduğunu ve zayıfları avladığını varsaymaya nasıl cüret edersiniz? Cehalet kayıtsızlık demek değildir. Ayrıcalıklı ve varlıklı olmak kalpsizliği garanti etmez. Kalbimi ve karakterimi gerçekten dikkate almadan toplumumuzu ve *beni* sert bir şekilde yargılıyorsunuz. Eğer düşündüğümün yarısı kadar onurlu bir adam olsaydınız, daha az şanslı olanları önemseyen, savaşı ve onlar için kan döken tek kişinin siz olmadığınızı görürdünüz! Eğer bana karşı biraz olsun sevgi beslemiş olsaydınız, kendime ve daha yüksek koşullara karşı bu kadar kibirli olduğuma inanmazdınız."

Sesi aşağılayıcıydı ve sözlerini yumuşatmayı umursamadı. Bir parmağını onun göğsüne sapladı. "Kimseyi memnun etmek için Emily'yi ya da çocukları *asla* incitmem ve senin için... benim böyle olduğuma inanman... karakterimin bu kadar iğrenç olduğuna inanman ve yine de bana bu kadar tutkuyla dokunman - sen zalimsin," diye fısıldadı, gözyaşlarının yanaklarından kontrolsüzce akmasına aldırmadan. "Seninle evlenmek istediğimi düşünme talihsizliğine nasıl düştüm?"

Bakışları kapüşonluydu. "Birçok kadın tutkunun ilk tadını aşkla karıştırır. Ben bunu yeterince . Hissettiğiniz aşk ve ihtiyaç birkaç gün içinde kaybol. Daha birkaç hafta önce, bir başkasını evliliğe ikna etmek için baştan çıkarma dersleri almak istiyordun."

"Seni çekilmez aptal. Kollarıma almak istediğim adam sendin. *Her zaman* sen oldun. Yıllar önce mantığımı ve kalbimi çaldığın için her talibimin cesaretini kırdım."

Sanki kadın ona yumruk atmış gibi sarsıldı.

"Kalabalık bir balo salonunda dizlerinin üzerine çöküp istesen bile seninle evlenmezdim. Seni sevdim..." Sesi kırıldı. "Dünya sana kalpsiz bir düzenbaz, bir çapkın dediğinde seni sevdim, çünkü onuruna güveniyordum. Emily'ne sahip çıktığında ve bunun için dışlanmaya katlandığında sana daha da çok hayran oldum." Öne doğru eğildi ve adamın yara izine hafifçe dokundu. "Seni her zaman sevdim. İçine doğduğum altın dünyadan adım atmakta, acıyı ve ıstırabı görmekte yavaş davrandım ama bunu benden önce gördüğün için sana asla hakaret etmedim... yine de bunca yıldır gerçek kalbimi bildiğin halde, benim böylesine sefil bir arkadaş olduğuma inanıyorsun. Güvenimi kırdın... beni kırdın. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Evie arabayı itti, gökyüzünden karla karışık yağın yağmura aldırmadı. Boğazından bir hıçkırık koptu ve nereye gittiğini umursamadan, soğuğa aldırmadan kırık dökük at arabasından uzaklaştı. Onun için her şeyini ortaya koymuştu, kalbini, itibarını, erdemini ve başarısız olmuştu.

Bunu riske atmıştı çünkü onun kendisine karşı beslediğini düşündüğü hayranlığa inanmış, dokunuşlarındaki ve öpüşlerindeki arzuya güvenmiş, bunun her şey demek olduğuna inanmıştı, oysa gerçekte bunun onun için pek bir önemi yoktu. Yine de hiçbir şey onun karakteri hakkında bu kadar az şey düşünmesinin acısını gölgeleyemezdi.

Ne güveniyorum ne de seviyorum.

Kollarını ortasına sarıp omuzlarını yağmura karşı kamburlaştırarak amaçsızca uzaklaştı. Keşke acıdan ve hayal kırıklığından kaçabilseydi. Evie bir hıçkırığı bastırmak için elini ağzına bastırdı. Duygularından ne kadar da yoksun kalmıştı. *Nasıl bu kadar aptalca saf olabildim?* Evie duraksamadan önce birkaç dakika geçti. Ona ve havada asılı duran skandala doğru dönmekten nefret ediyordu. Vücudunu şiddetli bir ürperti sardı. Etrafının zifiri karanlıkla çevrili olduğunu ve uzaklarda bir yerde bir sesin adını haykırdığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

İçinden bir ürperti daha geçti ve beklenmedik bir hapşırık kaçtı.

"Evie!"

Kendisini boğan soğuktan, korkudan ve belirsizlikten kurtulmak için çaresizce sese doğru ilerledi. Gökyüzü daha da açıldı ve tufan daha da şiddetlendi. Paltosu su içinde kaldığı için ağırlaşmış, bonesi ve saçları sırlıslık olmuştur.

"Evie!"

Onun çağrısını duymazdan gelmek istedi, kalbini parçalayan acıdan nefret ediyordu, ondan uzak olmak isterken onun peşinden koşmasından nefret ediyordu. Baş çarpıyor, uzuvları ağrıyor ve ürpertisi dinmiyordu. "Richard," diye bağırmaya çalıştı ama sesi sadece bir vıraklamadan ibaretti.

Her nasılsa, yağmur tabakasının arasından onu buldu, yakaladı ve kollarına .
Çok üşüyorum.

Güçlü kollar onu koruyucu, nazik bir kucaklama ile tuttu, başının bastırıldığı göğüsten gelen öfkeli vuruşla çok çelişiyordu.

"Tanrı aşkına Evie, ne düşünüyordun da yağmurun altında böyle atlayıp gittin?" Fısıltı sertti ama bir o kadar da endişe doluydu. Kıpırdanmak ve ona iyi olacağına dair güvence vermek istedi.

Onunla birlikte öylesine güçlü bir şekilde hareket ediyordu ki, neredeyse ağırlığı önemsizmiş gibi koşuyordu. Sürükleniyordu, zihni onu ısrarla çekiştiren karanlığa yenik düşmek istiyordu ama kemiklerini delen soğuk geri çekilmesine izin vermiyordu.

Etrafında sesler yankılanıyor, bir at kişniyor ve ardından Richard'ın sesi keskin komutlar veriyordu.

"Vallahi! Bu Leydi Evelyn mi?"

Başka bir erkek sesi, "Bu hiç hoş değil, onu neden buraya getirdin, seni alçak?" diye sordu.

Birkaç nefes alma ve mırıldanma oldu ve sonra *onun* gibi kokan bir paltoya sarıldı. Anında bu kokudan nefret etti ve boğazından sert bir hıçkırık koptu. Paltoyu üzerinden itmeye çalıştı, hiçbir şeyin ona onu hatırlatmasını istemiyordu ama yine de bulabildiği tek teselli onun kokusuydu.

"Hayır," diye mırıldandı zayıfça.

"Isınman gerek canım," diye yatıştırdı bir kadın sesi. "Ne oldu, bu korkunç havada neden dışarıdaydınız?"

Bir kez daha kollarının arasına alındı...*onun* kollarının. Zayıf bir protesto inledi.

"Westfall! Leydi Evelyn'i bu kadar yakın tutmanız hiç uygun değil. Onu bana ver," diye mırıldandı tanıdık bir erkek sesi.

"Eğer şişko, güdük parmaklarınıza değer veriyorsanız, Lord Muir, onları kendinize saklamanızı öneririm. Eğer ona bir daha dokunmaya kalkışırsanız onları elinizden keserim," dedi Richard yumuşak bir tehditle.

Arabada sesler dönüyordu, bazıları sert ve öfkeli, diğerleri ise spekülasyonlarla doluydu. Evie'nin umurunda değildi. Kalbi delinmişti ve asla onarılamayacağından korkuyordu. Bu acı verici ve açıklanamaz farkındalıkla, göz kapaklarının kapanmasına izin verdi ve bir baygınlığın unutkanlığına kaydı.

Bölüm On Dört

Richard yerde volta atıyordu. Yirmi dört saattir uyumamıştı. Zihni karmakarışık ve Evie'nin gözlerinde gördüğü o delici acı karşısında geri dönülmez bir şekilde donup kalmıştı.

Senin gibi bir adamla asla evlenmeyecek olan benim.

Kadının sözleri onu rahatsız ediyordu. Hayattaki yolunu seçerken her zaman çok kararlıydı, yaptığı her şeyde amacından çok emindi, ancak şimdi kendini başıboş hissediyordu ve kalbi onu asla düzelemeyeceği bir hata yaptığı konusunda uyarıyordu. Tek umudu, bunu onu acı dolu bir hayattan kurtarmak için yaptığını zamanla anlayacak olmasıydı.

Tanrı'nın kanı. Göğsünde iyileşmesi olanaksızmış gibi gelen lanet bir delik vardı. Aurelia onu zengin kontu için terk ettiğinde bile böylesine sarsıcı bir kayıp duygusu hissetmemişti. Evie bunca yıldır hayatında öylesine değişmez bir yer tutmuştu ki, onun bu hayatın bir parçası olmadığını bir kez bile hayal etmemişti. Kendisini aitmiş gibi hissetmesini sağlıyordu, uzun zamandır hayatında eksik olan bir duyguydu bu.

Kendini yalnız hissettiğinde Evie'nin dostluğunun verdiği rahatlık ve zevke bir daha asla sahip olamayacağını hayal bile edemiyordu.

Güvenimi kırdın... Beni kırdın... Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Her şeyden çok istediği tek kişi oydu ve onu incitmişti. *Cehennem dışları.* Nedense arkadaşlıklarına böyle bir ara vereceklerini hiç düşünmemişti. Onun iyi fikirlerini kaybetmeyi hayal bile edemezdi.

Sonsuza dek.

Duygusal karmaşayı acımasızca bastırmaya çalıştı, böylece *tonda* kükreyen skandalla ilgili ne yapacağını mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışabilirdi. Henüz bir gün bile geçmemişti ki, birkaç skandal gazetesi onların gece yarısı randevularından bahsetmiş ve isimlerine her türlü iğrenç spekülasyonu eklemişti. *Kanlı akbabalar*. Hatta bir tanesi, Leydi Evie onun baştan çıkarıcı cazibesine kapıldığı için Gretna Green'e kaçmış olabilecekleri teorisini bile ortaya . *Tanrım*, ne kadar cesur ve ilgi çekici olduğunu bir bilselerdi. Bir başkası onu yağmacı, yaralı bir canı, güzel elmaslarını ayartmaya çalışan toplumdan dışlanmış biri olarak resmetmişti. Dedikodu dalgasını durdurmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekecekti. Böyle bir skandalın hedefi olmak Evie'yi mahvedecekti ve Evie'nin itibarını korumak için her şeyi yapmalıydı, çünkü bu onun için çok önemliydi. Richard, toplumun adına sürmek istediği her türlü lekeden tartışmasız bir şekilde sıyrılabilirdi, bunu yıllardır yapıyordu. Bu yeni skandal, kızına sahip çıktığından beri hayatına dair bitmek bilmeyen spekülasyonlardan sadece biriydi. Yine de sosyete dedikodularının onu haklı bir hovarda ve kötü adam, Evie'yi ise haksızlığa uğramış masum olarak resmetmesinden çok memnundu.

İki eylem planı hazırlamıştı. Evie'nin çocuğu olmadığı ortaya çıkarsa, ona , saygın niteliklere ve koşullara sahip bir beyefendi bulacak ve bu adam Evie'ye zarar verirse hayatının tehlikeye gireceğini anlayacaktı. Richard tüm servetini ve nüfuzunu kullanarak Evie'nin adını lekeleyen skandalları örtbas edecekti, bunu yapmak için şantajla başvurmak zorunda kalsa bile.

Evie'nin bir başkasının kolunda olduğu düşüncesi onu delip geçen acıyla elini göğsüne vurdu. *Tanrım*. Bu açlığı ve ona duyduğu işkence gibi ihtiyacı ne zaman geride bırakabilecekti?

Eğer çocuğu varsa, evlenecekler ve fırtınayla birlikte yüzleşecekler ve sonrasında harap olmamaları için dua edeceklerdi. Bu çözümün içini dolduran doğruluk duygusu Richard'ın dişlerini sıkmasına neden oldu.

Dışarıda bir kargaşa oldu ve uşığı Bay Nugent bir küfür savurdu, sonra da sanki biriyle kavga etmiş gibi göründü. Richard elindeki bastona uzandı ve hafif adımlarla kütüphaneden çıkarak koridordan malikânenin girişine doğru ilerledi.

Tam zamanında ortaya çıkmış ve darmadağınık Ravenswood'un Bay Nugent'ın kışına bir yumruk indirdiğini görmüştü. Richard Elliot'ı bekliyordu, adam Evie'nin koruyucu ağabeyiydi ve Elliot'ın onu düelloya davet etmesini bekliyordu.

"Ravenswood," dedi Richard sakince. Tehlikeli bir bakışla ayağa fırlamış olan uşığına bir bakış fırlattı. "Sorun değil Bay Nugent. Ben de Lord Ravenswood'u bekliyordum. Bunu kütüphaneye götürelim mi?"

Richard cevap beklemeden topuğunun üzerinde döndü ve kütüphaneye geri döndü. Onu malikânesine götürdüğü andan itibaren bu hesaplaşmayı beklemişti ve *tonun* en işgüzar dedikoducularından bazıları onu takip edip gözlemliyordu. Tek endişesi sıırıslık olmuş giysilerini çıkarmak ve titremesini engellemekti. Adab-ı muaşeret bir yana, Evie'nin sağlığı öncelikliydi.

Kencourt Malikânesi'nde onu odasına götürmüş, soymuş, saçlarını kurutmuş ve giysilerini yıkatmıştı. Gece boyunca uyumamış, onu izlemiş, susadığını mırıldandığında su içmesi için onu zorla uyandırmıştı. Sabahleyin Evie'nin ısrarı üzerine onu sessiz ve kasvetli bir halde Rosette Park'a götürdü. Evie onun arabasında seyahat etmiş, o da atını yanında sürmüştü; ilişkilerinin geri dönülmez bir şekilde değiştiğini anlamış ve yaptıklarının yol açtığı hasarı nasıl düzelterceğini bilememişti.

Elliot'ın kütüphaneye girmesine izin verdi ve sonra Richard kapıyı kapattı.

Arkadaşı dönüp ona baktı ve parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. Gözleri kıpkırmızıydı ve Richard Vikont'un hiç bu kadar dağınık görüldüğünü görmemişti. Pişmanlık karnına sert ve acımasız bir tekme indirdi.

"Elliot, ben-"

"Ne oldu? Wolverton Düşesi tarafından Evie'yi Rosette Park'ta ziyaret etmemiz için bize acil bir çağrı gönderildi. Sorularımıza rağmen, Majesteleri Evie'yi bu halde evine nasıl getirdiğiniz konusunda ağzını sıkı tuttu. Gazetelerin iğrenç spekülasyonları da yardımcı olmadı. Annem kederinden yere yığıldı ve secdeye kapandı. Korkudan kendinden geçmiş durumda. Babamı hiç bu kadar yıkılmış ve kaybolmuş görmemiştim. Bir açıklama , dostum."

Richard kaşlarını çattı. *Korku mu?* Kontes sosyal konumuyla ve toplumdaki dedikodularla çok ilgiliydi ama bir skandalın böyle bir tepki yaratacağına asla inanmazdı. *Babası kırılmış mı?* Tanrım, onarması gereken çok şey vardı.

"Karmaşık bir durum."

Elliot ellerini iki yana açarak, "Karmaşılaştırma," diye hırladı. "Kız kardeşimle ne halt ediyordun? Lord Muir seni yağmurda kucağında kız kardeşinle gördüğünü söyledi. Bir açıklama bekliyorum."

Richard şömineye doğru yürüdü, bastonunu duvara dayadı ve iki bardağa konyak doldurdu. Birini Vikont'a uzattı, diğerini de kendisi içti.

"Wolverton Dükü'nün yardımıyla Evie beni kaçırdı. Arabamızın dingili kırıldı, tartıştık, ben sert davrandım ve o yağmura doğru kaçtı. Ben de peşinden koştum," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Elliot dondu kaldı. "Evie seni

kaçırdı mı?" "Evet."

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Wolverton ona yardım mı etti? Ne amaçla? Bunu neden yapsın ki?"

Richard kendini destekledi. "Çünkü ben onun erdemine gölge düşürmüştüm ve o da beni kendisiyle evlenmeye zorlayarak onurunu korumak için çok sert ve cesur davrandı."

Elliot'ın elindeki bardak kırıldı ve gözlerinden soğuk bir öfke fışkırdı. O

Avucunu açıp cam ve sıvı parçalarının yeşil İran halısına düşmesine izin verdi. Richard, Elliot'ın meydan okumasını ya da çekip suratına bir yumruk atmasını bekliyordu ama Elliot ikisini de yapmayınca şaşkına döndü. Bunun yerine elini alnına bastırdı ve gözlerini kapattı.

Göz kapakları titreyerek açıldığında, gördüğü korku karşısında Richard'ın içinden bir uyarı geçti. Bu da neydi böyle?

"Evie'nin seni sevdiğini hep biliyordum," diye mırıldandı Elliot, sesi kederden pürüzlüydü. "Biliyordum ve bu arzuyu engellemek ya da seninle kurduğu arkadaşlığı sınırlamak için hiçbir şey yapmadım, her ne kadar alışılmışın dışında olsa ve birden fazla kez inceleme altına alınsa da. Leydi Trenear kalbinizi parçalamıştı ve sonra toplum bu işi bitirmeye çalıştı çünkü kızınızı seviyordunuz... ve Evie'nin gerçek sıcaklığının, nazik zarafetinin ve güzelliğinin sizi içinde bulduğunuz o soğuk ve yalnız yerden kurtaracağını düşündüm." Kaba bir kahkaha attı. "Evie'nin inatçı doğasını bildiğim için, annemle babam bana yaptıkları gibi evlenmeniz için daha fazla baskı yaptıkları anda, elinizi mümkün olan her şekilde güvence altına almaya çalışacaktı. Neler olup bittiğini anlamadığından eminim. Boyun eğdiğin ve seni zorlaması gerektiğini hissettirdiğin için sana bir kurşun sıkmalıyım, ama şimdi bunların ne önemi var ki?"

Richard kendisine saldıran ve ağzını kurutan bu zayıf duyguyu küçümsedi. *Ah Tanrım. Lütfen, Tanrım.* "Sakın söyleme," dedi sertçe. "Sakın söyleme, Elliot."

"O çok hasta," diye fısıldadı. "Ateşi var ve şuuru yerinde değil. Doktorlar iki kez kanını akıttılar ama hiçbir gelişme yok. Rapor edebilecekleri tek haber, kendimizi hazırlamamız gerektiği."

Çığ korku Richard'ın içinde patladı. İnkâr hırıltısı odaya yayıldı ve onu şoke etti. "Sen neden bahsediyorsun? Kendimizi hazırlamaktan mı?"

"Doktorlar dedi ki-"

"Doktorların ne dediği umurumda değil. Evie ölmeyecek. Evie nerede?"

O mu?"

"Hâlâ Rosette Park'ta. Onu başka bir yere taşımadık."

Richard ceketini ve şapkasını kaptığı gibi harekete geçti ve aygırını çağırdı. Birkaç dakika içinde Kencourt'tan uzaklaşmış, Elliot da onu yakından takip ediyordu. Korku onu daha önce hiç tahammül etmediği bir kısıka almıştı. Kardeşi Francis gürbüz ve güçlüydü ama ateşi yüzünden hayatını kaybetmişti. Beş gün boyunca yaşam mücadelesi vermiş, doktorlar kanını temizlemek için onun da kanını akıtmış ama yine de ölmüştü. Bu kadar kırılgan olan Evie'nin ne şansı olabilirdi ki?

Hepsi onun suçuydu.

Köy yolunda deli gibi ilerliyor, sürekli Tanrı'yla pazarlık yapıyordu. Kiliseye gittiği gençlik günlerinden kalma bir ders zihninde kükredi.

"Durmadan dua edin. Her şeyde şükredin; çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizinle ilgili isteği budur."

Ailesi bile onu terk etmişken Evie için, onun inancı ve güveni için Tanrı'ya şükretti. Gülümsemeleri, çocuklarına karşı sıcaklığı ve cömertliği ve onun kara kalbine duyduğu sevgi için Tanrı'ya şükretti. Richard tüm yolculuğu boyunca Evie'nin iyileşmesi için durmadan dua etti. Onsuz kırık bir adama dönüşecekti ve hiçbir şey onu eski haline getiremezdi ama daha da önemlisi, Evie kendi ailesiyle mutlu olma şansını hak ediyordu. Onun neşesi ve ruhunun zarafeti söndürülemezdi. Henüz değil, elli yıl ya da daha fazla bir süre için değil.

Bir saatten kısa bir süre sonra Rosette Hall'a ulaştı. At tamamen durup dizginleri bırakmadan önce aygırından atlamıştı. Elliot ondan sadece birkaç saniye sonra varmıştı.

"Richard," diye bağırdı Elliot.

Onu görmezden geldi ve ön basamakları tırmandı. Kapıyı çalmadan zorla açtı.

Elinde çiçeklerle merdivenleri tırmanmakta olan Adel sendeledi. "Lord Westfall!"

"Evie nerede?"

"Bunları onun odasına götürüyordum," dedi vazoyu kaldırarak.

"O..." Boğazı düğümlendi. "Onu görmeliyim." Koridordan aceleyle çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladı ama babası üst basamaklarda durup ellerini iki yana açınca durdu. "Seni lanet olası alçak, Evie'nin odasına giremezsin."

Richard alçak sesle ve sertçe, "Beni düşman edinme," diye bağırdı. "Eğer onu benden uzak tutmaya çalışırsan..." Boğazı yanıyordu ve göz kapaklarının arkasından yaşlar süzüldüğünde bunu pek umursamadı. Richard zayıf görünmesini umursamıyordu çünkü korkudan neredeyse duyarsızlaşmıştı ve o ölmeden önce onu görmek için yanıp tutuşuyordu...

Hayır... Evie ölemez.

Lord Gladstone'un gözleri büyüdü. "Onu seviyorsunuz," dedi, sesindeki şok yankılanarak.

O bana sahip.

"Yolumdan çekil. Onu görmem gerek."

"Baba," dedi Elliot arkasından. "Evie onu görmek isteyecektir."

Kont tereddüt etti ve sonra kenara çekildi. "Sağdan üçüncü odada."

Richard, "Teşekkür ," dedikten sonra odaya doğru koştu.

Kapıyı yavaşça açtı ve Elliot'ın gölgesiyle birlikte içeri girdi. Richard'ın göğsündeki ağrı fiziksel bir şeye dönüştü ve yatağının yanına doğru ilerlerken, sıkılaştıran kavrayışında hiçbir rahatlama yoktu. *Ah Tanrım*, bunca yıldır rüyalarına giren tek kadın olan Elliot'tan uzak durmuş olması şimdi ne kadar da aptalca geliyordu. Onsuz bir hayatın düşüncesine bile dokunamıyordu.

Evie'nin alnına kompres yapmakta olan bir hizmetçi başını kaldırıp baktı.

"Bana bırak," dedi. "Biraz buz ve biraz daha soğuk su getir."

Kadın adamın emrine sorgusuz sualsiz karşılık verdi ve hızlıca başını sallayarak odadan çıktı.

Pencereden bir sandalyeyi yatağının yanına çekti ve kendini içine bıraktı. Evie o kadar savunmasız görünüyordu ki, hayatında daha önce hiç hissetmediği bir acı kalbine saplandı. "Evie..." Sesi kısılmış, boğazı düğümlenmişti. Bileğini hafifçe kavradı. Nabızı zayıftı ama çok hızlı atıyordu. Teni çok sıcak hissediyordu. Kanını akıtmak için kullandıkları aletin bıraktığı kırmızı izler onu hem umutsuzluk hem de öfkeyle dolduruyordu.

Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca, bir insan olarak benim hakkımda gerçekten inandığın şey bu mu?

Richard onun acı fısıltısına karşı gözlerini kapadı. "Bana musallat oluyorsun," dedi usulca.

Elliot kaskatı kesilmişti ama Richard'ın umurunda bile değildi.

"Gerçekten önemsiyorsun," diye mırıldandı Elliot. "Neden evlenme teklif etmedin... sonra..." Sanki kız kardeşinin artık iffetli olmadığını yüksek sesle itiraf etmeye dayanamıyormuş gibi dişlerini birbirine geçirdi.

Kendinden nefret etmek Richard'ın içini parçaladı. "Onu mahvetmekten korktum. Şöhretimi ve ellerimin ne kadar kanlı olduğunu biliyorsun. Kibar toplum şerefime ve itibarıma leke sürmeye çalıştığında pek umursamasam da, bu Evie'yi mahvederdi. Hayatında benim gibi bir adama nasıl dayanabilir? O gerçekten nazik... ve çok harika... ve kibar... ve eğer ona zarar verirlerse, bunun acısını onlara çektiririm."

Elliot'tan istifa etmiş bir iç çekiş yankılandı. "Haklısın. Evie çok zayıf ve tutarsızdır, sizin markiziniz olarak bir ay bile dayanamazdı. Günlerini annemize ağlayarak geçirirdi-"

"Evie zayıf değil," dedi Richard, alçak sesle ve sertçe. "Kahretsin, benim alçakça şöhretimden hiçbir zaman gerçekten kaçmadı. Sanki bunu görmemeyi seçti, kibar toplumu görmezden geldi ve canı ne isterse onu yaptı ve

sonuçları."

Bunun farkındalığı bir kaya gibi içine oturdu. Onu kendi aptallığından ve umutsuz ruh cömertliğinden korumak istemişti. Evie hiçbir zaman sosyete kadınlarının havasına ve gösterişine sahip olmamıştı. Kendi ailesi onu herkesin önünde dışladığında bile Evie sağlam durmuştu. Babasıyla oturup tartışmayı, annesinin bir eş bulması için gıdaklamasına katlanmayı ve kız kardeşini... onu nasıl özlediğini özlediği o ilk birkaç ayda hissettiği göz yaşartıcı kayba katlanmasını asla istememişti. Yine de bunun temelinde... on altı yaşında onunla tanıştığından beri ona bakan nazik güce güvenmemişti.

Bir elini yüzünde gezdirdi. *Gerçekten bu kadar kör olabilir miydim?*

"Kız kardeşinden zayıf diye bahsetme, özellikle de şimdi bizimle birlikte olmak için savaşırken."

Elliot'ın dudakları zorlukla gülümsedi. "Ben sadece onun değerini ve gücünü bilip bilmediğini kontrol ediyordum. Annemiz ve babamız onu sürgüne gönderse bile Evie seni *asla* terk etmez. Sen onun mutluluğusun ve ben bunu uzun zamandır biliyorum."

Ondan en yumuşak inilti gelir ve Richard bunun, sesini duyduğu için duyduğu bir sıkıntı olmadığını umuyordu. Richard'ın ona karşı hissettiği duyguların derinliği biraz korkutucuydu. Bir keresinde Wolverton'a, onunla geçirebileceği zamanın bir saniyesini bile boşa harcamak yerine düşesine tutunmasını tavsiye etmişti. Keşke Richard kendi tavsiyesini dinleseydi. "Evie, lütfen savaş..."

Hizmetçi elinde buz parçalarıyla odaya döndü. Kaseyi aldı, buzları topladı ve birkaç dakika boyunca dudaklarının kuru çatlaklarını ıslattı.

Sonraki bir saatini erişebildiği deriyi süngerle , ona çocuklarının hikâyelerini anlatarak ve ondan af dileyerek geçirdi. Korku bir an olsun kalbinden çıkmadı, çünkü hiçbir iyileşme görmemişti. Doktor geri döndü ve kanındaki sözde iltihabı azaltmak için tekrar kan almaya çalıştığında, Richard onu ensesinden tutup

herkesin şok olduğu bir ev.

Wolverton'ın kendi doktoru çağrılmıştı ama Dr. Greaves Cornwall'da ailesini ziyaret ettiği için bugün gelmesini umuyorlardı. Düşes Evie'nin odasına girip çıkıyor, sırayla ona sünger çekiyor ve usulca şarkı söylüyordu. Adel'in sesi hiç de müzikal değildi ama Evie'yi biraz rahatlattığına inanıyordu.

Rosette Park'a vardığından beri neredeyse altı saat geçmişti ve Evie'nin odasından bir kez bile ayrılmamıştı. Babası bir süre onunla oturmuş, ona kitap okumuş, hatta Elliot bile bir süre onunla konuşmuş, Richard ise başucunda bir gölge olarak kalmıştı. Annesi endişeden secdeye kapanmış ve kendi yatağına çekilmişti. Orada bile ara sıra kokulu tuzlarla canlandırılması gerekiyordu. Kontes Evie'yi ziyaret edemeyecek kadar zayıftı.

Geldiğinden beri ilk kez onunla yalnızdı.

Kadının elini avucunun içinde tuttu, kadının sıcak teni elini kavuruyordu. "Ben düşündüğüm gibi bir adam değilim. Asla bir korkak olduğumu düşünmedim. Sana taptığımı biliyordum ve korku yüzünden... şimdi çok aptalca gelen bir korku yüzünden seni incittim." Parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu ve çaresizlik içinde diz çökme isteğıyle savaştı. "Savaş bununla, Evie. Lütfen savaş. Ailen seni kaybedemez. Ben... ben... seni kaybedemem." Kardeşi gibi onun da yenik düşeceği fikri kalbinin derinliklerine ürperti gönderdi.

Korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu ve en ufak bir ses fısıltısı havaya karışmadan önce ne kadar zaman geçtiğini anlayamadı. Gerildi ve dikkatle dinledi.

"Richard?"

İçine bir rahatlama çöktü ve titreyen elini saçlarında gezdirdi. Kadın kıpırdandığında, "Kıpırdama," diye mırıldandı.

"Canım yanıyor... kalbim acıyor." Dudaklarından belli belirsiz bir fısıltı kaçtı ve kapalı göz kapaklarının altından bir damla yaş sızdı.

"Evie, beni affet."

Kıpır kıpırdı ve tedirgin görünüyordu. Ter sel gibi akıyordu. İçgüdüsel olarak, onu sakinleştirmek umuduyla yanındaki yatağa girdi. Onu kollarının arasına aldı ve kız sakinleşti. Uzun bir süre ona sarıldı, sadece onun varlığından her zaman duyduğu huzur ve memnuniyet duygusunu ve onu her gördüğünde yüzünde beliren o hızlı, neşeli gülümsemeyi hatırladı. Şeytanın kendisiyle pazarlık yapmak zorunda kalsa bile Evie iyi olacaktı. Omzuna rahatsızlık veren kramplar girmeye başladığında bile yerinden kıpırdamaya cesaret edemeyerek gölgeliğe baktı. Bunun yerine, Evie'nin mışıl mışıl uykusunu bozmamaya özen göstererek kıpırdamadan durdu ve düşüncelerini, Evie'yle ilgili sadece kahkahaların, tatlılığın, nezaketin ve tutkunun yer aldığı anılarının derinliklerine daldırdı.

Yumuşak bir mırıltı onu heyecanlandırdı. Başının üstüne bakmak için gözlerini açtı. Hâlâ kollarının arasındaydı. Cildi serin ve nemliydi. Ateşi düşmüştü.

Kadın başını çevirdi ve adam artık onun mükemmel yüzünü görebiliyordu. Onun ne kadar güzel ve huzurlu görüldüğünü düşündükçe dudaklarını bir gülümseme büktü. *En kötüsü geçti.* Göz kapakları titreyerek açıldı ve onu gördüğünde nefesi kesildi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Gözlerindeki acı onun ruhunu delip geçti. O işkence eden gölgeleri oraya koyan oydu.

Beni kırdın.

Ve o anda, onun kendisine duyduğu nazik güvene ve sevgiye nasıl ihanet ettiğini anladı. Zarar verdiği sadece onun aşkı değildi; güvenini, gururunu ve saflığını da kırmıştı. Aurelia'dan sonra nasıl şekillenmişse, onun kalbinin de o kadar soğuk ve mesafeli, sevgi kavramından kopuk olduğunu düşünmek içini parçalıyordu. "Affet beni," diye mırıldandı. "Ben... Evie..."

Onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama gücü yoktu. "Git buradan," diye mırıldandı zayıfça, göz kapakları bir kez daha kapandı ve göğsü bu kez eşit nefeslerle yükseldi.

İçine dolan ıstıraba karşı dişlerini sıkarak başıyla onayladı, yataktan kaydı ve aşağı indi. Evie'nin canı bağışlanmıştı, ona ikinci bir şans verilmişti, böylece son altı yıldır esirgediği tüm sevgiyi ona verebilecekti. Ona aşıktı, en iyi arkadaşına ve hayatındaki tüm zorluklara rağmen bu ilişkiyi yürütecekti çünkü onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Tek umudu, yaptıklarının yol açtığı hasarın telafi edilebilmesiydi.

Ailesi ile dük ve düşesin toplandığı salona geldi.

Adel gülümseyerek başını kaldırdı. "Dr. Greaves yolda. Edmond onun için hana bir araba gönderdi. Bir saatten kısa bir süre içinde burada olacak."

Richard başıyla onayladı. "Ateşi düştü."

Herkes ayağa fırladığında bir hareketlilik oldu. "Emin misiniz?" diye sordu babası hışımla.

"Öyleyim." Sonra beklemeden döndü ve gitti.

Onun kendisini affedeceğini hayal bile edemiyordu ama denemek zorundaydı. Onu bu kadar çok sevdiğini bilip de sevgisini geri kazanmak ve kalbinin etrafına ördüğü buzdan duvarı eritmek için elinden gelen her şeyi yapmamak aptallık olurdu.

On Beşinci Bölüm

Evie'uyandığında ailesinin endişeli yüzlerinin ona baktığını görmesinin ve *tonun* başka bir skandalı kutladığını öğrenmesinin üzerinden iki hafta geçmişti: Richard'ı korkunç ve kötü tasarlanmış bir şekilde kaçırmayı ya da bildikleri kadarıyla onunla yalnız yakalanması. Bu skandal, birkaç kez baygınlık geçiren annesi için çok fazlaydı. Evlerinin kapı tokmağı, sanki aile şehir dışındaymış gibi kaldırılmıştı. Babası şehirden Derbyshire'daki küçük malikânelerine çekilmenin akıllıca olacağını düşünmüştü. O zaman bile sosyeteden bazıları onları ziyaret etme ihtiyacı duymuştu.

Endişeli annesi tarafından kendisine dayatılan bir haftalık yatak istirahatinde gücünü yeniden kazanmıştı ve o zamandan beri günlerinin çoğunu mutfakta yemek pişirerek ve malikânelerinin yollarında at sürerek sessiz bir iç gözlemle ve meraklı ziyaretçilerden kaçınarak geçiriyor, sadece birkaç arkadaşını kabul ediyordu. Noel mevsimi yaklaşıyordu ve Evie annesinin yıllık bayram balosuna hazırlanmasına yardım etmek için kalbinde çok az neşe hissediyordu. Onlar için çaba sarf ediyordu ve aşırı mutlu olmasa da hoş bir yüz ifadesi sergilemeye oldukça kararlıydı. İçinde azalmak yerine her geçen gün artan acıyı gizlemek için her şeyi yapardı. Salonun kapısı açıldı ve annesinin yüzündeki buruşuk ifadeye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Ne oldu anne?" Evie mutfakta yaptığı deneyleri kaydettiği günlüğü bir kenara iterek sordu.

"Kencourt Malikânesi'nden bir mektup var," dedi dudakları kıpırdayarak.

"Teşekkür , anne." Küçük yazı masasının çekmecesini açtı, mektup açacağını eline aldı ve zarif mührü kesti. İçindekilere hızlıca göz attığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sevgili Leydi Evie,

*Çaya seve seve gelirim. Jack'i de getirebilir miyim? Ve kitaplarımı?
Hikayelerimi okuyacağız.*

Emily

"Peki kimden gelmiş?" diye sordu annesi, Evie'ye en yakın krem rengi koltukta otururken.

Yazışmayı katladı ve annesinin tepkisine karşı hazırlandı. "Leydi Emily'den. Geçen hafta onu çaya davet eden bir not göndermiştim. Cevabını şimdi aldım."

"Pardon?"

"Leydi Emily, anne. Lord Westfall'ın kızı. Cazibe ve zekâ dolu. Babasının gözlerine ve gülümsemesine sahip..."

Annesinin gözleri büyüdü ve Evie kalbindeki acıyı bastırmaya çalışarak kızardı.

"O çok güzel bir çocuk ve ona en iyi arkadaş olacağımıza dair söz verdim. Bu sözü tutmaya niyetliyim çünkü o çok hoş biri."

"Ne saçma konuşuyorsun. İtibarınızı hiç mi düşünmüyorsunuz? Kendinizi ve bu aileyi rezil etmeyeceksiniz!"

Evie ayağa kalkıp pencerelere doğru yürüdü ve bahçıvanların dökülen yaprakları toplamasını izledi. Yakında ağaçların üzerindeki birçok dal çıplak kalacak, yeniden çiçeklenene kadar kasvetli ve iç karartıcı görünecekti. Tıpkı kendisi için hayatın nasıl olacağını hayal ettiği gibi. Richard'ın kaybı kendisini boş ve kasvetli hissetmesine neden olmuştu ama Evie'nin umutsuzluk duygusu içinde debelenmeye hiç niyeti yoktu. İyileşecekti ve eninde sonunda, o güne kadar kurduğu tüm hayaller gerçekleşecekti.

Sevgilisi ve karısı, son zamanlarda onları ittiği kalbinin karanlık köşelerinden kaybolacaktı. Bir gün kendini yeniden mutlu hissedecekti. "İtibarım çoktan kırıldı, anne, ve sanırım hayal ettiğim kadar korkunç değil."

"Evie!"

Annesiyle yüzleştii. "Kendime itiraf etmekten utanıyorum ki, bir arkadaşımın bana söylediklerinde biraz gerçeklik payı vardı." Onun adını söylemek çok zordu. Kavgaları o kadar sefil ve nihai olmuştu ki. Sadece anısı bile acının kısır pençelerini onun üzerinde dolaştırmasına neden olmuştu. Birkaç düzenli nefes onu toparladı. "Küçük Emily'nin bulunmasından bu yana geçen sürede onu hiç aramadım. Her ne kadar dudaklarım onu toplumdakiler gibi kınamadıysa da, kalbim onun aşağılık ve dikkatimizden uzak olduğuna inanmadıysa da, o sadece masum bir çocukken kayıtsızlığım ve tedbirsizliğim beni de aynı derecede duygusuz yaptı."

"Bu kesinlikle doğru değil," diye cevap verdi annesi, açık bir hakaretle.

"*Ton* öyle diyor diye kaba davranmaya ikna olmayacağım. Eğer yapmazsan Onu buraya kabul edin, Hyde Park'ta buluşalım."

Annesinin gözleri parladı. "Tüm ittifak şansını mahvetmeye kararlısın. Şanslıyız ki toplum sizin rezilliğinizin suçunu Lord Westfall'un omuzlarına yüklemeye meyilli. Gazeteler bize daha sempatik yaklaşıyor, çünkü o adamın ne kadar kara bir kalbi olduğunu anlıyorlar. Elinizde hâlâ bir çıkar var ve bunu tehlikeye atmayacaksınız, genç bayan."

"Sevmediğim bir adamla evlenmem için bana baskı yapılmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden bana boşuna evlenmem için yalvarıyorsunuz, çünkü böyle bir hayata boyun eğmeyeceğim."

"Seni nankör çocuk," diye hıçkırdı annesi. "Yıkımın eşiğindeyiz, babanın borçları-"

"Gerekirse çalışırım ve yine de birçok kişiden çok daha iyi durumda oluruz,

Anne."

Annesi soluk soluğa göğsünü tuttu, aşırıya kaçan tiyatrosu Evie'nin dudaklarında bir gülümseme yarattı. "Başımıza gelenleri hafifletmek için elimden geleni yapacağım ama bunun için bir ömür boyu mutsuzluğa katlanmayacağım," dedi kısık sesle.

"Binlerce borcumuz var ve senin korkunç inatçılığın yüzünden acı çekeceğiz. Senin gibi bir kızı hak edecek ne yaptım ben?" Kadın kanepeye çöktü, acı çekiyormuş gibi elini alnına bastırdı.

"O zaman babam, sen, Elliot ve ben, birbirimizin mutluluğunu feda etmeden bir çözüme ulaşmak için çalışacağız. Biz fakir değiliz. Yoksulluğu gördüm ve bu o değil." Zengin çimenliklerine bakan açık pencereye doğru el salladı. "Şu anda hendeklerde ve sokaklarda barınaksız yatan insanlar var ve kış kapımızda. Sokaklardaki çocuklar açlıktan ölüyor, yiyecekleri ya da herhangi bir yardımları yok. *Biz* acı çekmiyoruz. En acil borçları ödemek için satabileceğimiz çok pahalı sanat eserlerimiz ve gümüşlerimiz var. Babamın sahipsiz mülkleri, taşrada arazileri, İskoçya'da bir şatosu ve Cornwall'da bir malikanesi var. Anne, bunlar satılabilir."

Annesi ona korkunç bir yaratılmış gibi baktı. "Malımızı mülkümüzü satmanın utancını mı çekeceğiz?"

Kapı çalındı ve annesi kendini toparlarken Evie onları içeri davet etti.

"Leydi Beechman, Leydi Jane ve Bayan Dawson aradı leydim," diye uşakları anneme duyurdu.

"Onları içeri al."

Evie çayı çağırarak için zili çaldı ve arayanları beklemek üzere kanepeye oturdu. "Haberleri duydunuz mu?" Leydi Jane, peşinde diğer hanımefendilerle birlikte salona dalarken, hiçbir şey söylemeden sordu. "Biz de tam Leydi Fitzhugh'un bahçe partisi ve duydum."

"Ne haberi?" diye sordu annesi, secde ettiği yerden doğrulup

Şezlonga otur.

"Leydi Evie, haberleri duymuş olma ihtimaliniz var mı, çünkü... şey... bir arkadaşınızı ilgilendiriyor?" Hanımlar birbirlerine bir bakış fırlattılar.

Evie iç çekerek yüzüne gerekli gülümsemeyi yerleştirdi ve Leydi Jane'in bakışlarıyla karşılaştı. "O zevki tatmadım ama eminim beni bilgilendireceksiniz."

"Sevgili dostlarım, Londra çalkalanıyor," dedi Bayan Dawson büyük bir coşkuyla. "Bir balo düzenlenecek ve herkes buna yılın balosu diyor."

"Hayır, canım kardeşim, buna on yılın balosu diyorlar. Çok görkemli bir etkinlik ve davetiyeler şimdiden kapışılıyor."

Annesi kaşlarını çatı. "Ne kadar tuhaf. Bunu hiç duymamıştım!"

"Evet, kesinlikle," dedi Leydi Beechman. "Bu en seçkin ve en çok rağbet gören etkinliktir." Kasıtlı bir duraklama yaptı. "Westfall Markisi tarafından düzenleniyor."

Evie bu duyuru karşısında sarsıntısını zorlukla bastırdı. Richard bir baloya mı ev sahipliği yapacaktı? Daha önce hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı. "Lord Westfall bir balo mu düzenliyor?"

Hanımlar koro halinde "Evet!" dediler.

O her gece yastığına kapanıp ağlarken ve çılgılık atarken, o bir balo mu planlıyordu? İçindeki öfke kabardı ve çektiği azaba eşlik etmesi için onu hevesle kalbinin derinliklerine gömdü.

"Ama... ama Lord Westfall unvanını aldığından beri hiç eğlenmedi," dedi annesi, böyle bir açıklamayı kabullenemediği belliydi.

Hizmetçi kapıyı çaldı, sonra bir çay arabası getirdi ve ayrılmadan önce hızlı bir şekilde çaydanlık ve fincanlarla birlikte birkaç Fransız lezzeti ve diğer çeşitli hamur işlerini yerleştirdi. Annem çay servisi yaptı ve Leydi Beechman

Hevesle bir madlen uzattı ve ağzına attı, gözleri zevkle dalgalanıyordu.

"Bunlar kesinlikle çökmüş. Aşçım için bu tarifi almakta ısrar etmeliyim."

"Onları ben yaptım," dedi Evie yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen mi yaptın?"

"Evet, fırıncılık her zaman sevdiğim bir sanat olmuştur." Annesi yıkılmanın eşiğinde görünüyordu.

Leydi Beechman sonunda içten bir gülümsemeyle, "Ne inanılmaz bir yetenek," dedi. "Sizi çok kıskanıyorum, Leydi Evie."

Başını bir yana eğdi. "Yakında daha gösterişli tariflerimden bazılarını içeren bir kitap hazırlayacağım ve bu kitap sadece seçilmiş hanelere sunulacak. Tariflerimi satın almak isteyen modaya uygun hanelere göre her tarife karakter katmak için birkaç talimatı bile değiştirebilirim."

"Satın alma!" Bayan Dawson haykırdı.

"Neden evet, onları vermem gerektiğine inanmıyor musunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi aceleyle. "Ama parayla ne yapacaksınız?"

Evie çayından bir yudum aldı. "Yoksul kalan birçok çocuğa yardım etmek için bir hayır kurumu kuracağım."

Markiz sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sanırım ilk patronunuz ben olacağım. Tarifler için yalvardığım her şekerlemenin sizin eseriniz olduğuna inanıyorum."

"Evet."

"ederim!" dedi Leydi Jane. "Haberlerimizden oldukça uzaklaştık, değil mi?"

Evie, Bayan Dawson'ın gözlerinde parlayan sempatiden, bu şaşırtmacanın Evie tarafından kasıtlı olarak yapıldığını anladığından şüphelendi.

"Evet, paylaştık, ama eminim ki paylaşılacak başka haberler de vardır?" Evie dürttü.

Leydi Jane'in başı sallandı, koyu renk bukleleri alnında sallanıyor, kahverengi gözleri parlıyordu. "Hayatım, diğer tüm haberlerin yerini aldı, gazeteler ve skandal sayfaları çalkalanıyor. Hatta *Times*'ın Lord Westfall'un yaklaşan balosuyla ilgili bir haber yayınladığı bile bildirildi. Belleview Park'ı satın aldığı doğrulandı ve balonun orada yapılması için hazırlıklar yapılıyor."

Evie Belleview Park'ı duymuştu ve en görkemli ve en değerli evlerinden birini satan kontun etrafında kopan kıyameti hatırlıyordu. Yedi yüz dönümlük birinci sınıf bir arazide yer alan malikâne, yemyeşil çimenleri ve zarif bir şekilde düzenlenmiş bahçeleriyle hayranlık uyandırıyor, yüzden fazla odaya ve balık bolluğuyla övünen çok büyük bir göle sahipti. Malikâneye göz dikilmişti. Toplumun kimliğini ortaya çıkarmak için can attığı gizemli alıcının Richard olduğunu öğrenmek nedense onu şaşırtmamıştı.

"Konuk listesinin sosyetenin en üst kademesinden olacağı söylendi. Wellington Dükü ve Naip Prens özel olarak davet edildi ve katılacakları teyit edildi."

Evie'den irkiltici bir kahkaha yükseldi ve tüm gözler ona çevrildi. Kesinlikle şaka yapıyorlardı. Prens Naibi'nin skandallarla dolu ev partilerine Richard'ın özel olarak davet edildiğine dair söylentiler çıktığında bile katılmamıştı. Onların abartılı çılgınlıklarını küçümsemesi, ikiyüzlü rolü oynayamayacak kadar kökleşmişti. Neler oluyordu böyle?

"Davetiye almadınız mı?" Leydi Beechman bir tatlı daha çalarak sordu. "Balo bu Cuma yapılacak."

Annesi hızla nefes aldı, yüzünü telaşlı bir kızarıklık kaplamıştı. "Belki de davetiyemiz Londra'ya gönderilmiştir. Sosyete de pek kimse Derbyshire'a çekildiğimizin farkında değil."

"Aman Tanrım," dedi Leydi Jane sempatiyle.

Daha fazla duymaya dayanamayan Evie ayağa fırladı. "Lütfen beni bağışlayın, aniden başım ağrımaya başladı." Kendisini arayanlara hızlıca reverans yaparak salondan çıktı ve dökülmek üzere olan gözyaşlarından nefret ederek merdivenlerden odasına koştu.

...

Kutlu balo sabahı geldi ve Evie için oldukça hoş geçti. Saatler akşama doğru ilerlerken, annesinin davetiyenin ulaşmamasından duyduğu şiddetli ve çok üzüntülü sıkıntı arttı. Evie oldukça rahatlamıştı ama bu durum Richard'la aralarındaki dostluğun geri dönülmez bir şekilde koptuğunu doğruluyordu. Kaybetme duygusu çok ağırdı ve kendisine bu kadar az değer veren bir adamı hâlâ düşünüyor olması bile onu dehşete düşürüyordu.

"Davetiye almamamız muhtemelen daha iyi oldu, çünkü reddetmek zorunda kalacaktım. Birlikte bulunmanızın yarattığı fiyaskodan sonra bizim varlığımız çok fazla spekülasyona yol açabilirdi," dedi Mamma ve derin bir iç çekerek örgü şişlerini indirdi. "Bize neden davetiye gönderilmediğini anlayamıyorum."

Evie örgüsüne dalmış gibi yaptı. Annesi ona eşlik etmesini istemişti ve şimdi bu isteği kabul ettiği için çok pişmanlık duyuyordu.

"Evie, bu konuda hiç fikrin yok mu?"

Kollarını indirdi. "Davet edilmemiş olmamız umurumda değil."

"Bu çok çirkin, olan bu. Gazeteleri okuyorum ve Wellington şimdi Westfall'un bir savaş kahramanı olduğunu ve onun yetenekleri ve adanmışlığı olmasaydı İngiltere'nin daha çok acı çekeceğini söylüyor. Şimdi herkes onun hayırsever ruhundan bahsediyor. Ben buna inanamıyorum. Sanki birileri aktif olarak onun itibarını geri kazanmaya çalışıyor gibi görünüyor. Bana sorarsanız bu çok çirkin, zira bu adamda kurtarılabılır hiçbir özellik yok."

Evie içini çekti. "Anne, *ton* basitçe onun çabalarını bilmek istemedi. Lord Westfall'un yanında yer alanlar tarafından birkaç kez dile getirildiler, ama görünüşe bakılırsa iftira haberleri daha çok rağbet gördü."

"Pah!" diye tersledi annesi elini sallayarak.

Kapı çalındı ve annesi içeri girmek istedi. Kahyaları içeri girdi. "Majesteleri, Wolverton Düşesi aradı."

"Ne hoş bir sürpriz," dedi Evie, annesi homurdanırken. Wolverton Dükü'nü ve onun devasa servetini burunlarının dibinden "çaldığı" için Adel'i hiçbir zaman affetmemişti.

Adel içeri girdiğinde Evie ayağa fırladı. Annesi ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Majesteleri."

Adel zarif bir şekilde başını salladı. "Leydi Gladstone, beklenmedik çağırımı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Evie'ye döndü ve sarıldılar.

"Oh, Evie, seni böyle iyi gördüğüme çok sevindim." Evie gülümsedi. "Tamamen iyileştim."

Arkadaşı endişeli bir kaş çatmayla onun yüzünü inceledi. "Öyle ?" "Evet... evet, sanırım öyleyim."

Adel'in onun güvencesine inanmadığı açıktı. Kanepede yan yana oturdular ve annesi örgüsüne devam etti.

"Evie, Leydi Gladstone, itiraf etmeliyim ki buraya bir arkadaşım için özel bir görevle geldim." Adel küçük ipek çantasına girdi ve mühürlü, soluk krem rengi bir kâğıt parçası çıkardı. Belirsiz bir gülümsemeyle Evie'ye uzattı.

Evie kâğıdı kavrayıp açtı, içinde dönen endişeden hoşlanmamıştı.

Evie,

Zarif ve cesur tanıdık karalamalar sayfalardan sıçradı ve hain kalbi titredi.

Sizden naçizane ricam, Belview'de bana eşlik etme onurunu bana bahşetmenizdir.

Bu akşam sekizde park et. Rahatınız için bir araba gönderdim.

Hizmetkarınız, Richard

Savaş sırasında ona yazdığında bile az konuşan bir adam olmuştu ama bu... bu çok saçmaydı.

"Hayır," dedi ve kâğıdın küçük ceviz masanın üzerine düşmesine izin verdi. "Ne oldu?" diye sordu annesi sertçe, eğilip kağıdı .

"Bu kadarı da olmaz," diye soluk soluğa kaldı. "Evie bu kadar az zamanda bir baloya hazırlanamaz. Hiçbir elbise sipariş edilmedi-"

"Anne, gitmeyeceğim," dedi Evie kararlılıkla, ayağa kalkarak. "Eğer izin verirsiniz... izninizle." Sonra aceleyle salondan dışarıdaki bahçeye çıktı ve yüzünü bulutların ardında kaybolan güneşin son ışıklarına doğru çevirdi. Dayanılmaz gözyaşları boğazının arkasını yakıyordu. Sanki aralarında her şey yolundaymış gibi ona böyle bir davetiye göndererek ne düşünüyordu? İki haftalık korkunç sessizlik ve şimdi de bu mu? Neden bu kadar geç göndermişti ki? O sadece sonradan düşünülmüş bir şey miydi? *Ah, neden bu gereksiz sorularla kendime eziyet ediyorum?*

Arkasındaki yapraklar çıtırdadı ve o da sendeledi. "Ah, baba."

Gülümsedi. "Evie, bir kez daha anneni telaşlandırdın." Kadından sulu bir kahkaha döküldü.

"Lord Westfall'un gönderdiği davetiyeyi okudum. Hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Hayır."

"Gerçekten de garip."

Gözleri büyüdü. "Kabul etmemi mi istiyorsun baba?"

Ellerini arkasında kavuşturdu ve onun yanına doğru yürüdü. "Hayır, bu senin seçimin." Kaşlarını çatı. "Gece yarısı markiyle yalnız başına ne yaptığını soracak cesareti kendimde hiç bulamadım. Korkunç derecede hastaydın ve sonra annen ve ben, hassas doğanın zorlanırsa nüksetmesine izin vereceğinden korkarak konunun etrafından dolaştık."

"Ben *o kadar* narin değilim," diye mırıldandı, küstahça.

"Tabii ki gazetelerde çıkan haberler tuhaftı ve inanılacak gibi değildi." Onunkine çok benzeyen gözler bakışlarını kaçırmadı. "Durumdan olsam da, belki de onu dinlemelisiniz. Skandalıdan kaçmak için kendimizi buraya, taşraya gömdük ama sizi temin ederim ki bu skandal Londra'da çok canlı ve yangın gibi yanıyor. Karikatürlerdeki tasvirlerle rağmen, şu anda Lord Westfall ile evlenmeniz son derece memnuniyetle karşılanacak ve sizi saygın kılacaktır."

Göğsüne ezici bir acı yerleşti. "Baba, o benimle asla evlenmeyecek. Teklif etse bile onu istediğime de inanmıyorum." *Yalancı*. Dayanılmaz ağırı daha da kötüleşti.

Ellerini onun omuzlarına koydu.

"Rosette Park'a daldığını ve sen ateşler içindeyken odana daldığını biliyor muydun?"

Evie donakaldı. "Ben yapmadım!" dedi şaşkınlıkla.

O ateşli rüyaları... rüya değil miydi?

Lütfen, Evie, savaş. Sensiz hiç umudum yok. Richard'ın ona sarıldığı rüyaları gerçek olmuş muydu? Kesinlikle hayır. Sonra onun elini nazikçe okşayışını ve dudaklarının saçlarına dokunuşunu hatırladı. Yüce Tanrım, bu bir hezeyan değildi.

"Hmm, seni görmek için yanıp tutuşuyordu ve saatlerce seninle oturdu. Onu hep yozlaşmış biri olarak düşünmüştüm ama o gün gerçekten değer veren bir adam gördüm."

"Neden kimse Richard'ın orada olduğunu söylemedi?" diye fısıldadı. "Senin ve annemin ağzınızı sıkı tuttuğunuza inanamıyorum."

Babasının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hezeyana kapıldığınızda, ona oldukça seçkin ve endişe verici sözlerle küfretmiştiniz. Sanırım sevgili annen ilk kez o zaman bayılmıştı... ya da belki de sayıkladığınız sırada, bir çocuk doğarsa ona haber vereceğini mırıldandığınız zamandı.

çocuk."

İçini bir utanç dalgası kapladı ve Evie neredeyse bayılacaktı.

"Sevgili çocuğum, sanırım tamamen iyileşmişsin ve bu baloya gelebilecek kadar iyisin."

Yanağına bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldı.

Babası onu belirsiz düşünceleriyle baş başa bıraktıktan birkaç dakika sonra Evie aceleyle salona girdi. Adel hâlâ bekliyordu ama annesi yoktu.

"Annem nerede?"

Adel'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Leydi Gladstone inatçı yapınızın herkesi fakirhaneye götüreceği konusunda ısrar etti ve yatağına uzandı. Hatta zavallı sinirleri çok acı çektiği için doktorlardan yardım istediğini bile duydum."

Evie içini çekerek şakaklarında yavaş yavaş oluşan zonklamaya masaj yaptı. "Annem onu sevmiyor bile," diye mırıldandı.

"Son zamanlarda *ton*'daki çoğu kişi için uygun hale geldi. Görünüşe göre Westfall'un bir baloya ev sahipliği yapıyor olması, onun yeniden toplumun içine kabul edilme arzusunun sinyallerini veriyor."

Evie onu böyle davranmaya iten şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. "Niyetinin bu olduğundan çok şüpheliyim."

"Gidecek misin?" diye sordu arkadaşı usulca.

"Ben... Ben hazırlıksızım. Balo dört saat başlayacak."

"Arabamda bir elbisem var."

Evie çaresizce Adel'e bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Sen ne?"

"Arabamdaki bir kutuda kağıt mendillerin arasında duran gül rengi muhteşem bir elbisem, ona uygun terliklerim ve eldivenlerim var."

"Neden ona yardım ediyorsun?" Evie suçladı. "Kalbinin sefil bir alçak olduğunu ortaya çıkardı."

"Evet, ama sen onun bir günahkâr olduğunu her zaman biliyordun ve yine de onu seviyordun," dedi Adel sözlerinin acısını hafifletmek için nazik bir gülümsemeyle.

"Ve kefareti 6demek istediğine inanıyorum."

"Evet, gideceğim" demeden 6nce bir s6re arkadaşına baktı.

"G6zel," dedi Adel onaylayarak. "Korkun6 bir an i6in Lord Westfall'un sizi ka6ırmak gibi ikinci bir plana başvurmak zorunda kalacağından korktum."

Evie ağzı a6ık kaldı. "Beni *ka6ırmak* i6in planları mı vardı?"

"Eğer 6ok inat6ı davrandıysanız ve davetini reddettiyseniz. Dover'da bekleyen bir yat var ve i6inde bir papaz var. Sanırım varış yeri Paris?"

Evie kalbini par6alayan bu aptalca umut ve sevgi patlamasından nefret ediyordu. "Hazırlanalım," dedi d6ř6nceli d6ř6nceli ve sessizce bir kez daha aptalca davranmaması i6in dua etti.

On Altıncı Bölüm

Richard'ın onun için gönderdiği lüks ve konforlu araba Belleview Malikânesi'nin ön avlusunda durduğunda Evie'nin sinirleri paramparça olmuştu. Adel ona refakatçi ve sevgili bir arkadaş olarak eşlik etme nezaketini göstermiş ve ne mutlu ki yolculuk boyunca sessiz kalarak Evie'yi çalkantılı düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Onun gelişini beklediği anlaşılan iki uşağın yardımıyla at arabasından indi. Belleview Malikânesi'nin çakıllı ve karaağaçlarla kaplı etkileyici araba yolu boyunca birkaç at arabası park etmişti ama açık teras pencerelerinden onu karşılayacak bir neşe yayılmıyordu. Yine de, uzaktaki çimenlikleri aydınlatan ve parıltılı bir etki yaratan yüzlerce mum karşısında nefesi kesildi.

Midesi düğümlendi ve ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirerek daha önce hiç bu kadar güzel görünmediğinden emin oldu. Richard'ın ya da konuklarından herhangi birinin görmesini istediği son şey, gerçekten ne kadar perişan olduğu, ne kadar kararsız olduğuydu. Adel'in terzisine diktirdiği elbise gerçekten enfesti. Elbise gül rengindeydi ve gümüş tül den bir eteği vardı. Elbisenin yakası, etek ucunun taraklı kısmı ve minik kolları narin inci taneleriyle çiçeklerle işlenmişti. Saçları ustalıkla yüksekte toplanmıştı; yanaklarına, açık omuzlarına ve neredeyse skandal yaratacak kadar alçaltılmış yakasına doğru dökülen bukleler vardı.

Merdivenlere doğru yürürken ayaklarının altındaki çakıllar çıtırdadı ve o kapıyı çalmadan açılan kapıdan içeri girdi.

Uşak eğildi. "Bu taraftan lütfen leydim." Onu koridordan geçirerek, yüzlerce mumla aydınlatılmış, zarif bir şekilde dekore edilmiş büyük bir balo salonunun geniş açık kapılarına doğru götürdü.

Richard devasa odanın ortasında ayakta duran tek adamdı, her haliyle kibirli ve güçlü bir markizdi. Onu ne kadar çok özlediğini fark ettiğinde, inatçı kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Herkes nerede?

Evie duraksadı, gerginlik onu ısıırıyordu. Bakışları onun yanan kehribar gözleriyle çarpıştı ve içinden bir ihtiyaç fırtınası geçti. Alt dudağını acıyana kadar ısırdı. Onu arzulamaktan vazgeçeceği bir zaman olacak mıydı?

"Lord Westfall," diye mırıldandı ve zarif bir reveransla eğildi.

"Leydi Evie." Adamın sesinin sertliği tenine çarptı ve aklına diliyle, parmaklarıyla ve... sikiinin üzerinde ne kadar yüce hissettiğine dair fısıldadığı şehvetli sözlerle onu memnun ettiği çeşitli yolları getirdi. Tanrı yardımcısı , kızardı. *Yüce Tanrım, lütfen...* Onu her gördüğünde böylesine kışkırtıcı anıların canlanması fikri bile tahammül edilemezdi.

Adam ona sarsılmaz bir güçle bakarak yanaklarının bir kez daha kızarmasına neden oldu ve birden balo salonunun boş olduğuna şükretti, çünkü itibarından geriye ne kaldıysa az önce yanıp kül olacaktı. Sosyetei umursamaya meyilli olduğundan değil. Adamın kilo verdiğini dalgınlıkla fark etti. Elmacık kemiklerinin sert duygusallığı ve çenesinin sert hatları daha zengin bir şekilde vurgulanmıştı, daha zayıf görünüyordu, ama bir şekilde daha güçlü ve zarifti, siyah pantolon ve vücuduna o kadar mükemmel oturan bir ceket giymişti ki mükemmel erkekliği konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Onun hakkındaki farkındalığı keskin ve yoğundu.

"Burada olmana sevindim Evie," dedi dikkatle, bakışları tetikteydi.

"Neden buradayım?" diye sordu Evie önsöz vermeden.

Bir sessizlik çöktü, gerginliğin alt tonlarıyla zonkluyordu.

"Richard-" "Evlen benimle."

Gözleri irileşti. Birkaç hafta önce, onun sözleri kalbine büyük bir sevinç getirebilirdi. Bunun yerine göğsünde bir acı titremesi belirdi. Başını eğdi, daha da yukarı kaldırdı ve onun bakışlarını tuttu. "Hamile değilim."

"Sevindim," dedi huysuzca, kravatını çekiştirerek, bu alışılmadık gergin hareket onun gerginliğini biraz olsun azalttı.

"Samimiyetinden ya da seni isteme nedenimden şüphe etmeni asla istemem. Seni seviyorum," dedi basitçe, ama öylesine zengin bir duyguyla konuşamaz hale getirdi ki onu.

Neredeyse dayanılmaz bir acı ruhunu бүktü. "Richard, ben-"

"Sana altı yıl önce o bahçede aşık olmuştum ama hiçbir zaman seni şimdi sevdiğim kadar sevmemiştim," diye fısıldadı. "Senin onurunun gücünü ve saflığını uzun zamandır biliyordum ve ruhumda senin için yanan aşktan kaçmakla aptallık ettim. Seninle tanıştığımdan beri, Evie, hep *sen oldun*. Eğer sana verdiğim zararı affedemiyorsan, benden uzaklaş, sola dön, koridorda yürü ve sağdaki ilk kapıyı aç. Wolverton sana gizlice evine kadar eşlik etmek için bekliyor olacak. Hiçbir spekülasyon ya da skandal olmayacak. Sanki hiç burada olmamışsınız gibi olacak."

Boğazı düğümlendi. "Ama beni hâlâ seviyorsan ve aptallığım için beni affedecek cesareti kalbinde bulabiliyorsan, sağa dön, dışarıdaki terasa doğru yürü ve fenerle aydınlatılmış patikayı takip et."

Fenerle aydınlatılmış bir patika mı? "Orada ne var?"

"Bizim geleceğimiz," dedi kısık sesle. "Sen, ben, onlar... *biz*."

Yumuşak sözler içini yaktı, tatlı bir umut, ama aynı zamanda acı ve şüphe uyandırdı. "Benim hakkımda bu kadar aşağılık düşünürken seninle nasıl evlenebilirim Richard? Benim sığ ve tutarsız biri olduğuma inanıyorsun. Eğer evlenirsek, beni soğuk gözlerle izleyecek, kırılganlığıma olan inancını doğrulamak için bocalayacağım günü bekleyeceksin. Ve bazı günler incineceğim; ben de insanım." Onun

Sesi duygusallıktan çatallaşmıştı. "Hangi kadın ailesinin itibarının ve onurunun her zaman sorgulanacağı düşüncesiyle mutlu olabilir ki? Dikenlerinin battığı günler olacak, belki de sosyal etkinliklerden dışlandığımda, pişmanlıkla iç çekeceğim, hatta duygusuzluklarına karşı öfke duyacağım. Annem saldırdığında ve arkadaşlarım benden yüz çevirdiğinde incinmiş hissedeceğim. Beni bu yüzden yargıladığınızda hissedeceğim incinmeyi tahmin edemiyorum, özellikle de ruhumda hiçbir şeyin beni size duyduğum sevgiden ayıramayacağını bilirken. Beni dışarıdaki acımasız dünyadan koruduğun için arkana saklanmaya ihtiyacım yok, ama senin yanında yürümeye ihtiyacım var ve bunu yapabileceğimi bildiğinden emin değilim."

Adam ona doğru uzandı ve Evie ona dokunursa parçalanacağını bildiği için tökezleyerek geri çekildi. Evie koridora doğru dönmeden önce acı dolu dakikalar boyunca birbirlerine baktılar. Adamın elleri onu belinden yakaladı ve sonra alnı sırtına bastırdı.

Tanrım, diz çöküyor.

"Evie, yapma... Lütfen, çok büyük bir aptallık ettim, hareketlerim seni kaybetme korkusundan kaynaklanıyordu. Sana kayıtsız şartsız güvenmem gerekirken seni korumak istedim. Gücünü, onurunu ve nezaketini biliyorum. Yalnız kaldığım her an, sadece seni düşünmem yetti ve dünya düzeldi. On altı yaşında annenin taleplerine boyun eğmek yerine kendi geleceğini kurmak için isyan ettiğinde cesaretinden asla şüphe duymadım. Şimdi biliyorum ki bunca zaman beni bekledin, reddettiğin her talip benim içindi... *bizim* için. Skandal gazeteleri ve karikatürler beni kötülediğinde... arkadaşlığımızla alay ettiğinde bile, güçlü durdun, kırılma veya ikna edilme umudu olmayan nazik bir güç, ama bunu görmek istemedim, gözlerimin önündeki şeye güvenmek istemedim. Toplum ve ailen tarafından varlığımdan kaçman için kışkırtıldın ama sen hiç tereddüt etmedin. Seni uzaklaştırmaya çalıştım ve sen kalbimi tuzağa düşürmek için bir plan hazırladın ve beni sağlam bir şekilde yakaladın. Aurelia'nın yaptıkları beni mahvetmişti ama sen, aşkım,

beni geri alma gücüne sahip. Seni neredeyse kaybediyor olmak, sensiz bir dünyada yaşamamanın akıl almaz olduğunu fark etmemi sağladı. Bocaladım," diye huysuzca itiraf etti.

"Kılıçları derinden yarıldığında, tiksinti ve öfkeyle dolduğumda sana döndüm. *Her zaman* sen oldun. Dünya ne zaman çok kasvetli, çok karanlık olsa, yollarımızın kesişmesini sağlamak için bir neden bulurdum ve senden gelen bir gülümseme her şeyi alt ederdi. Bocaladığında, yargılamadan ya da solacağından korkmadan yanında olacağım. Yükün ağırlaştığında anlayacağım ve karanlık ve belirsiz olan her şey kaçana kadar sana sarılacağım ve sana tapacağım. Sana zarar vermeye çalışanları söz veremem, deneyen herkesi kıracağım, ama yolun her adımında seninle olacağım. Evie, seni seviyorum. Seni arkamda değil, her zaman yanımda istiyorum aşkım."

Bir duygu girdabı onu sardı; acı ve ıstırap, neşe, arzu ve aşkla çarpışıyordu. Altı yıldır onun dudaklarından duymak istediği kelimeler nihayet ortaya çıkmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüş, kendini ona açıyordu ve onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

Kadın adama döndü, adam ayağa kalktı ve kadın teras kapısına doğru yürüdü. Adamdan sert bir rahatlama nefesi çıktı. Kadın önde yürüdü, sonra merdivenlerden aşağı indi ve çimenlerin üzerine çıktı. Adımları yavaşladı ve patikayı aydınlatan, onu dolambaçlı bahçeler labirentinde yönlendiren yüzlerce fenere hayretle baktı. Birkaç dönemeçten sonra bir köşeyi döndü ve yavaşladı, kalbi boğazında düğümlendi.

Merak ettiği konuklar çok büyük ve güzel dekore edilmiş bir çardağın altında oturuyorlardı. Evie elli kişinin orada olduğundan şüpheliydi ama sosyetenin en nüfuzlu kişilerinden bazıları oradaydı. Bakışları sol tarafa kaydı ve orada Bayan Cranston ile birkaç çocuk gördü. Sanki bir başkası tarafından kontrol ediliyormuş gibi, ayakları onu ileri doğru itti. Konuklar ayağa fırladı ve o da duraksadı. Çardağın önünde bir piskopos bekliyordu... güzel beyaz bir balo elbisesi giymiş Emily ile birlikte. Emily çoraplı ayaklarının üzerinde zıplayarak ona el salladığında Evie hıçkıra hıçkıra ağladı ve güldü. Piskopos

imp ayakkabılarını kaybetmişti. Anne babasını ve kardeşini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Nasıl? Ne zaman gelmişlerdi?

Sen, ben, onlar... biz

Harika sıcaklığı yaklaştı. "Wolverton'ın bizim için aldığı özel lisansa sahibim."

Oh!

Onunla yüzleşti.

Gergin gövdesinden hafif bir titreme geçti ve parlak kehribar gözleri kızın içini yakarak korkularını yok etti ve kalbini umutla doldurdu.

"Evlen benimle Evie, arkadaşım, sevgilim, markizim ol. Toplumun zayıf fikirli aptallarına karşı biz olacağız, ama aynı zamanda önemli kişilerin sevgi ve desteğine de sahip olacağız."

Gözyaşlarının arasından onu zar zor görebiliyordu. "Seni en başından beri sevdim. Sadece on altı yaşındaydım ama her parçamla sana ait olduğumu biliyordum. Asla bir hoyden olmayacağım," diye fısıldadı titrek bir kahkaha atarak, "ama toplumda beni senin yanından uzaklaştırabilecek hiçbir güç yok. Seni edebin ve beklentilerin ötesinde seviyorum. Sevgiliniz, karınız ve markiziniz olacağım, çünkü sizi umutsuzca seviyorum."

Rahatlamış bir iniltiyle ona yaklaştı ve onu kendine çekti. Kadın gözyaşlarıyla dolu gözlerini adamın bulanık yüzüne kaldırdı. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, nefesi dudaklarından onunkilere geçiyordu. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi Richard onu şefkatle tekrar tekrar öptü. Arkasından bir nefes sesi duyuldu ama Evie bunu umursamadı; hepsi Richard'ın onu çoktan baştan çıkardığına inanıyor ya da bunu biliyorlardı. Zaten skandal ve rezalet içindeydiler. Her öpücük daha da derinleşiyor, daha da uzun sürüyordu. Adam ondan uzaklaştı ve Evie gülümsedi, mutluluk baş döndürücü bir etkiyle içine işledi. Elinden gelse bütün gece ona bakacaktı. "Seni seviyorum Richard," diye fısıldadı acıyla.

"Ve ben de seni. Seni seviyorum, Evie."

Sonra babası geldi ve ona sarıldı. "Ah, baba," diye soluk soluğa kaldı. "Bunu biliyor olmalıydın."

", sevgili çocuğum, yaptım," diye yanıtladı sevgiyle.

"Annem bunu ondan sakladığın için seni affetmeyecek."

"Evet, ama önceden bilmediği için sinirlerim daha iyi durumda. Ve Lord Westfall'un yaptığı cömert anlaşma karşısında kendinden geçeceğini söyleyebilirim. Şimdi seni şu koridordan aşağı indirelim."

Evie dönüp Richard'ın önden gittiğini gördü ve her iki yanında güzel bir çiçek kafesi bulunan derme çatma koridordan aşağı süzüldü. Çocukların yanından geçmeden önce durdu ve onlara sarıldı, onlar da coşkuyla kucaklamasına karşılık verince güldü. James'in belinden bir bıçak çıktığını görünce neredeyse boğulacaktı.

Evie Richard'ın yanına gitti ve onunla yüzleşti.

"Sevgili kardeşlerim, burada Tanrı'nın ve bu cemaatin huzurunda, bu erkekle bu kadını onurlu bir mülk olan kutsal evlilikte bir araya getirmek üzere toplanmış bulunuyoruz..."

Sonsöz

Altı ay sonra.

Güneşin eğik ışınları Evie ve Emily'yi yumuşak, sıcak bir ısıltıyla yıkarken, büyük bir meşe ağacının gölgesinde birkaç battaniyenin üzerinde oturan bir grup çocuk ve yetişkine doğru koştular. Kahkahaları havada uçuşuyor, yoldan geçen birkaç kişinin dikkatini çekiyordu; bazıları onların bariz neşesine gülümsüyor, diğerleri ise bu şamatalı gösteriye kaşlarını çatıyordu. Richard Hyde Park'ın yollarında rahat bir tempoyla yürüyor, ihtiyatlı bir korumacılıkla hanımlarını izliyordu.

Evlendiklerinden beri, kibar sosyetenin bazı üyeleri nazik ya da kabul edici olmamıştı ve ilk haftalarda skandal gazetelerinde çizilen karikatürler korkunçtu. Evie onların bu acımasızlığı karşısında üzülmüştü, ama ev kadınları ve *ton* leydileri arasındaki popüleritesinin azaldığı ortaya çıktığında bile kararlı durmuştu. Onu ağlatan özel bir karikatür vardı ve Richard gecenin karanlığında yayıncıyı adamın konağında ziyaret etmiş ve adamın sırlarını ve Richard'ın onu varlığına pişman etme şeklini özetlemişti. O zamandan beri, o ve markizi sayfalarından silinene kadar karikatürler daha olumlu olmuştu. Diğer birkaç lord da balolarda ve müzikallerde eşlerinin ve kızlarının kötülüklerini dizginlemenin ya da onun hoşnutsuzluğuna maruz kalmanın ihtiyatlı bir davranış olduğunu öğrenmişti. Sosyetenin, onuruna ve itibarına yapılan hakaretlere kayıtsız kaldığını anlaması uzun sürmemişti.

Markizine zarar gelmesine tahammül edemezdi.

Evie sanki onun saygısını hissetmiş gibi ona doğru baktı, yüzü her zaman ağzının kurumasına neden olan yoğun bir sevgiyle doluydu. Evie'nin kendisine ait olduğunun farkına varması ve her sabah onun yüzüne bakarken hissettiği bütünlük onu hâlâ biraz şaşırtıyordu. Hafifçe eğildi ve Serpentine gölünde yüzen ördekleri besleyen diğer çocukların yanına gitmeden önce heyecanla başını sallayan Emily ile konuştu. Arkadaşları Wolverton Dükü ve Düşesi, iki kızları ve fazlasıyla enerjik ikiz erkek çocuklarıyla, Blade Kontu ve Kontesi ve henüz birkaç aylık olan sevimli kızlarıyla piknik yapıyorlardı. Bir de onun ve Evie'nin sekiz kişilik çocukları vardı.

Onunla buluşmak için yürüdü ve bakışları hiç şaşmadan karnının düzlüğüne gitti. Bir sevgi ve sahiplenme dalgası kalbini tırpanladı. Daha bu sabah ona hamile olduğunu ve birkaç ay içinde çocuklarının bir erkek ya da kız kardeşe merhaba diyeceğini söylemişti.

Evie onun yanına uzandı ve seyircileri umursamadan dudaklarını onunkilere değdirerek kısa bir öpücük kondurdu. Evie geri çekilemeden, adam kucaklaşmalarını derinleştirdi ve onun eşsiz lezzetinin hızlı bir örneğini tattı. Birkaç kadının öfkeli soluklarını duyunca içinden bir eğlence geçti. Evie'yi serbest bırakarak kıkırdadı.

"Görüyorum ki her zaman kötü şöhretli bir alçak gibi davranıyorsun." "Ben sadece senin yönlendirdiğin yolu izliyorum, karıcığım."

Ağzı yüce bir gülümsemeyle kıvrılırken, parlak yeşil gözleri günlerinin geri kalanının nasıl gelişeceğine dair bir vaatle boğucu bir hal aldı. Ellerini birbirine doladı ve onu bekleyen partilerine doğru çekti. Dünyanın yıkılabileceğine ve yine de bir olacaklarına güvenmeye başlamıştı.

Salop dükünün armasını taşıyan bir at arabası kendilerine doğru gelirken durakladılar. Araba durdu. Bir uşak aceleyle kapıyı açtı ve merdivenleri indirdi. Salop Dükü

heybetli bir adam, sade ama yakışıklı yüz hatlarıyla muhteşem bir duruş sergiliyordu.

"Baban," diye mırıldandı, Richard'a şaşkın bir bakış fırlatarak. "Merak mı ediyorsun?"

"Kayıtsız," dedi Richard, gözleri babasının ötesine, uzaktaki çocuklarına kayarak.

Evie'nin parmakları kollarına battı ve tam tersi yönde hareket edecekken onu yere indirdi.

"Sana herkesin içinde yaklaşması büyük cesaret gerektirmiş olmalı... sana haksızlık edenlere karşı acımasız olduğun düşünülürse, aşkım."

"Hala etkilenmedim."

"O aileden biri," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Duyguları buz tutmadan önce kalbinden tuhaf bir sarsıntı geçti. Dük yaklaştı ve lordlar ve leydiler utanmadan bakışlarını onlara dikerek oyalandılar.

"Westfall," diye selamladı babası. Soğuk altın rengi gözleri, bakışlarını açık ve yılmaz bir merakla karşılayan Evie'ye kaydı.

"Leydi Westfall," diye selamladı dük, gözlerindeki sıcaklık onun güzelliğini fazlasıyla takdir ediyordu.

Hızlı ama zarif bir reverans yaptı. "Ekselansları, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi sıcak bir ifadeyle, sanki adamla en son geçen hafta konuşmuş ve iki yıldan fazla olmamış gibi.

Bakışları Richard'a kaydı. "Özel olarak konuşalım." "Hayır."

Evie yüzünü buruşturdu.

Dük gergin bir sessizlik içinde birkaç saniye Richard'ı inceledikten sonra ceketinin cebinden bir mektup çıkardı. Richard'a uzattı.

"Skandal bir kez daha ailemin üzerinde keskin bir kılıç gibi geziniyor."

Dük mırıldandı. "Bu sizin konağınıza teslim edilirken ele geçirildi. Durum göz önüne alındığında, elbette okudum. Amacım sizi bu işe bulaştırmak değildi ama araştırmalarım sonucunda hiçbir ipucu bulamadım."

Neyin araştırması?

Mektubu kaptı ve çevirerek açtı.

Sevgili Richard,

Bu mektubu aldığınızda ben çoktan gitmiş olacağım. Hizmetçim Sarah'yı, ancak ben güvenli bir şekilde Highlands sınırını geçtikten sonra sana ulaşması için görevlendirdim. Nereye gittiğimi sana söyleyemem, sadece bunu seni ve annemi utandırmamak ve babamın hayal kırıklığı ve gazabından kurtulmak için yaptığımı biliyorum. Korkarım hamileyim ve bu skandal Londra'da kalmam için çok fazla. Annemin taşraya kaçmamda ve çocuğumu gizlice doğurup ondan vazgeçmemde ısrar edeceğini biliyorum ve bunu düşünmeye bile katlanamam. Bir adam var... bir kont, bir eşe ihtiyacı var ve bu konuda alışılmışın dışında bir yol izleyerek onun için ilan vermiş. Görünüşe göre onun itibarı sizinkinden bile daha kötü olabilir, ancak ona üzücü durumumu bildirdim ve beni karısı olarak almaya istekli. Böyle bir hareketi onurlu buluyorum. Belki iki yaralı ruh birlikte şifa bulabilir, bu yüzden kendi geleceğime karar vermek için adımlar attım. Yerleştiğimde, sana haberlerle birlikte yazacağım.

Sadakatle,

Phoebe.

Çok değerli anlar boyunca duyduğu tek ses kalbinin çarpıntısıydı. Bakışlarını kaldırdı ve babasının gözlerindeki korku ve acı gizlenemezdi.

"Bu ne zaman oldu?" "On gün oldu."

"Kız kardeşim on gündür kayıp ve benim bundan yeni mi haberim oluyor?" Evie'nin yumuşak soluğu onun sıkıntısını yankıladı.

"Annen endişeden uyuyamıyor. Varlığınızın ve Phoebe'yi eve getireceğinize dair verdiğiniz güvencenin onu rahatlatacağına inanıyorum." Dük döndü ve uzaktaki küçük partiyi izledi. "Sanırım o da torunuyla tanışmak istiyor."

Sonra Dük dönüp hızla uzaklaşan at arabasına bindi.

"Onu bulduğumda kıcını kabartacağım," dedi Richard hoyratça, içinde düğümlenen soğuk korkuyu bastırarak, düşünceleri onu topluma, onu Highlands'e çeken bu konta ve ailelerinin beklentilerine karşı korumak için atması gereken adımları planlıyordu.

"Ama onu bulacaksın," diye ona güvence verdi Evie. "Bulacağını biliyorum ve bulduğunda, her konuda onun yanında olacağız." Adamın kollarını nazıkçe sıkarak sarsılmaz sevgisini ve tesellisini sundu.

"Yapacağım," diye söz verdi. Onun erdemini çalan ve onu içinde bulunduğu koşullarda yalnız bırakan alçak ölecekti. Bu konuda taviz vermeyecekti. "Burada bekle," dedi Evie'ye ve sonra hızla arabalarının park ettiği yere doğru ilerledi.

Uşak, onun yaklaşmasıyla ayağa kalktı ve sohbet etmekte olduğu kıkırdayan hizmetçiyi hemen unuttu.

"Lordum?"

"Serçe'ye bir mesaj götür. Yanına iki adam daha al çünkü şehrin daha kötü tarafına gideceksin. Şu anda Jenny'nin Hanı'nda bulunacaktır. Onun hizmetine ihtiyacım var ve önümüzdeki birkaç saat içinde bir görüşme bekliyorum."

"Emredersiniz lordum." Uşak onun emrini yerine getirmek için koşarak uzaklaştı.

Richard Evie'ye döndü, bir eylem planı oluştururken soğuk gerginliğin bir kısmı dağıldı. Serçe yeraltı dünyasında bir casustu ve

Richard için çalışıyor, onun ihtiyaç duyduğu her türlü bilgiyi arayıp buluyordu. Adamın kendisinin bir vikont olması pek önemli değildi; Serçe de kibar toplumun sınırlarında duruyordu ve yeraltı dünyasındaki ağı olan bir grup çocuğa komuta ederek kendini çok değerli kılıyordu. Adamın kurtarıcı lütfu ve Richard'ın onu ortaya çıkardığında boğazını kesmemesinin nedeni, Serçe'nin tüm çocuklarıyla ilgilenmesi ve onlara iyi davranmasıydı.

Adam yanına ulaştığında Evie parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Olacak," diye söz verdi.

Gözlerinde güven ve şefkat parlıyordu. "Biliyorum."

Çocuklar uzaktan el sallıyordu ve Evie hafif bir kahkaha atarak onu neşeye doğru çekti. Çimenlerin yarısına geldiklerinde Emily koşarak yanlarına geldi ve uygunsuz bir şekilde yuvarlandı. Richard kıkırdayarak onu kollarının arasına aldı ve Emily dönerek yukarı tırmanıp Richard'ın omuzlarına yerleşti.

Emily sert bir iç çekişle, "Mutluyum baba," dedi.

Başının üstünde duran ellerinden birini tuttu ve şüpheli lekeler taşıyan parmak eklemlerini öptü. "Ben de mutluyum."

Bulaşıcı bir şekilde kıkırdadı ve Evie de güldü. Hiçbir şey mükemmel değildi; hiçbir şey kusursuz değildi. Ama bu an... yaşadığı sürece Richard'ın kalbine ve hafızasına kazınacaktı.

Bu Scandalous'u sevdiniz mi? Daha fazla tarihi aşk romanı kitabımıza [buradan](#) göz atın!

Stacy Reid tarafından yazılan diğer kitapları kaçırmayın! Bültenimize [buradan](#) kaydolun!

Teşekkür

Beni böylesine derinlemesine ve genişlemesine sevdiği için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Hiçbir şey onun sevgisini benden alamaz.

Kocam Dusean'a, sen harikasın. *Bir Marki ile Nasıl Evlenilir*'i onlarca kez okuduğun için teşekkür ederim. Geri bildiriminiz ve desteğiniz paha biçilemez.

Harika arkadaşım ve eleştirmen ortağım Gina Fisovera'ya teşekkür ederim. Sen olmasan ben kaybolurdum!

Muhteşem editörüm Alycia Tornetta'ya, teslim tarihlerimi kaçırdığımda (ki bu her zaman oluyor) çok sabırlı olduğu ve genel olarak harika, muhteşem, harika ve muazzam bir editör olduğu için teşekkür ederim.

Harika okuyucularıma, kitabımı alıp bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim! Teşekkür ederim. Yorum bırakan herkese özel TEŞEKKÜRLER - blog yazarları, hayranlar, arkadaşlar. Yazarlar için eleştirilerin, cinler için bir küp altın gibi olduğunu hep söylemişimdir. Gökkuşağıma her seferinde bir yorum eklediğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Yazmaya karşı derin bir tutkusu olan hevesli bir roman okuyucusuyum. Özellikle romantizmi seviyorum ve aşık olan insanlar hakkında yazmaktan zevk alıyorum. Yarattığım dünyalarda çok yaşıyorum ve karakterlerimle aktif olarak konuşuyorum (yüksek sesle). "Hayallerimden asla vazgeçmem" diyen bir savaşçı tarzım var. Yazmadığım zamanlarda, *The Walking Dead*'den Rick Grimes'a, *Banshee*'den Lucas Hood'a ağzımın suyu akarak, Japon Anime'leri izleyerek ve aşkım Dusean ile video oyunları oynayarak bolca zaman geçiriyorum. Ayrıca dondurmaya karşı korkunç bir zaafım var.

Okuyuculardan haber almaktan her zaman mutluluk duyarım ve benimle [Web Sitesi](#)| [Facebook](#)| [Twitter](#) üzerinden bağlantı kurmanızı çok isterim.

Yeni çıkan kitaplarımdan ilk siz haberdar olmak, kapak tanıtımlarını ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız alıntılarını almak için [Bültenime](#) kaydolun.

İyi okumalar!

Stacy

Skandalla Evlenenler serisini keşfedin...

[DÜKÜN UZLASMAKOLLARINDA YANLISLIKLA](#)

Ayrıca Stacy Reid

[DÜK'ÜN POMPALI TÜFEKLI DÜĞÜNÜ](#)

KARSI KONULMAZ BAYAN PEPIWELL

BİR DÜKÜN GÜNAHLARI

KRALİYET FETHİ

Bu tarihi kitaplarla skandal yaratın...

KISIMUL KALESİ'NİN KURDU

Heather McCollum'dan bir *Highland Isles* romanı

Mairi Maclean düğün gününde kaçırılır. Kuzeye, Kisimul Kalesi'ne götürülür ve esir tutulur. Kisimul Kalesi'nin Kurdu Alec MacNeil, kısa sürede Mairi'nin komşu İskoçlar arasındaki bu savaş oyununda uysal bir piyon olmadığını öğrenir. Düşmanını ölü bulduğunda, öldürülenin yerine karısını alır. Ancak Mairi onun iradesine boyun eğmeyi reddeder ve aralarında alevlenen tutku, Alec'in stratejisini parçalamakla tehdit eder.

DÜKÜ İNKAR ETMEK

Callie Hutton'dan bir *Lordlar ve Leydiler Aşkta* romanı

Alex, kardeşi beklenmedik bir şekilde ölünce Bedford Dükü unvanını almak için geri döner. Hem yeni sorumluluklarına hem de kardeşiyle nişanlı olan sevdiği kadın Patience ile yeniden bir araya gelmeye hazırlıksızdır. Savaşa gitmiştir ve değişmiş bir adamdır. Patience bunu bilmiyor mu! Sevdiği adam nereye gitmiştir? Ya değişiklikleri kabul edecekler ya da reddedip yollarına devam edecekler.

HATA

Lily Maxton'dan bir *Skandal Kız Kardeşler* romanı

Julia Forsythe acımasız bir markizin eski metresidir ve onun çocuğunu beklemektedir. Doğmamış bebeğinin sağlığı için endişelenen Julia, fiilen olmasa da ismen "metres" olarak kalmanın bir yolunu arar. Julia markizin şehvet dolu pençelerinden kurtulsa bile, kendini baş bahçıvan Adam Radcliff'in zevkini ararken bulur. Ama Adam, başka bir adamın metresini istemenin ikisine de sadece yıkım getireceğini bilmektedir...

UZLAŞMACI WILLA

Diana Quincy'den bir *Kazara Akranlar* romanı

Hartwell Dükü, çiçeği burnunda Leydi Wilhelmina Stanhope'u istemektedir, ancak bir zamanlar Willa'yı terk etmiş olan ve şimdi onu geri almaya kararlı olan acımasız Bellingham Kontu peşini bırakmaz. Ancak Willa, yoksul kadın ve çocukları çalıştıran bir kahvehaneye gizlice destek olarak rafta kalmayı planlamaktadır. Eğer ticaretle olan gizli ilişkisi ortaya çıkarsa, mahvolacaktır. Tekrar. İki güçlü adamın çatışması arasında kalan kadın, itibarını kurtarmak için bağımsızlığından ödün vermeyi reddeder. Ama kalbinden ödün verecek midir?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.